

APRIL 2014

Dear Alumni,

This academic year started with a conversation with Turkish Principal – Anet Hn. where she informed me that at the end of the 2013-2014, she intended to retire from ACI. Naturally, I was disappointed at the thought of losing such a wonderful colleague and school leader. For all of the alumni who know and have been touched by Anet Hn's graceful leadership, it is easy to understand my disappointment –a truly remarkable woman, principal, teacher and friend. ACI students, teachers, parents and graduates wish her a healthy, happy and enjoyable retirement with her husband, family and friends.

What else? Once again we find ourselves enjoying the mild Izmir spring weather and asking – how can another end-of-school year be fast approaching? The 2013-2014 school year began with a clear focus for the American Collegiate Institute – complete the Council

of International School's self-study with an emphasis on school growth and improvement. Since September, that has been the task of teachers, department heads, administrators, students, parents and SEV Foundation representatives, all of whom have been working diligently to complete the accreditation process. This spring, ACI will finalize the CIS self-study and report and prepare for the final component - hosting a CIS visiting team in November 2014.

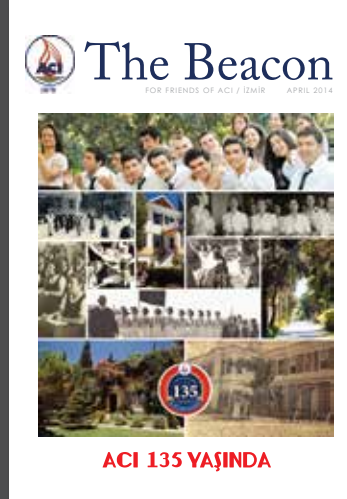
Academics remained our focus in October as ACI hosted its 2nd Annual Education Day under the direction of the International Counseling Office and the Turkish University and Career Counselor. Once again, the campus was full, as 55 international universities and 12 Turkish universities arrived to recruit ACI grads and inform our students about the path they should follow to reach their personal goal of a university degree. Of course October also included the usual highlights including the MOODS concert, and the start of many school trips, international activities and school visitors. The ACI Hiking Club also organized its first overnight camping trip of the year with a trip to Demirciköy. The rest of the first term was packed with activities and extracurricular events that included – French MUN, TIMUN, basketball, cross-country and volleyball games and tournaments, the Human Rights Assembly featuring a tribute to Nelson Mandela and a guest representative from the South African Embassy, Lise 1 Career Symposium and much, much, more.

This year it was ACI's turn to host the SEV American High School Leadership Conference. In this year's conference, organizers took a different approach and invited our 2000 graduate Jaki Baruh to guide us through a weekend of leadership through role play and drama. Who says leadership can't be fun? During the Leadership Conference ACI, UAA and TAC Student Council members were given a special assignment – Mr. Cuddington's daughter had been kidnapped, their mission was to follow clues and use their leadership skills to solve the mystery and get her back safely! It was great fun and a wonderful opportunity to draw on the talents and creativity of our graduate! (Thankfully our skilled students rescued my daughter and resolved the crisis!)

As the busy school days passed, it was becoming clear that the number of international university applications at ACI was set to break a new record; for 2013-2014 applications submitted for universities in the US, Canada, UK and Europe, 117 acceptances had arrived at ACI and our graduating class is being rewarded for their great effort and accomplishments! Proudly we report acceptances to Columbia, UPenn, UCLA, London School of Economics, Georgetown and the list goes on. Well done!

We are looking forward to a wonderful conclusion to 2013-2014 school year with many Spring events yet to come.

R. Todd Cuddington, B.A., M.Ed

İMTİYAZ SAHİBİ

İzmir Amerikan Kolejinde
Yetişenler Derneği
Tel: 0 (232) 285 49 31
0 (232) 285 34 01 / 168
www.acialumni.com
acialumni@acialumni.org

TÜZEL KİŞİ TEMSİLCİSİ

Sevin ORAN ('56)

SORUMLU MÜDÜR

Hülda SÜLOŞ ('74)

YAYIN KURULU

İsmet NOONAN ('54)
Şükran YÜCEL ('71)
Bahar VARDARLI ('68)
Nükhet İZMİROĞLU ('71)
Raşel Rakella ASAL ('69)
Destina AKGÜN ('76)
Aliye MORAL ('66)
Aynur SAYINER ('83)
Aydan YAKIN ('89)

HAZIRLIK ve BASKI

TÜKELMAT
Ticaret Gazetesi
Tükeller Matbaacılık San. ve Tic. A.Ş.
1571 Sk. No: 16
Çınarlı - İZMİR
Tel: 0 (232) 461 96 42 (4 hat)
Faks: 0 (232) 461 96 46
www.tukelmat.com.tr
info@tukelmat.com.tr

KAPAK TASARIMI

Nitsa Çukurel Kapancıoğulları ('99)

BASKI TARİHİ

22 Nisan 2014

Sevgili ACI ailesi,
Sevgili ACI dostları,

kulumuz bu yıl 135. yaşını doldurdu. Bu nedenle ben de bu sayfada geçmişe doğru küçük bir yolculuk yapmak istedim.

ACI'a ilk girdiğimde kampüs yer yer sık ve yüksek ağaçlarla, yer yer kırlarla kaplı bir tepedeydi. 1948-49 yıllarıydı. Yukarıda arsanın üst sınırına paralel yan yana barakalar dizilmişti: bir sınıf; Heritage'in yanında leblebi şeker, çikolata ve gevrek satılan bir küçük kooperatif; camlı bölmesinde aşçı Davut'un pişirdiklerini yediğimiz bir tabldot mekânı. Önlerinde de öğle tatilinde uzanıp güneşlendiğimiz çiçekli-çimenli, salıncaklı bir alan vardı. Hazırlığı bugünkü Taner'in yerindeki iki sınıflı Huntington binasında okuduk, üst katında iki öğretmen odası bulunurdu. Zincire asılı bir tabelada sallanan "Huntington" yazısı hâlâ gözlerimin önünde. Manzaraya nazır küçük ofis binası okulun en yüksek noktasındaydı. Aşağılara doğru leyli binası Bristol -o zaman yatılıya leyli denirdi-, daha da aşağıda sonradan Miss Foster'in evi olan bir küçücük bekçi kulübesi, alt kapının olduğu yerde ise altından dere akan bir köprü vardı. Bu tek tük küçük binalar o koskoca, ucu bucağı olmayan arazide yok gibi dururdu.

Huntington yıllarında Miss Greene İngilizce öğretmenimizdi, Mrs. Blake ise müzik öğretmenimiz. Mrs. Blake piyano çalar, biz de şarkı söylerdik. Mrs. Blake daha sonra müdürümüz oldu, lisede müziğin yanı sıra Home-Ec dersimize de girdi. İbrahim Taner hazırlık ve ortada matematik, lisede edebiyat dersimize geldi. Çok disiplinliydi. Belki ciddi duruşundan, belki de elinde tuttuğu cetvelden kendisinden ödümüz kopardı. Parsons'ın yeni yapıldığı o yıllarda en hoşuma giden şey tırabzanlardan kaymaktı. Tırabzanlardan tekrar tekrar kaydığım bir gün İbrahim Bey'in kucağına düşüverdim. Kaderime razı bir halde korku içinde başıma gelecekleri beklerken bana müşfik bir sesle "Çocuk, bir yerine bir şey oldu mu?" diye sormaz mı! Şimdi düşünüyorum da aslında çok yumuşak yürekli bir insanmış. Miss Foster kütüphaneyi kurdu. Yetişenler Derneği ise ilk Miss Yarrow'nun önderliğinde oluşturuldu. "Yarrow Alumni Center" yazan bir de mermer tabelası vardı derneğin.

Hiç unutamadığım bir başka anım da Mrs. Blake'le ilgili. Lise son sınıfta daktilo seçmeli dersti ve ben bu seçmeli dersten ikmale kalmıştım. Karne günü bahçede oturmuş hüngür hüngür ağlarken aniden yanımda uzun boylu biri belirdi. Başımı kaldırdım. Mrs. Blake durmuş beni izliyordu. "Niye ağlıyorsun?" diye sordu bana. Daktilodan ikmale kaldığımı söyledim. Hiç cevap vermedi, beni kolumdan tutarak oturduğum banktan kaldırdı ve main ofisin arkasına götürdü. O zaman İzmir'de şimdiki gibi yük-

sek binalar olmadığından amfinin üzerinden denize kadar her yer görünürdü. "Bak!" dedi, "Ne kadar güzel! Gökyüzü güzel! Deniz güzel! Okul güzel! Görüyorsun değil mi? Hayat çok güzel! Böyle bir şey için ağlamaya değmez." O yaz deli gibi shorthand ve daktilo çalıştım, sınıfı geçtim ve okulu bitirdim. İkmale çalışırken daktilom da çok hızlanmıştı. Daha sonra iş hayatımda bunun çok yararını gördüm. O yıllarda çalışan kadın sayısı pek azdı. Yaklaşık 20 kişi mezun olduk. Aramızdan 2 kişi üniversiteye gitti, geri kalanımız okulu bitirir bitirmez bir işe girdi. Bunu hiç kuşkusuz ACI'da aldığımız eğitime ve her biri birbirinden değerli öğretmenlerimizle borçluyuz.

Sevgili yetişenler, biz kocaman geçmişli, kocaman bahçeli, kocaman ağaçlı, kocaman kucaklı bir okulun dallarıyız. ACI'ın daha da ileriye gitmesine destek verebilmek için ilişkilerimizi derinleştirmemiz ve birbirimize görünmez ağlarla sıkı sıkı bağlanmamız gerekiyor. Lütfen derneğimizle irtibatı koparmayın, etkinliklerimize katılın ve adres bilgilerinizi sürekli güncelleyin.

ACI'a nice 135 yıllar diliyor, hepinize sevgilerimi gönderiyorum.

Sevin Oran ('56)

Amerikan Kolejinde Yetişenler Derneği Başkanı

Sevgili ACI Mezunları,

Her yıl Beacon dergisi sayesinde büyük bir heyecanla sınıf arkadaşlarıma, iki oğluma, birçok öğretmenime ve eski öğrencilerime seslendiğimde güzel okulumuzla ilgili gelişmeleri paylaşmanın gururu ve mutluluğu sarar benliğimi... Ancak bu yıl çok daha özel duygularla hitap ediyorum sizlere. Bu ders yılı sonunda emekliye ayrılmaya karar verdiğim için Müdür olarak son kez yazıyorum Beacon'a. Hiç gitmeyecekmişcesine ACI'nın gündemindeki konulara yoğunlaşmayı sürdürüyorsam da, ufuktaki ayrılığın buruk tadını duyumsamaya başladığımı itiraf etmeliyim. Kolay değil, tam 40 yıldır büyük bir sevgiyle hizmet etmiş olduğum bu kurumdan ayrılacağım. Öğrenci olarak ACI'da geçirdiğim 8 yılı da eklediğimizde bu okulun hayatımdaki yerini ve önemini tahmin etmek hiç zor olmaz. Bu nedenle ben "emeklilik" sözcüğü yerine "ikinci mezuniyet" kavramını kendime daha çok yakıştırıyorum. Sevgili okulumda çalıştığım süreçte gençlere belli konuları öğretirken aynı zamanda bu kurumda ne çok şey öğrendiğimi, kişiliğime neler kattığımı düşündüğümde gerçekten tekrar mezun olacağım gibi hissediyorum kendimi...

Üniversiteden mezun olur olmaz Alma Mater'ına dönüş yapan genç bir öğretmen olarak başladığım yolculuk beni önce matematik dünyasına yönlendirdi. Birçok bilim dalının temelini oluşturmakla birlikte öğrencileri genellikle ürküten matematiği gençlere sevdirmeyi misyon edindim. Bu yolda çok yetenekli öğrencilerle karşılaştım, çok değerli meslektaşlarla çalıştım. Sevgi ile sürdürdüğüm öğretmenlik yaşantımın bir noktasında akademik müdür yardımcılığı görevine atandığımda çok çeşitli bilim ve sanat dallarının sentezlendiği bir noktada buldum kendimi. Bu görevde eğitim konusuna daha geniş bir perspektiften bakma olanağını buldum; daha büyük bir öğrenci kitlelerinin "yaşamına dokunma" fırsatını yakaladım. Ayrıca okulumuzdaki tüm meslektaşlarımla elele çalışma şansını elde ettim ve ahenkli işbirliğinin meyvelerinin ne denli lezzetli olduğunu deneyimledim.

On bir yıl önce ise Müdürlüğe atanarak son duruşa, tüm ACI ailesini kucaklayan tepe noktaya vardım. Büyük bir iyi niyetle, bu değerli ailenin mutlu olması, yücelmesi, bir numara olması için elimden geldiğince çaba gösterdim. Okulumuzda kaydedilen her olumlu gelişmenin, her başarılı aşamanın verdiği mutluluk ve şevkle yeni hedeflere yönelmeyi ilke edindim. Tek kırlangıçla bahar gelmeyeceğini bilerek her konuda kişisellikten uzak durup uyumlu ekip çalışmasına inandım. Kazanılan her başarıda yetenekli ve özverili arkadaşlarımızın katkılarını ve yorulmaz çabalarını gözlemlemek, onların güven ve desteğini hissetmek harika bir duyguydu...

Şimdi her doğal döngüde olduğu gibi bu değerli aileyi daha da üst noktalara yönlendirecek meslektaşlara emanet etme zamanı geldi. Bu kararım açıklandığında kurum içinden ve dışından aldığım olumlu tepkileri, takdir ve sevgi dolu ifadeleri yaşamım boyunca çok değerli bir hazine gibi hafızamda saklayacağım. ACI'daki aidiyetin ve vefa duygusunun bir örneğini kendi şahsında yaşamının ne kadar gurur verici olduğunu sözcüklerle anlatmak gerçekten olanaksız... Her zaman söylediğim gibi ACI'dan ayrılmak asla kopmak değildir. Bu gerçek herkesten çok benim için de geçerli olacaktır. Akademik ve idari kadromuzun düzeyini bildiğimden gönül rahatlığı içinde, benden nöbeti alacak olanların başarılarını alkışlamak için sabırsızlanıyorum.

40 yıl süren akademik yolculuk süresince sevgilerini ve desteklerini esirgemeyen öğrencilerime, öğretmenlerimize, idari ekibimize, çalışma arkadaşlarıma, personelimize, velilerimize, mezunlarımıza, Yetişenler Derneğimize, SEV camiasına gerçekten minnettarım. Andersen, minnettarlığı "insan yüreğinin hafızası" olarak nitelemişti. Bu bağlamda yüreğimde yaşamaya devam edecek tüm ACI ailesine şükranlarımı ve en iyi dileklerimi sunuyorum.

Hoşça kalın! Sevgiyle kalın!

Anet N. Gomel (70)
Müdür

Bu Bir Veda Değil...

1962'de henüz küçücük bir çocukken girdiği, o kocaman ağaçlı kocaman bahçeli okulda ne kadar derin izler bırakacağını kuşkusuz bilmiyordu o zamanlar. Oysa uzun yıllar geçecek, ACI'dan sonra Ege Üniversitesi Fen Fakültesi Matematik Bölümü'nü bitirecek ve çiçeği burnunda bir matematik öğretmeni olarak o kampüse yeniden dönecekti Anet Gomel.

1974 yılında öğretmenliğe başladığı ACI'da 1994'te 'Matematik Bölümü Başkanı', 1999'da 'Akademik Başkan' 2003'te de 'Türk Müdür Başyardımcısı' oldu. Bu son görevi için çok sevdiği matematik öğretmenliğini arka planda bırakırken, ondan matematik öğrenme şansını yakalamış eski ve yeni bütün öğrencileri okullarının mükemmel bir matematik öğretmeninden yoksun kalacağını düşülmüşlerdi. Oysa Anet Hanım titiz ve özverili çalışmalarını sürdürerek yöneticilik yapacağı o 11 yıllık dönem içerisinde pek çok önemli projenin hayata geçirilmesi için çaba harcayacak, Uluslararası Bakalorya Programı, Kız ve Erkek Yatılı Yurtları, bilgisayar ve IT kullanımındaki pek çok yeniliğin uygulamaya konulmasına ve ACI'nın sürekli bir gelişim içerisinde girmesine önderlik edecekti. Bu arada öğretmenlikten de kopmayacak ve her yıl şanslı bir sınıfa matematik öğretmeye devam edecekti.

ACI'da 40 Yıl...

Anet Gomel, ACI ailesi için çok özel, benim için ise kelimeleri yetersiz kılacak kadar özel biri. 40 yıl önce ACI'da öğretmenim, daha sonraki yıllarda bölüm arkadaşım, bölüm başkanım, akademik müdür yardımcım ve müdürüm olarak her yönüyle tanıdığım ve sevdiğim çok müstesna bir insan. Birlikte olduğum her dönemde onu hep örnek aldım, her zaman desteğini hissettim ve kendisinden her konuda pek çok şey öğrendim.

Lise son sınıftayken matematik öğretmenimdi. Matematiği sevmemi ve matematik öğretmenliğini seçmemi sağlayan en önemli kişidir Anet Hanım. Ben de onun mezun olduğu Ege Üniversitesi Fen Fakültesi Matematik Bölümü'ne gittim ve 4 yıl sonra mezun olarak ACI Matematik Bölümü'nde onunla birlikte çalışmaya başladım. Benim için çok büyük bir gururdur en sevdiğim öğretmenimle birlikte çalışmak. Artık bölüm arkadaşı olmuştuk, onu bir başka yönüyle daha tanımaya başlamıştım. Hiçbir gün birine sesini yükselttiğini, kızdığını ya da sert bir şekilde konuştuğunu duymadım. O, her zaman güler yüzlü, kibar ve yapıcıydı. 1984 yılında okulumuz ikimizi 2 haftalık bir matematik programı için Amerika Birleşik Devletlerine gönderdi. Anet Hanım'la seyahat çok keyifliydi, hâlâ o güzel günlerimizi anarız.

Anet Hanım velim de oldu: 1993'te büyük oğlu Cem'in, 1997'de küçük oğlu Erol'un öğretmeni oldum. Sonraki yıllarda da o, oğlumun öğretmeni oldu. Bu yeni rollerimiz aracılığıyla birbirimizi çok daha iyi tanıma fırsatını bulduk. Akademik Müdür Yardımcısı olduğunda, matematik öğretmenliği dışında, okulun tüm akademik programı için yaptığı özverili, titiz ve başarılı çalışmalarını gözlemledim. Okulumuzun akademik programının güçlenmesine ve yenilikleri takip etmesine önemli katkılarda bulundu. Eğitim dünyasındaki tüm yenilikleri yakından izleyip uygulamaya büyük

Anet Gomel 2013-2014 eğitim yılının sonuna yaklaştığımız şu günlerde ACI'a veda etmeye ve 40 yıllık yoğun çalışma hayatını noktalamaya hazırlanıyor. Oysa öğrencileri, velileri, iş arkadaşları ve tüm çalışanlarıyla birlikte ACI, Anet Hanım'ı bu kez hiçbir yere bırakmıyor. Çünkü Anet Gomel, ACI'ın tarihine ve kalbine hiç çıkmamak üzere ve hiçbir zaman silinmeyecek izlerle girdi bir kere...

Sevgili Anet Hanım, Biz 'yetişenler'e gelince... Biz, Size... Her türlü desteğinizi hiçbir zaman bizden esirgemediğiniz için; her daim bize ayıracak zamanınız, uzatacak yardım eliniz olduğu için; tek bir gün bile o zarif ve içten tebessümünüzü yüzünüzden eksik etmediğiniz için; tek bir an bile hoşgörü ve alçakgönüllülüğü elden bırakmadığınız için; ve müdürümüz olduktan sonra bile öğretmenimiz ve dostumuz olmaya devam ettiğiniz için... Binlerce kez teşekkür ediyoruz. Tüm emekleriniz için ACI size minnettar.

Lakin!... Size bugün, burada veda etmiyoruz... Çünkü bizlerle olmaya devam edeceğinizi biliyor ve... Ve "en yakın zamanda," diyoruz... En yakın zamanda... yeniden... hep birlikte...

Amerikan Kolejinde Yetişenler Derneği

özen gösterirdi. 10 yıl önce okul müdürü oldu. Hepimiz, tüm okul, buna çok sevindik, çünkü Anet Hanım herkes tarafından sevilen, güvenilen ve saygı duyulan biriydi. Okul müdürlüğü yaptığı bu 10 yıl süresince bu duygularımız katlanarak arttı. Hepimizin her daim takdir ettiği, sonsuz bir güven beslediği ve gurur duyduğu müdürümüzü o. En ufak bir sıkıntımızda hiç çekinmeden koşarak odasına gider, derdimizi anlatır, kendisinden yardım isterdik, o da sorunlarımıza her zaman güler yüzle çözümler bulurdu. Okuldaki ahenge ve huzura hep çok önem verdi. Törenlerdeki derin mesajlar içeren anlamlı konuşmalarına ve duruşuna her zaman hayran kaldık.

Müdürlüğü süresince okulumuzda birçok yeniliği gerçekleştirdi. Uluslararası Bakalorya Programı, Kız Yurdu ve Erkek Yurdu bunların en belli başlılarıdır. Bu yeniliklerin okulumuzda gerçekleşmesi ve kusursuz biçimde uygulanması için yaptığı özverili çalışmalara çok yakından şahit oldum ve hayran kaldım. İnsanın hayatta nadir rastlayacağı kibarlık, anlayış ve sabıra sahip olan, herkesin fikirlerine ve kişiliğine ayrı ayrı önem veren sevgili Anet Gomel'siz bir ACI nasıl olacak, henüz bilemiyorum. Ben 34 senedir hep onunla yan yana çalıştım, her adımda onun fikrini aldım. Emekli olacağını duyduğumda kendim ve okulum için bencilce üzüldüm. Hatta o kadar üzüldüm ki sağlıklı düşünmeye dönebilmem bir hayli zamanımı aldı. Şimdi artık onun, arkasında güzel anılar bırakarak, gururla ve asaletle emekliliğe adım atmasına çok seviniyorum.

Dileğim hayatının bu yeni döneminde, sonuna kadar hak ettiği mutluluk ve huzurla yaşaması ve tüm arzularının gerçekleşmesi.

Güle güle canım dostum, sevgili müdürüm.

Mine Erim (76)

A Chronicle

ACI was established in 1878 as a small day-school in İzmir, by Miss Maria West. Both girls and boys were accepted to this school. After Miss West moved to İstanbul in 1879, Marcellus Bowen took over her work and established separate educational institutions for boys and girls. In 1880, he reported enrollment of 40 at the girls' school and 25 at the boys' school. At first the students shared the same premises, but by 1881, the two institutions had been set up in different buildings. In 1882, Mary Lyon Page was appointed principal of the girls' school and the institution expanded under her leadership. Requiring more space, the school purchased a property it had rented for several years and began constructing a new building. Located in the Basmane area, the structure was completed in 1887. It contained classrooms for primary and higher levels. By 1898, the institution was divided into three main departments –primary, preparatory and collegiate- assuming the title “American Collegiate Institute for Girls” (ACI). By 1910, the school was divided into five departments (kindergarten, primary, intermediate, collegiate and normal or teacher training) with 302 students, majority being daughters of non-Muslim families.

On 30 January 1911, a fire destroyed part of the school. Within nine months of the fire, they had secured the option to buy a property in Göztepe. The sale was finalized in July 1912. The new site had an idyllic setting on a hill overlooking the bay of İzmir, with an old cottage surrounded by olive trees. Additional finances were required for construction. The difficulties brought about by the First World War delayed the construction. Close to a decade would pass before work finally began on ACI's Göztepe campus. In the meantime the school opened an entirely new branch in another district of İzmir.

In the spring of 1919, Bediye hanım, one of the Collegiate Institute's few former Turkish students, and her brother, Remzi Bey, a graduate of International College, proposed Minnie Mills and Olive Greene the establishment of a branch department especially for Turkish children. The idea was approved. In early October 1919, Olive Greene opened the branch department at a rented site in Salhane, on the heights beyond Karataş. Girls of various ages as well as boys were accepted. The curriculum included lessons in arithmetic, English, Turkish, drawing, sewing, gymnastics and music. On several occasions during the year, the pupils of Salhane visited the mother school at Basmane.

Efforts were soon under way to link the Turkish department (Salhane) with the main institute (Basmane) at one campus on Göztepe property. Using recently obtained funds, the administration renovated an existing cottage and constructed a small house on the Göztepe site in the summer of 1921. Olive Greene, her staff, and the students of the Turkish department then moved out of their rented quarters at Salhane and conducted their third academic year at Göztepe. In 1922, a design was prepared for the construction of a series of new buildings to be ready within a year for students from Basmane.

But the turmoil of war altered these plans. The big fire that swept through İzmir in September 1922 burned the Collegiate Institute's campus at Basmane. Olive Greene left Turkey in 1922. But she returned to İzmir in September 1923 to reopen ACI. Although the Basmane campus was in ashes and material resources were non-existent, Miss Greene launched classes at Göztepe on 1 October 1922. Four months later, the school's existence was officially recognized by Turkish authorities. It was named Göztepe Amerikan Mektebi in Turkish but retained the title of American Collegiate Institute in English.

As the school expanded in Göztepe, ACI underwent many transformations. It had started as a primary day-school for both girls and boys in 1923-24. Then it gradually changed by dropping the elementary classes, accepting only girls, opening a boarding department and establishing an educational program composed of preparatory, middle school and high school classes by 1933. Starting with a small classroom building (on the site of today's central administration Office) and a stable and a gardener's shed adapted to accommodate pupils, the Göztepe campus located on the slopes of a hill overlooking the bay of İzmir, gradually took shape with the construction of additional facilities such as Bristol (1931), Parsons (1950), Taner (1955), and Greene Amphitheatre (1947), a lovely open-air theatre under the olive trees.

Olive Greene devoted her life to ACI, serving twice as principal. Along with colleagues such as Edith Parsons (principal 1926-1945) and İbrahim Taner (ACI's first Turkish vice-principal), Miss Greene played a vital role in ACI's growth. Following Miss Greene's lead, Lynda Blake dedicated herself to the school. She served as the principal from 1948 to 1971. Besides working as principal, she taught classes in a variety of subjects. But her most valuable lesson was the example she set both inside and outside of the classroom. A successful professional woman, she served as a role model for ACI students. She put in effort to integrate ACI's Turkish faculty and staff more fully into the school's management, also giving Meziyet Cuydan, the vice-principal between 1960 and 1977, greater opportunity to exercise leadership.

The faculty of ACI sought to instill in their students a sense of responsibility towards others by encouraging social service activities. One of ACI's social projects in the 1960s was a summer program to provide community assistance in rural villages. Students lived on site and taught reading, maintained a library, helped with childcare, and offered information on health, nutrition and family planning. Evenings were often spent with village women, singing, telling stories, and enjoying each other's company. Those responsible, bright, diligent, spirited, and loyal students were the lifeblood which spurred ACI's growth for many decades. In 1986, acceptance of boys brought a new color and a new tone to the campus. Girls and boys together, it was this new student body who carried the school spirit into the 21st century: “Enter to learn, depart to serve.”

Source: Brian Johnson, *Paths of Learning*

After 135 Years!

It is unbelievable! I am a graduate of a school who is 135 years old.

If 70 years is considered to be the average life span of an individual, then 135 years is two times a lifetime!

When I entered ACI 54 years ago, I really was Alice in Wonderland. I was so little and my school was so big and different! I felt lost! Those endless gardens full of almond trees and pine trees seemed like our fair grounds. The tennis and basketball courts were huge! Those buildings; Parsons Hall where we had gym classes was the greatest indoor sports facility I had ever seen. Looking down from the balcony when it was being used as an auditorium amazed me while whole school gathered in there. It was as great as our Elhamra Sinemas! Bristol Hall was used as a dormitory during those years, there were teachers' rooms and many hobby areas as well. As a child coming from a small local elementary school, these spaces were as big as İzmir's Government Building for me. The three-floored Taner Hall was brand new in those years and it was so unfortunate that we had just lost İbrahim Taner Bey. The first two floors were being used as classes while the teachers resided in the rooms on the third floor.

Our teachers...The blond-haired, blue-eyed strangers! They didn't bear any resemblance with our biology teacher, Samiye Hanım or our English grammar teacher, Rezzan Hanım at all. It was as if they belonged to a different species.

Indeed, those blond-haired, blue-eyed strangers did not act like real teachers, it was as if they were our playmates. In the beginning, we didn't understand each other at all. They talked in English as we stared at them blankly. Miss Yarrow was an old lady; she had big shoes and lots of teeth. Miss Kutz was also old, but she was so little and had a squiky voice. Mrs. Jorgensen was a beauty with a small mouth and a well-shaped nose. She dressed like movie stars and had a good figure. I better skip mentioning her handsome husband...We all admired them. Our gym teacher, Miss Darnell and our math teacher, Miss Geroch were our glorious idols and we used to buy their pictures from the school photographer, Kerim Bey and kept these photos in our diary books next to Elvis Presley pictures.

The American teachers were different than Turkish teachers in many ways: Their classes were full of fun. We sang or played games all through the class period. We were always active in the middle of the room as we learned joyfully. We were most anxious to have classes with them and we enjoyed doing our homework. There was no boredom or reluctance.

Later, our teachers reached their aim and we started communicating in English! All of a sudden we had started talking in English! It was the second term of our first school year. Our families were so proud of our success. It was then that our teachers did their best to correct our mispronunciation. In Miss Yarrow's phonetics classes, we made a big circle around her in an effort to repeat the sentence “This and these are hard to say! I think about them every day,” correctly after her great performance. She was exaggerating her pronunciation while we laughed hilariously. She wouldn't say a thing and with her endless patience, she would wait for us to calm down. In this sentence, there were four ‘th’ sounds which we had to pronounce correctly. Oh! It was so difficult, nearly impossible! But with Miss Yarrow's help, we never failed to pronounce the ‘th’ sound later in our lifetime. Thanks to our good old Miss Yarrow. We learned composition writing in Orta 1 from tiny Miss Kutz. She was so little and fragile that she seemed to roll as a ping pong ball in the campus. She spent great effort to teach us good writing techniques.

I don't remember from whom we had taken calligraphy lessons but at the end of our first year we all had wonderful handwriting. Now, as a class all of us have the same style and it is hard to distinguish one from the other.

We learned vocabulary from Miss Rhoda in Orta 3. She was blond at albino level and had thick glasses. She was a typical American girl with her blouses and skirts, her style reminded me of Natalie Wood's costumes in West Side Story. She loaded us with words which we had to memorize all night long. Even in my dreams, I repeated the words she had assigned us with their Turkish meanings. The most difficult of all was making sentences using these new words. The Redhouse Dictionary witnessed my struggle with new words.

If I go on with my school memories, I will fill up all pages of *The Beacon*. I better stop and leave space for other school mates.

As young girls we were anxious to learn, while our school had the capacity to teach the best. We had started classes as a game and ended up with knowledge and wisdom. We, as graduates must admit that, ACI gave us much and we owe our success in life to our 135-year-old school. “Hail Alma Mater!”

Bahar Vardarlı ('68)

Memories

135 years have gone by since ACI was first founded. Dile kolay! The seeds it spread took root over time opening many doors to the future as its goals and ideals were transformed into a reality which we can celebrate today. One hundred and thirty five years! A long-established school with a deep-rooted history, rich traditions, dedicated graduates, devoted teachers and successful directors. And mostly: cherished moments...

Now is the time to remember our past and those unique individuals who contributed with their knowledge, passion, commitment and sense of humor. Each and every one of them have left a deep imprint not only on our school, but also on our lives as well.

Mrs. Lynda Blake

Mrs. Blake, a strong, stern and proud principal. I had the chance to know her when 'Spoken English' became a club. She was the head and I as a senior, the student representative of the club. There were two girls from each class who would warn students to speak English on campus. This was not a punishment though. The purpose was to urge the students to speak the English they were learning rather than see it only as something to be tested. Mrs. Blake was interestingly objective but this venture didn't last long.

Mrs. Blake was a person who accepted our culture too. In fact we were very proud when her daughter Jacklyn started going to a Turkish primary school, 'Hakimiyet-i Milliye'.

Lynda and Everett Blake were also very comfortable in sharing the Blake House with the Alumnae Association. The sounds of the roaring fire in the fireplace and the soft music filling the background still fill my ears.

Mrs. Blake was also very respectful of our religion. She used to attend not only funerals but 'Mevlûts' as well. Actually, she said that mevlûts were her favorite as they brought people together in both mourning and happy times. In fact she asked one of our alumni to hold a mevlût in her name after she had passed away. We did. Mevlût was organized in her own garden, a place she loved dearly. Graduates attended along with all the people who worked at ACI during her time. Her wish was granted as we all prayed for her.

Miss Harriet Yarrow

Miss Harriet Yarrow was a phenomenon in the life of ACI. Not only ACI, as one could see her on the marble steps of Talas, on the campus

for the Tarsus American School for boys. She flew like a bird from East to West. Her presence in Turkey was a commitment to lead and guide the young generation into becoming individuals with integrity and skills that would help their newly developing country. When she started teaching at ACI, I quickly realized that she was my favorite teacher. She was sincere and gentle as well.

Her appearance didn't matter to her at all. Her attire could be outdated and old fashioned or shoes two sizes too big. As long as she wasn't barefooted, she didn't seem to care. Some younger students would ridicule her and although she was aware of this, it didn't seem to bother her at all. She devoted her time and energy to students, later to the alumnae.

After my graduation, Miss Yarrow stopped just being a teacher and became a valued part of my family. In 1956, as I was leaving İzmir to depart for my first visit to America as a young married woman, she showed up at the dock to see us off. She accepted Turkish traditions so much; I will never forget that she assured me she would wave a white sheet from ACI until the boat was out of sight.

Eventually Miss Yarrow left her beloved home in İzmir and returned to the States to retire. She settled into a home for retired teachers in Auburndale, Massachusetts. It was a beautiful place and she was overjoyed when acquaintances from Turkey visited. In 1979 when our two older children were starting the university in Boston, we all together visited her at the home. She proudly introduced us as her American-Turkish family to her friends at the home. She took us to her room where she proudly displayed mementos of the past. I remember how impressed I was when she showed me a tactic so simple but so profound. On her desk she kept a large pile of photographs tied with a rubber band; she told us that upon waking every morning, she would replace the photo on top with the one underneath it. Then she would begin the day by greeting those friends in the new photo. She would write to them if she could, or just remember them fondly. What a wonderful way to stay in touch!

Mr. Frederic Shepard

After the Blakes left Turkey Mr. Frederic Shepard and his wife Mary Alice arrived to take their place. Their two sons Lorin and Whitman would be with them at times and later their daughter Peggy joined them. It was only very recently that after reading the last issue of Buluşma, I realized that Fred Shephard's father was one of the founders of the Gaziantep Hospital. I believe this shows how humble Fred Shepard, very quiet and polite gentleman he was.

In time Fred and Mary Alice became good friends with John and myself. Once we went to Bodrum together, I fondly remember climbing the hill to the old Monastery (fortunately it existed then) and breathing in the view of Bodrum from the top of the hill. Fred was passionately interested in photography; he took pictures of the red poppies on the hill. One still hangs on my wall.

My grandson Can Gümüş came home this year to celebrate Christmas with his family. He visited the school thirteen years after graduating in 1999. This young man's thoughts reflect my own. He said that there were a lot of structural changes on campus but the spirit still prevails.

Let it continue for at least another 135 years, "Hail Alma Mater!"

İsmet Noonan ('54)

Anılar

Okul müdürümüz Miss Parsons İngilizce ve Felsefe derslerine girdi. Yaramaz bir öğrenciydim. Derslerde arkadaşlarımı konuştururdum. Bunu gören Miss Parsons arkadaşlarımı ofise gönderirken bana "Sabaha, you may leave the room!" derdi (Her nedense bana hep "Sabaha" diye hitap ederdi). Sporu çok sevdiğimden bu fırsatı anında değerlendirir, hemen bahçeye koşar ve kortlardaki diğer talebelerin arasına katıldım. Arkadaşlarım, kendilerini ofise beni ise bahçeye gönderdiği için şaşırırlardı. Bu işin sırrını hâlâ çözebilmiş değilim.

Türk müdürümüz İbrahim Taner Bey okula büyük hizmetleri dokunmuş bir eğitimci ve yöneticiydi. Mevcudiyetiyle herkesi anında hiza-ya getirirdi. Tüm öğrenciler ondan çekinir, saygı gösterirdi. Okuldaki en önemli otoriteydi.

Çok kısa bir süre müdürlük yapan Miss Greene ile ACI'ı bitirdikten sonra üniversite eğitimi için gittiğim Amerika'da karşılaştım. Missouri'de bir otelin muhasebesinde çalışıyordum. Miss Greene sırf beni görmek için oraya geleceğini bildirdi. Onu yemeğe davet

ettim ve otelde yatıya ağırladım. Kat hizmetlisini "She's my teacher, give your best service," diye uyardığımı hatırlıyorum. Ertesi sabah otele geldiğimde Miss Greene, "Çok güzel bir gece geçirdim, adeta cennettedim," diyerek teşekkür etti.

Mezuniyet sonrasında da görüşmeye devam ettiğim Miss Yarrow ile ise pek çok anım var. Emekli olduktan sonra Amerika'ya dönüş hazırlıkları yaparken yanında götürmeyeceği eşyaları, ne kadar kıymetli olurlarsa olsunlar, "Bunları benim için saklar mısınız, lütfen?" diyerek dostlarına dağıttı. Yıllar sonra Amerika'da kaldığı yaşlılar evinde kendisini ziyarete gittiğimde odasının duvarında bir Türk bayrağı asılıydı.

Sabiha Altinkalem ('42)

İbrahim Taner

İbrahim Taner

İbrahim Taner! Nedenini bilmeksizin, bu isim henüz okula girmeden beni korkutmuştu. İşte, daha ilk bayrak töreninde bu ulu çınar bir başka ulu çınar ile karşımdaydı. İkisi de -Mrs. Blake ile- beyaz saçları, dimdik duruşları ve delip geçen bakışlarıyla oradaydılar. Belleğimdeki İbrahim Taner resimleri şöyle: Tabldot kapısına koşturan öğrencileri sıraya sokarken, yemek tepsilerinin tertemiz olup olmadığını kontrol ederken, formaları bakışlarıyla gözden geçirirken, güneşli bir öğle vaktinde eşeklere yüklenen helva piknik kazanlarının arkasında tüm okulla birlikte Hatay tepelerine tırmanırken, piknik yerine vardığımızda terimizi kontrol ederken... O sert görünüşün altındaki yumuşaklık ve insancılık... Yıllar önce böyle bir ortamda yaşamış olmanın sevincini taşıyorum.

Aliye Moral ('66)

Meziyet Cuylan

Meziyet Hanım denilince benim gibi birçok arkadaşımın da aklına herhalde otorite ve ciddiyet gelir. Hatırlarım, bazı öğrencilerin etek boyları ile barışık değildi, hatta söküp boylarını kendi uzattığı olmuştur. Hiç unutamadığım bir anı da İstiklal Marşımızı söyleyişimizi beğenmediği zaman "olmadı baştan" diyerek tekrarlatmasıydı (ne kadar iyi yapmış).

Ben onu Altınkalem Kız Talebe Yurdu'nda daha yakından tanıdım. Okuldaki ve dışındaki Meziyet Hanım çok farklıydı. Okuldakinin aksine dışarıda hoş sohbet ve sevecendi.

Hepimiz kendimizi saklarız, ama gün gelir kendimizi ele veririz, bir davranışımız, bir sözümüzle. Meziyet Hanım ile birbirimize yakınlaştıkça ilişkimiz anlam kazandı. Onun kendine ait dünyasını tanıdıkça onu daha iyi anlamaya başladım. Hiç unutmam bir yaz tatilinde balıklarına yem vermemi ve evini kontrol etmemi istemişti. Son gittiğimde balığın bir tanesini yerde ölü buldum. Çok üzümüşüm ama en çok da kızacak diye çekinmişim. Oysa o, "balıklar bazen intihar ederler," diyerek beni rahatlatmıştı.

Diplomamı almaya gittiğimde; "Altın bileziğini işte şimdi aldın," demişti. Öyle sanıyorum ki, beni okul dışında hep kolumda altın bilezikle gördüğü için böyle söylemişti. İzmir'e son geldiğinde evimde kaldı; mutlu olduğunu görmek benim de içimi rahatlatmıştı. Onu minnetle anıyorum, bize verdiği ve öğrettiği her şey için teşekkür ediyorum.

Şerife Bilgedoğan ('69)

Bercis Toğulga

Bercis Toğulga:

"Beni sakın unutmayın yukarılarda!"

1973'te psikoloji öğretmeni olarak başladığı ACI serüvenini Lise Dean ve Müdür olarak sürdüren daha sonra SEV İlköğretim Okulu Yöneticiliği de yapan Bercis Toğulga 2001 yılında çalışma hayatını noktaladı. Disiplinin cezası çağrıştırmamasından hiç hoşlanmayan, "ceza" sözcüğünü hiç sevmeyen, erkek öğrencilerin okula alınmasını sonuna kadar destekleyen ve öğretmenlik yıllarını yaşamının en mutlu yılları olarak niteleyip yöneticilikten hep uzak durmaya çalışan Bercis Hanım müdürlük görevine yeni başladığı günlerde yaptığı bir konuşmada öğrencilerine "Beni sakın unutmayın yukarılarda!" demişti. Oysa sevecenliği, demokratlığı, alçakgönüllülüğü ve hoşgörüsüyle derste, bahçede, amfide, assembly'de, ofiste, "See me, Bercis!" notuyla bulletin board'larda, boynundan sarkan düdüğüyle kampüsün her noktasında; değil o gün, yıllar sonra bugün bile Sevgili Bercis Hanım'ı unutmak ne mümkün!

Nursel Yıldız ('74)

In Memory of Fernie Scovel

Coming from a family of girls...no boys...and our parents sending us all to a private girls' school, I am sure made us all feel very special. And of course Fernie Scovel...we called her Miss Scovel...was there for all of us. She came to start teaching in Turkey as a young woman and stayed all the way to retirement. That means the span of her career, in the American Collegiate Institute (ACI) for girls in İzmir, Turkey coincided with the years my two older sisters and one younger sister (and myself), attended there. Miss Scovel, as well as our other American teachers, affectionately referred to us four as "the Galin girls."

Fernie Scovel taught us all kinds of subjects in Math -from Algebra to Geometry to Calculus. It was from her that we learned to calculate using other numerical bases than base 10. She also taught us Physics, how the electric current travels along a wire, what an open or closed circuit is. In addition to teaching, she was the Dean of the Middle School and also presided over all sorts of study halls. She lived on campus, as did all of our foreign teachers. Her apartment, throughout her life in İzmir, was on the third floor of the Taner building where Middle School classes were held, above the classrooms. This gave her a wonderful view of the Aegean Sea over the pine trees. And she was never too far from school life and its goings-ons. I also remember her large black poodle, maybe a waterdog? whom she named "Karabaş" (Blackie) that she loved and pampered.

Every so often, during the summers, Miss Scovel would return to the States for a break to see her family and friends, but I don't think she ever missed a school year. Being a very tall woman, she was able to keep track of us well! She wouldn't miss a thing. Especially one summer a group of us got to travel with her

to İstanbul, and she was able to keep us girls together, without any problem. She was a hard teacher though, not easy to get an 'A' from.

My sister Müge recalls how Miss Scovel said to her class (when the girls laughed off their failures), that if they did not take their studies seriously, they would only become 'Dumb Dodos.' Not having heard that term before, the girls had to look it up and began calling one another 'Dumb Dodo' after that.

In 1995, Müge and I visited Miss Scovel in South Dakota for my 44th birthday. She had been retired for a few years by then, and it was a treat to see her again and to finally visit her in her 'home,' other than the one she had made in Turkey. During the week we stayed with her, she was proud to show us the landscape where she had her roots. I remember she even drove us by the home where she was born. She tirelessly took us on hikes and her dog at the time accompanied us in all our excursions.

Still, Miss Scovel never forgot the roots she had established over decades in Turkey, either. She took regular trips back to Turkey to visit her lifetime friends, and attended many a reunion of ACI both in Turkey and in the U.S.

Miss Scovel loved to travel, and loved to teach. She commanded our respect and affection. Even during our visit in Hill City, South Dakota more than two decades after she had retired, we called her 'Miss Scovel.' She was still our teacher and I have her recipe for peanut butter granola from that visit! So we drove to the Badlands, to Custer, to Deadwood... She drove us to Mount Rushmore, to the Pine Ridge Indian reservation, and more. We were impressed to have a chance to walk around Laura Ingalls's tromping grounds. Miss Scovel's brother Bruce and her sister-in-law were living within walking distance from her cabin, and they had the nice habit of joining forces and catching up with each other at dinnertime. Over dinners, they introduced us to Native American history in the area and to Native American literature.

Looking back, our middle school and high school years at ACI were very special, and Miss Scovel was a significant part of that picture of our growing years. We were lucky to be touched by her gentle spirit and will be remembering and thinking of Miss Scovel often.

Nilgün Galin De Marinis ('71)
for "the Galin girls"

Fernie Scovel

Okulumdan “Fotoğraflar”

Zeynep Oral

İzmir Amerikan Kız Koleji... Okulum... Bana bir yere ait olma duygusunu veren kurum...

“Bir yere ait olma”... Okulumuzun adı değişmiş olabilir, niteliği, niceliği, konumu değişmiş olabilir... Ama işte bu duygu hiç mi hiç değişmedi.

Tam tamına kırk yıl önce (1964’te) mezun oldum o okuldan.

Geriye baktığımda, yalnızca birbirinden güzel fotoğraflar, anılar, bir de o gün bugün içime kök salan, ne zaman nasıl yerleştiklerini o yaşlarda pek de bilmediğim ama beni asla terk etmeyecek olan kimi ilkeler, düşünceler, duyarlılıklar kaldı...

Fotoğrafları sıraladım önüme, üzerlerine düşünce ve duygu birikimi ni boca ettim...

İşte “gördüklerim”:

Mrs. Blake... İncecik ve upuzun boylu... Beyaz ve oldukça isyankâr saçları, dimdik duran başının üzerinde bir topuzla toplanmış. İnsanın gözünün içine bakan mavi gözleri, yumuşak mı sert mi belli değil...

Her teneffüste Mrs. Blake, uçsuz bucaksız bahçede, yere oraya buraya atılmış kâğıtları toplayıp çöp tenekesine atıyor. Bir gün olsun “Siz de toplayın,” demedi ama her teneffüs bu işi sürdürdü. Onu gördükçe biz de çöpleri toplar olduk. (Ve o gün bugün yere minicik bir kâğıt parçası bile atamaz oldum.)

Hazırlık sınıfındayız: Bahçede kızlardan biri okkalı bir küfür savurmuş ve rastlantı bu ya, Mrs. Blake oradan geçerken, küfrü duymuş. Mrs. Blake o arkadaşla bir süre ortadan kayboldu. Tuvalete gidip ağızını dilini sabunla yıkamış. (Belki de dilimizin sabunla yıkanmasından hoşlanmadığımızdan o gün bugün küfür etme alışkanlığımız olmadı.)

Biz... “Biz” yani, akıllı beş karış havada, içinde çocukluk ve gençlik rüzgârları esen, deli dolu kızlar... İlk sınıflardan başlayarak arkadaş grupları kuruldu. Hiç bitmeyecek dostluklar... Birlikte çalışmayı, birlikte eğlenmeyi, birlikte gülmeyi, birlikte ağlamayı öğrendik...

Okulda benim en ilgimi çeken şey derslerden çok, tiyatro kulübü, müzik kulübü, gazetecilik kulübü, modern dans kulübü, törenler, merasimler, temsiller gibi yan etkinliklerdi... Bir de sınıf gezileri...

O yan etkinliklerde olsun, gezilerde olsun, zenginleştigimi, çoğaldığımı, çok eğlendiğimi ama aynı zamanda çok şey öğrendiğimi hissediyorum, görüyorum. Ayrıca bunlarda dostluklar daha da güçleniyor. Hele gezilerde...

On, on beş arkadaş bir araya gelip, başımıza bir öğretmen alıp, Türkiye’nin uzak, yakın çeşitli yörelerini görmeye gidiyoruz... (Ve o gün bugün, bu ülke, benim ülkemse, her köşesini görmeliyim, bilmiyorum, tanımalıyım tutkusu yerleşti içime.)

Ötekiler... Tamam, bizler, ailelerimizin olanaklarından, koruyucu katnatlarından sıyrılıp kendimizi bu “ayrıcalıklı” okulda bulduk... Ama ya ötekiler? Farklı seslere kulak tıkamamayı orada mı öğrendim? Ya da bakmakla görmek arasındaki ilişkiyi?

Hafta sonları “İzmir Özürlüler Okulu”na gidiyoruz, orada işitme ko-nuşma engelli çocuklara “resim ve jimnastik” dersi veriyoruz; daha doğrusu hayatlarında bir değişiklik yaratmaya çalışıyoruz. Kimi hafta sonu gecekondü bölgelerine gidip neye ihtiyaçları olduğunu, nasıl temin edebileceğimizi araştırıyoruz... Bunları hep okul örgütleyor... (Birey olarak, toplumsal sorunlardan uzak kalamayacağım, kalmam gerektiğinin ilk tohumları yeşeriyordu içimde. Bir şeyler yapmam gerek duygusu ve düşüncesi...)

Yaşama dair... Cuma günleri son ders saati: Yüzlerce kız, toplantı salonuna giriyoruz. Mrs. Blake piyanonun başında ayakta duruyor.

Onu gördüğümüz an, kendimize çeki düzen verme gereğini duyuyoruz. Korkudan değil, saygıdan. Biraz sonra, o piyanoda, biz oturduğumuz yerde, avaz avaz, güle oynaya okul şarkıları söyleyeceğiz.

Şarkılardan sonra, belki henüz farkında değiliz ama, derslere ilişkin olmayan, ama mutlaka yaşama ilişkin bir şeyler anlatacak bize Mrs. Blake.

Dünyada, Türkiye’de, İzmir’de ya da okulda o hafta yaşanmış bir olay üzerine konuşacak. Ve biz o toplantı salonundan yaşama dair bir şeyler öğrenerek çıkmış olacağız... (Dünya, ülkem, kentim, okulum, hepsi bir bütündü. Birindeki mutsuzluk, ya da haksızlık, hepsini etkileyecekti. Öyleyse, yaşamdaki her haksızlığa karşı çıkmak gerekecekti... En çok bunu öğreniyordum...)

İstekler - Sorumluluk... Artık lisedeyiz. Bir gün sınıfta, okul yüzüğü yaptırılmalı diyoruz... Sınıf Hocamız Miss Foster. Neden istiyorsunuz bunu, diye soruyor. Aklımıza gelen her nedeni sıralıyoruz... İçimizden biri “Bütün okulların var, bizim niye olmasın?” deyiverdi.

Yeryüzünde hiçbir şeyin sırf başkasında olduğu için istenmeyeceğini bize öyle bir anlattı ki hiç unutmam... Sonra başka hocalar... Hep “Neden?” sorusuna yanıt aramaya yönelttiler bizleri... (Bunu neden yapacağım, neden yapmayacağım, şunu neden istiyorum, neden istemiyorum... Seçim yapmak... Yaptığım seçimlerin sorumluluğunu almak... Ben neden, nelerden sorumluyum? Kendimden? İçinde yaşadığım toplumdan, ülkemden, dünyadan?)

Sevgi - Saygı - Korku... Tarih hocamız Kemal Bey ya da “Şeker Kemal”... Karlofça Antlaşması’nın tarihini unuttuğumuzda bize hiç kızmadı. Zaten antlaşma tarihlerinden çok, anne olmanın erdemini öğretirdi bize. “Çocuklar, anne babalarına değil, kendi çocuklarına borçludur” sözünü ilk ondan duymuştum... (Hiç ama hiç unutmam.)

Bir başka tarih hocamız Fikret Hanım’dan ise ödümüz kopardı. Koridorda adımlarını duyduğumuzda titremeye başladık. Daha ilk derslerin birinde açıklamıştı: “Saygı, ya sevgiden doğar, ya korkudan. Bu bir yıl içinde size kendimi sevdirmeye vakit yok, bunu

benden beklemeyin. Benden korkun, ama saygı gösterin.” (Hiç ama hiç unutmam. O gün bugün saygının ancak sevgiden doğacağını biliyorum. O gün bugün korktuğum hiçbir kimseye, hiçbir şeye saygı duymadım. Sevdiklerime ise saygım sonsuz...)

Sanat... Ah, ne büyük keyifti tiyatro, edebiyat, müzik, folklor kulüpleri... Ne çok yörenin ne çok halk danslarını öğrendik, oynadık... Ms. Wood sağ olsun, onun aracılığıyla “Modern Dans”ı herkesten önce keşfettik... Ne çok temsilde ne çok sahne tozu yuttuk... Uzun boyum nedeniyle erkek rollerini üstlenmek bana düşerdi, İngilizce oyunlarda! Türkçe oyunlarda Atatürk Lisesi imdadımıza yetişirdi erkek rolleri için... Giradoux’nun “Deli Saraylı”sının çöpçüsüydim, Necati Cumalı’nın “Boş Beşik” oyununda Fatma; Lady Gregory’nin “Kulaktan Kulağa”sında yaşlılardan biri... Ve daha nice roller...

Ancaaaak... Son sınıftayken, Cahit Atay’ın “Karaların Memetleri”nde, sahnede, “İlyas kalk, bizim inek doğurdu,” diyeceğime “İnek kalk, bizim İlyas doğurdu,” dememle seyircilerimiz kahkahaya boğulunca, tiyatro yaşamımı sonlandırmaya karar verdim! (Sanatın, bireyin toplumsallaşması yolunda başlıca araç olduğunu; yaşamın sanatla zenginleştiğini; sanatın direncini ve gücünü bugün biliyorum. O günlerde bilmiyordum, hissediyordum. Bunu hissetmeme yol açan okulumdu.)

Yazmak... Ah işte! ACİ sularında tekne pupa yelken güzel güzel yol alırken hiç mi kayalara çarpmadı sanıyorsunuz! Çarpı ve bir kaza geçirdi: Bir kez ikmale kaldım: (İki olacaktı, son anda sıyırdım.) Hangi dersten mi? Yazmaktan! Yani Kompozisyon dersinden. İngilizce kompozisyondan ikmale kaldım. Türkçe kompozisyondan sıyırdım... Kendimi en iyi yazarak ifade edebildiğimi öğrenmem için okuldan mezun olmam gerekti.

Şu son 35 yıldır “Meslek” hanemin yanındaki boşlukta “gazeteci-yazar” dediğine ve bu mesleği hâlâ sürdürdüğüme göre, olsa olsa bu “bir yere ait olma” duygumun fazlasıyla gelişmesinden olsa gerek. Galiba hâlâ bir daha ikmale kalmamaya çalışıyorum.

Bana verdiğin her şey için teşekkürler okulum. Daha nice yıllara!

Zeynep Oral (’64)

The Beacon 2004 - 125. yıl yazısı

A Letter, a Picture, a Surprise...

In the 2013 issue, there was an article about Mr. Don Ryoti, a former math teacher. Nevcihan Oktar '76 tracked him down and wrote him a mail mentioning the article. Mr. Ryoti was eager to read it, so I sent him the 2013 issue of The Beacon and the English translation of "Bay-Ra-Yo-Ti Düşler ve Zaman". He said he felt flattered while reading it. He needed letters of support from students when he was selected as a Foundation Professor at the university and he regretted he didn't have ours then.

He did remember our class and his time in ACI and İzmir but he wasn't much aware how he had touched our lives as a teacher. I exchanged a couple of mails with him asking questions about what he and his son Eric had been doing since then, also telling him how grateful we still are to have had him teach us in our senior year. With the math scores we achieved in the university exam, all of us, the sixteen girls in his math class were able to enter the faculty we aimed at on the path to our dreams. Moreover, he had opened a wide perspective in our vision of the world through conversations we had in our leisure times. Eric who was around six then, was our center of attention. A father and son on the campus! A remarkable picture for the students of ACI in 1970's. I asked him if he could write a letter for the 2014 issue recollecting his memories from 1970's Turkey and ACI. He gave me his word. He sent his letter with a couple of photos attached to it. One of them was a pleasant surprise. Eric, at six years old, was smiling at us through the picture painted by Zeynep Büktaş '75, now a skillful artist.

Thank You Mr. Ryoti, this time for taking us back on a short journey through time.

Hülda Öklem Süloş ('74)

and a Big Hello

A special personal present from 40 years ago has knocked timidly on my door a few days ago we said to each other: "hi there, a big hello" not a second of doubt about the past because we've known each other very well A+ for the math test... Hi, Mr. Ryoti...so nice that we meet again... Thanks for keeping the painting!

Zeynep Büktaş ('75)

January 28, 2014

Dear Hülda,

40 years since I taught/lived in İzmir—WOW! It seems like just a few years ago. Train—Chicago to New York, Boat—New York to Naples, Train—Naples to Rome, Airplane—Rome to İstanbul.

I wanted to impress on my son Eric how far we were moving. We had 23 hour days on the Atlantic Ocean so there was no "jet lag" when we arrived in Naples.

After we arrived in İstanbul, we stayed in Üsküdar for several weeks. There was much to learn. The new group of teachers learned about Turkish politics, history, economics, Islam, and the Turkish language. On a daily basis we travelled from the Üsküdar campus across the Bosphorus to a language school. It was good experience getting used to travelling about the city and about using money to pay for the dolmuş and ferry rides.

I had signed a contract to teach for three years at Üsküdar, but then had been asked before leaving the States whether I would agree to one year in İzmir. That was OK with me.

It had been fortunate that I had first lived in İzmir. It was much easier to get around İzmir. I basically only had to walk a short distance to the main street that paralleled the Bay and then take a bus to wherever. I know there was more to İzmir but I didn't stray beyond that one street. I had many interesting experiences with my son but one time we were on the bus and I saw a movie theater showing a Star Wars movie. We got off the bus and I thought it would be interesting to see it in Turkish. However, it was in English!

The first decision in İzmir was about school for Eric. There was another boy named Eric who lived on campus; he was attending the U.S. school for American youngsters. There were two boys named Van and Darin who lived on campus; they attended a Turkish school. My Eric was kindergarten age; he already read English and knew how to add and subtract. After visiting the Turkish school, I decided to send him there. No one at the school spoke English except for Van and Darin. Everyone at the school knew that if any problem should occur, these boys could help. There were no problems. Eric told me that when the teacher told them to do something, he just did what the other kids did. It didn't take Eric

very long before he could speak Turkish. Tea was served every afternoon for all teachers. It was in the building where Eric and I lived; Eric would come from his school and pass by the tea room. He often would stop to have a biscuit. Of course, everyone wanted to talk with him.

I had high school teaching experience in the States prior to teaching in Turkey. There were some interesting differences. Turkish students stood when the teacher entered the room; American students did not. Turkish students wore uniforms; American students did not. Turkish students were much more attentive; I wondered whether it was because they needed to pay closer attention because of the language. On the other hand, both Turkish and American students loved to chit-chat with each other whenever they had the opportunity. At the time that I was in Turkey, both the İzmir and Üsküdar schools were female only which was a new experience for me. In the States males tended to dominate the class with questions although I didn't see much difference in test performance.

During that school year there was a big earthquake in the middle of the night. I had been in San Francisco one time when there was a quake so I knew exactly what was happening. In July 1974, there was a coup in Cyprus resulting in tension between Turkey and Greece. We Americans were instructed to have a suitcase packed and to stay very close to campus during that time. İzmir was dark at night and it was a strange feeling. Soon after that, Eric and I moved to Üsküdar for the next two years.

İstanbul has such history and is so diverse. Eric and I were lost several times when we wandered off onto side streets, but by that time his Turkish was so good he could ask and understand how to get back to where we wanted to be. AND, the Turkish people we encountered were so astounded and pleased to hear a young American child speaking and understanding their language. We were treated to many cups of tea and bottles of soda.

Several of us took a boat trip from İzmir to Mersin and back. It was during spring break; there was one boy on the trip who spent most of the time studying for the exam to enter the school in Tarsus. I realized that is probably what most of the girls at both Üsküdar and İzmir had done, and I also realized why students spent so much time studying for the university exams. Another year, several of us took a boat trip from İstanbul to Trabzon and then bus trips through eastern Turkey including Erzurum, Diyarbakır and Gaziantep. We completed the trip visiting beaches on the Mediterranean Sea.

I loved my time in Turkey. The people were very friendly, particularly when you had a son who could speak Turkish; I loved the food. Living and teaching in Turkey was both a great personal adventure and a professional opportunity.

On return to the United States I took a position at Eastern Kentucky University. I climbed through the academic ranks. ECU has a Foundation Professor rank; it is to recognize excellence in teaching; it is competitive. I received that honor. I am now retired; I still read mathematics and pay attention to news from Turkey.

My fond regards to all of you.

Don Ryoti

Mr. Ryoti

Eski Fotoğraflar

Nitsa Çukurel Kapancıoğulları

Önümde 135 yıla ait fotoğraflar, ne yazsam diye düşünüp duruyorum. Kendi albümlerimi de indiriyorum raftan, baktıkça daha da zorlaşıyor karar vermek. Çünkü geri dönüp baktığım zaman, okula dair birçok şey, mezun olduğumuz gün sandığımızdan çok farklı...

Hiç ayrılmayacağını sandığımız, isimlerinin yanına "4ever"lar yazdığımız kalabalık arkadaş grupları birer birer dağıldı dünyanın dört bir yanına. Yıllar sonra bir "reunion" esnasında hal hatır sorarken buluyoruz ancak birbirimizi.

Bizimkini gelmiş geçmiş en efsanevi dönem ilan ettiğimizden üzerinden kim bilir kaç tane efsane geçti. Halbuki en çok biz gülmüştük, en acayip şakaları biz yapmıştık, hem akıllıydık hem başarılıydık hem de eğlence bizden sorulurdu. Oysa şimdi birçoğumuzun çocukları, torunları var ve kendi hikâyelerini yaratıyor her biri. Biz ise kendi efsanemizi paylaştığımız kişilerin yeri gelip adını dahi hatırlayamayabiliyoruz.

Sayırsız anı biriktirdiğim bu duvarlara şimdi dönüp baktığımda; mezun olurken sandığım kadar da heyecanla çarpmıyor kalbim. Kep fırlattığımız gün içimizden fırlayacakmış sandığımız duygular, o kepin püskülü gibi, ara sıra bakılmak üzere bir kutuya kaldırılmış, tatlı bir hatıra dönüşmüş gibi.

Öncelikle, her ne kadar başlarda tahmin ettiğimiz kadar çok sayıda olmasa bile, kalan dostluklarımız hiç de kolay bulunur cinsten değiller. "Arkadaş" sözcüğünü her zaman sevmişimdir, "arkanı yaslayacağın, sırt sırta verdiği kişi" anlamına gelir. Tam da böyle arkadaşlıklar kaldı bana ACI'dan: Kimi zaman aylarca sesini duymadığım, ama bir araya geldiğimizde sanki daha dün görmüşüm gibi hissettiğim insanlar. Güzel zamanlarımı paylaşmak için sabırsızlandığım, kötü zamanlarımda ise yanımda olmak için her şeylerini feda edeceklerini bildiğim dostlar...

(Yazının yalnızca başını okuyanların "böyle 135. Yıl yazısı mı olur" diye sinirlenmeye başladıkları noktadayız sanırım. Biraz daha sabır, birkaç cümle sonra gönlünüzü alacağım...)

ACI'lı olsun olmasın, (travmatik durumlar ya da zor dönemler yaşayanlar hariç) herkes ortaokul-lise dönemini yüzünde benzer bir ifade ile anar. Üniversite, eskiden yaşanmış bir mahalle, ülke/şehir gibi, fotoğraflara ve zihnin ücra köşelerine yerleşmiş başka bir sürü şey de bu ifadeden nasibini alır: Bir yandan melankolik bir şekilde göklere bakarken diğer yandan gülümseyen, "Çok şey söyleyeceğim de nereden başlasam ki" tadında abuk bir ifade.

Peki, madem ki hal böyle, benim için ACI'yı bütün bunlardan ayrı kılan, özel yapan, oturup gecenin bir saatinde bu yazıyı yazmaya iten ne var?

Öncelikle, her ne kadar başlarda tahmin ettiğimiz kadar çok sayıda olmasa bile, kalan dostluklarımız hiç de kolay bulunur cinsten değiller. "Arkadaş" sözcüğünü her zaman sevmişimdir, "arkanı yaslayacağın, sırt sırta verdiği kişi" anlamına gelir. Tam da böyle arkadaşlıklar kaldı bana ACI'dan: Kimi zaman aylarca sesini duymadığım, ama bir araya geldiğimizde sanki daha dün görmüşüm gibi hissettiğim insanlar. Güzel zamanlarımı paylaşmak için sabırsızlandığım, kötü zamanlarımda ise yanımda olmak için her şeylerini feda edeceklerini bildiğim dostlar... Tek başına bu bile yeter.

(Başladım mı ufaktan kendimi affettirmeye?)

Okulun kazandırmış olduğu girişkenlik var mesela. Kocaman yemek masalarında hep farklı insanlarla bir araya gelmeye, her yıl değişen sınıf arkadaşlarına ve neredeyse kulağımızdan tutup sürüklendiğimiz sayısız sosyal aktivitelere borçlu olduğumuzu düşünüyorum bunu. Bana kazandırdığı, her ortama uyum sağlayabilme ve herkesle konuşacak bir şeyler bulabilme becerisi ACI'ı benim için özel kılan şeylerden biri...

Akademik olarak bakarsak bana çok önemli bir şey öğretti ACI: Her şeyi bilmeyi özendirmek yerine, neyi nerede bulabileceğimi göstermek gibi inanılmaz faydalı bir yetenek kazandırdı. Bunun sayesinde kazandığım zamanın haddi hesabı yoktur. Sorun değil çözüm odaklı bir bakış açısını pekiştirdi hep, hayatımın her alanında bunun elle tutulur faydalarını gördüm.

Alakasız bir yerde tanışıp çabucak kaynaştığım, ekip olarak yapılacak işlerde genellikle en kolay işbirliği yaptığım, hiç görmediğim halde "sanki seni önceden tanıyordum gibi hissediyorum" dediğim birçok kişi, sorduğumda ACI'lı çıkıyor. Bu kadar geniş çapta bir ortak altyapıya sahip olmak yabana atılacak özellik değil ne de olsa...

Sık sık başarı öykülerini okuduğumuz bir sürü ACI mezunu var. Arkadaşlarım veya sima olarak tanıdıklarımın yanı sıra, daha önce adını bile duymamış olduğum, dünyanın dört bir yanında her alanda irili ufaklı sayısız güzel işe imza atmış kişiler hakkında, sanki bu başarıya ailemden biri ulaşmışçasına heyecanla seviniyorum. Bir yerlerde birilerinin de benimle ilgili aynı şeyleri hissettiğini biliyor, hatta kimi zaman naçizane icraatlarım ile ilgili bu ilgiyi bizzat duyuyor, görüyorum. Bir nevi aile aidiyeti ile sarmalıyor ACI insanı, bir okul olmanın ötesinde.

İşte bu yüzden, buradan ayrıldığımda hissettiklerimden bambaşka da olsa, yine yoğun duygular ile bakıyorum bu gece 135 yılın fotoğraflarına. Gestalt psikolojisinin anayasasını oluşturan "Bütün, parçaların toplamından daha fazlasıdır" sözünü anıyorum: Yalnızca insanlar, tek başına binalar, sadece yaşanmışlıklar değil bu fotoğraflardan fışkıran, bunların bir araya gelmesiyle oluşan, ama hepsinden daha büyük bir şey. Hayal kurup aralarında dolaşıyorum, en baştan bugüne kadar. Zamanlar, giysiler, durumlar, hayatlar değişiyor zaman içinde yaptığım hayali yolculuğumda, ama hiçbir durakta yabancılaşmıyorum, değişen bunca şeyin arasında bazı şeyler hep aynı, dost gibi samimi, dağ gibi dimdik, geçmiş gibi tanıdık ve ev gibi huzur verici kalıyor...

Nitsa Çukurel Kapancıoğulları ('99)

Sosyal Medya Çağında ACI Mezunu Olmak

Başar Akyelli

Ailemdeki üçüncü kuşak ACI mezunu olmam nedeniyle benden önceki-lerin sınıf arkadaşları ile aralarındaki bağları bol bol gözlemleme fırsatım oldu. Ne yazık ki, mezunların özenle korumaya çalıştıkları bu bağlarda zaman ilerledikçe bazı dramatik değişimler ortaya çıkabiliyor.

Anneannem, Şadan Angın Ayker'in ('52) sınıfı bazen 15 günde, bazen ayda bir buluşur; kimin sağlığı ve durumu uygunsa bu toplantıya katılır. Annem Gülden Ayker'in ('74) sınıfı ise ayda bir toplanıp, o toplantıda çekilen fotoğrafları Facebook'ta paylaşır. Toplantılar kışın İzmir'de, yazın ise genellikle Çeşme'de gerçekleşir. Katılabilen katılır ve mutlaka ara çok açılmadan yeniden toplanılır. Ağabeyim, Barış Akyelli'ye ('98) gelince işler biraz değişir. Onlar, hemen hemen hiç sınıf toplantısı yapmaz, arada bir 'en fazla sekiz on kişi' bir araya gelirler.

Bizdeki ('02) durum da Barış'ın döneminden pek farklı değil aslında. Yakın arkadaş görüşmelerini bir kenara bırakırsak, bizim sınıfta da özel bir toplu buluşma düzenlendiği söylenemez. Kuşkusuz dünyanın bir çok köşesine dağılmış olmamızın bunda etkisi büyük, yine de bunun tek etken faktör olduğunu düşünmüyorum. Evet, belki 'her ay' düzenli buluşmak pek gerçekçi değil, fakat yılda bir toplantı düzenlenmemesi için, ben ortada hiçbir neden göremiyorum.

Malumunuzdur ki içinde bulunduğumuz çağ 'Sosyal Medya Çağı'. Bugünlerde siyaset bile sosyal medya üzerinden yapılıyor. Artık dizileri hep birlikte ve gerçek zamanlarında izliyoruz; reklam aralarında Twitter veya Facebook üzerinden yorumlarımızı paylaşıyor, anında geri bildirimi alabiliyoruz. Sınıf toplantılarının sayılarının azalmasında içinde

bulunduğumuz 'bilgi çağı'nın büyük payı olduğunu düşünüyorum. Fiziksel olarak çok uzaklardayken bile, şimdiye kadar hiç olmadığımız kadar birbirimizden haberdarız. ACI'daki günlerimizden bile çok daha fazla ölçüde belki de... Bir düşünün, çok yakın olmayan bir arkadaşınızın cumartesi akşamı yediği yemekten haberiniz olabilir miydi eskiden? O zamanlarda en yakınınızın bile hayatını bu kadar yakından takip edebilme imkanınız yoktu. Artık önemli önemsiz bir çok bilgiye ulaşmanız sadece saniyelerinizi alıyor. Aklınıza bir sınıf arkadaşınızın ismi geliyor ve birçok sosyal medya sitesinden o kişinin işini, eşini, aşını, her şeyini öğrenebiliyorsunuz.

2002'de ACI'dan mezun olduğumda, biraz sınıfımın dört bir yana dağılıp bir daha bir araya gelemeyeceğinden korktuğumdan, biraz da içimdeki müstakbel bilgisayar mühendisinin verdiği gazla ACI02.COM'u kurmuştum. (Traji)komiktir ki, 2012'de Çeşme'de gerçekleştirdiğimiz '10. Yıl Buluşması'nda, uzun yıllar aradan sonra karşılaştığım arkadaşım Erman Turan bana, "Birader, farkındasın değil mi, senelerce önce Facebook'un adı bile henüz ortada yokken, sen hayal edip kurmuştun onu!" dedi. (Sağ ol Erman!) Teknoloji ve boyut olarak Facebook'la hiçbir alakası olmamasına rağmen benzer bir fikirle doğmuştu ACI02.COM ve Facebook hayatlarımıza yerleşinceye kadar devam etmişti. (Şu anda bir Facebook grubu olarak yaşamını sürdürüyor hâlâ.) Amaç çok basitti: birbirimizden kopmamak. Her ne kadar neredeyiz, ne yapıyoruz sorularına kısmen cevap verebildiyse de, 3-4 senelik yaşamı boyunca bizi fiziksel olarak sadece bir kez bir araya getirebildi; 29 Nisan 2006, İstanbul Harvard Café.

2006'dan bu yana 8 yıl geçti, ve biz 2002'liler olarak 'Facebook Powered' sanal bağlarımız aracılığıyla yine sadece bir kez bir araya gelebildik.

Sadede gel dediğinizi duyar gibiyim. Geceeleri uykuya dalmadan hemen önce "hadi artık uyuman gerek" ve sabahları gözlerini açtıktan hemen sonra "kalk artık işe geç kalacaksın" telkinleriyle kendini dijital dünyalardan güçlkle koparan biri olarak söylüyorum, sanal bağımlılıklarımız bizi aslında birbirimizden uzaklaştırıyor. Ama bunda bizim hiçbir suçumuz yok çünkü biz, aynı anda iki dünyada var olmak zorunda kalan ilk nesiliz. Bir anlamda 'Beta tester'iz. Bu işi kıvrırmak belki birçok yıl sürecek ve muhtemelen sonraki kuşaklar bunları okuyup 'bu kadar basit bir şeyi nasıl kıvrıramadığımıza' için için gülecekler.

7 Temmuz 2012, Çeşme Ramo Beach

Siz benden duymuş olmayın, ancak bu işi pek güzel çözen sınıflar da var. Amerika'ya taşındığımda koşa koşa üye olduğum Fabsit (Friends of American Board Schools in Turkey) grubunda gözlemlediğim bazı mezunlar arasında kesinlikle dikkate değer 'fiziksel bağlar' mevcut. 2000'li yılların Facebook öncesi o unutulmaz 'mail grubu' konseptini sonuna kadar kullanarak birbirlerinden kopmadıkları gibi, sanal ilişkilerini gerçek buluşmalara sıkça dönüştürebilen gruplar bunlar.

Sözlerim yanlış anlaşılmasın, etrafımda bizim kuşağın mezunlarından gözlemlediklerimi paylaşıyorum sadece. Ayrıca sosyal medya çağının bizlere zarar veren bir canavardan ibaret olduğunu da söylüyor değilim, asla! Sosyal medyanın bize ve birlikteliğimize olan faydaları say say bitmez! Sadece sanal bağların gerçek bağlarımızı arka koltuğa oturttuğunu düşünüyor ve bunun önemine dikkat çekmek istiyorum. Ayrıca pes etmeye de niyetli değilim! Bence hepimiz, yılda bir kez de olsa, sınıf toplantılarımızı hayatımızın bir parçası haline ge-

tirmeliyiz! Sınıf toplantılarının, "ne haber" ve "nasılsın"ların ötesinde, yaşamlarımıza olumlu etkiler yapabilecek dayanışma ve imkanları beraberlerinde getirecek birlikteliklere dönüşeceğine inancım sonsuz.

Bilgi çağını ve elimizdeki olanakları akıllıca kullanıp değer üretmemiz ilk şart. Bunu bir ölçüye kadar yapıyoruz ancak bununla yetinmemeli ve her zaman daha iyiyi amaçlarıyız. Dayanışma seviyemizi sınıf atlatırken sanal bağlantılarımızın sayısını değil, gerçek bağlarımızın kalitesini dikkate almamız gerekiyor!

Başar Akyelli ('02)
bakyelli@gmail.com

Çiçeği Burnunda Bir Mezundan...

Öncelikle, bu yazıyı yazmamı rica eden büyük halam Şükran Yücel'in ifadesiyle "çiçeği burnunda" bir mezun olarak on dört sene evimden daha uzun zaman geçirdiğim güzel okulumu giderek daha çok özlediğimi söylemek istiyorum. 2013 mezunu olarak şu anda Koç Üniversitesi'nde İşletme 1. sınıf öğrencisiyim. Burada geçirdiğim her dakikamda ACI'ı anıyorum. ACI'a, güzel öğretmenlerine ve eşsiz kampüsüne kopmayacak bir bağ ile bağlıyım.

Amerikan Lisesi'nin rakip tanımayan en güzel yönlerinden biri yaşarken ihtiyaç duyulacak şeyleri öğretmesi ve öğrettiklerinin her zaman kullanılabilmesi. ACI, her köşesinde tarih yatan Türkiye'nin en köklü okullarından biri ve şimdi artık ben de bu tarihin bir parçasıyım. Annemden ve büyük halamdan sonra bu okulun mezunu olma sıfatını taşımaktan gurur duyuyorum.

Üniversite hayatımın 2. dönemine henüz başlamış olmama rağmen daha şimdiden, dahil olduğum aktiviteler, kulüpler ve derslerde ACI'daki "Moods", "Bazaar Day" etkinliklerini, "Junior Achievement" gezilerini, TÜBİTAK ve diğer bilimsel araştırma proje yarışmalarını, fotoğraf yarışmalarını ve yoğun akademik eğitiminin bana tüm öğrettiklerini temel alarak hareket ediyorum. Aylarca canla başla çalışarak hazırladığımız t-shirt ve sweatshirtleri göğsümü gere gere üzerimde taşıyorum. Veysi Usta ve ekibinin yemeklerini çok özlüyorum.

ACI'da Türkçe derslerinde okuduğumuz kitapları burada yeniden okuduğumuzda, onlar üzerine yapılan tartışmaları dinlediğimde bir kez daha ne kadar donanımlı olduğumuzu fark ederek gururlanıyorum.

Bu kopmaz bağımın bir parçası olan ve bizlere ACI ruhunu aşılayan öğretmenlerimi ve arkadaşlarımı çok seviyorum ve çok özlüyorum. Nice 135 yıllara ve nice bizler gibi çağdaş mezunlara...

Begüm Önçağ ('13)

Begüm Önçağ

Hayatlara Dokunabilmek

Bergün Kardeş (sağdan 3.) grup arkadaşları ve Evimiz sakinleri

Bergün benim son sınıf öğrencisi olduğum yıl tanıdığım çiçeği burnunda bir öğretmendi... Bir gün zarif, güzel, yeşil gözlü bir genç hanım girdi mütalaa sınıfımıza. Biz, sıfıftakiler kendi yaşımıza yakın bu öğretmeni açıkçası pek dikkate almadık ve aramızda konuşmaya, disiplinsiz davranmaya, gülüşmeye devam ettik. Kendisi bizi defalarca uyardı. Ama aldırın kim? Sınıf gürültüden geçilmiyor... Sonunda kızdı ve şöyle dedi, "Girls! Am I talking Chinese or Japanese? Why don't you listen to me?" Tabii biz sınıfça kıkır kıkır gülüyor, kahkahadan kınıyoruz. O günden sonra o cümle Bergün ile özdeşleşti kafamda. Hâlâ anımsadığımda gülerim. Ben mezun oldum, o öğretmenliğini devam ettirdi. Çeşitli aralıklarla birlikte olduk. Bir zaman sonra dernek faaliyetlerine katıldık, çocuklarımız aynı okula gitti; sonunda bir de baktık ki yakın arkadaş olmuşuz.

Yaşamının değişik safhalarına tek tek tanık olmuş bir arkadaşın olarak senin eğitimci yanından başlamak, sosyal çalışmaların ile ilgili görüşlerini almak istiyorum. İlk öğretmenlik yılını biraz zor geçti. Aynı yılın son altı ayı içinde, üniversite mezuniyeti, Beyrut Amerikan Üniversitesi'nde 2 aylık staj, arkasından hemen öğretmenliğe başlama ve de evlilik. Tabii en önemlisi benim genç ve tecrübesiz oluşum. Ama ikinci yılda her şey yoluna girdi. Ayrıca bana o sene Orta II Fen Bilgisi, Lise I Biyoloji, Lise III Jeoloji ve Lise IV seçmeli Jeoloji derslerini verdiler. Öğretmen arkadaşlar bunun zorluğunu bilirler. Ama yapabileceğimi düşünmüşler ki vermişler, diyorum.

ACI'da öğretmen olmak ayrıcalık mıdır? Bence öyle. Nasıl burada öğrenci olmak bir ay-

rıcalık ise, öğretmen olmak da öyle. Hem zor hem çok güzel. Sen de bilirsin, burada sadece ders ya da üniversiteye hazırlık değil öğrenilen. Hayata her türlü hazırlık öğreniliyor. Sosyal sorumluluk projeleri de cabası.

Öğrencilerinle nasıl başarılı bir iletişim kurdun?

Her öğretim yılının ilk günlerinde, öğrencilerimin beni iyice tanımaları için gayret sarf ederdim. Bilirim ki öğretmen sevilirse o ders sevilir. Amacım dersimi severek çalışmaları idi. Ders dışında, sosyal konularda da öğrencilerimle beraber olmaktan zevk alırdım.

Şimdi emekli olduktan sonra üstlendiğin, benim de yakından tanıklık ettiğim sosyal sorumluluklarınla ilgili bir soru yöneltmek istiyorum sana. "Evler" projenizi anlatır mısın? Nedir EVİMİZ 1, EVİMİZ 2, EVİMİZ 3?

Bizler sosyal sorumlulukları okulda öğrendik. Öğretmenlik yıllarımızda da hep uyguladık. Sözüünü ettiğin 'Evler' bizim gençler ve aileleri için açtığımız evler. Mevlana Mahallesi'nde, Eşrefpaşa'da ve Gediz Mahallesi'nde olmak üzere şimdilik üç EVİMİZ var.

Biz diyorsun, siz kimsiniz?

Anlatayım. Esas derneğimizin adı Gündoğdu Çağdaş Toplum Gönüllüleri. Bu derneğin esas çekirdeğini Prof. Dr. Seval Sekin ve eşi Prof. Dr. Yılmaz Sekin ile Ege Üniversitesi öğretim üyelerinden bir grup oluşturuyor. Göztepe Soroptimist Kulübü üyesiyken bu grupla tanıştım. Daha sonra Göztepe Soroptimist Kulübü'nden üyeler ile Gündoğdu Çağdaş Toplum Gönüllüleri dernek üyeleri birleşerek bu isim altında toplandık.

Tam bir toplumsal dayanışma ve işbirliği. Evlerde neler yapıyorsunuz? Bu evlerde, kırsaldan kente göç etmiş, kent varoşlarına yerleşmiş ancak kente entegre olamamış hatta gettolar oluşturmuş yurttaşlara, çocuklarından yola çıkarak kardeşleri, anneleri ve kısmen komşuları da içine alacak bir çalışma ile kent kültürüne ve çağdaş yaşam biçimine adapte olmalarını sağlayacak koşulları yaratmaya çalışıyoruz.

Bu yaklaşımı nasıl sağlıyorsunuz?

Önce eğitim desteği. Küçük miktarda bir burs veriliyor. İlaveten kültür gelişimi, spor, beceri kazandırma çalışmaları da var. Gediz evimizde bu iş iyice rayına oturmuş durumda. Burada, görev alan anneler evin bakımından sorumlu oluyorlar. Ayrıca, öğrenciler öğleyin okuldan çıkınca eve gelip, annelerin hazırladığı yemeklerini yedikten sonra, gönüllü öğ-

retmenlerin yaptığı yardımlarla, eksik kalan bilgilerini tamamlıyorlar. İngilizce, Türkçe, matematik, fen bilgisi vb derslerimiz var. Hafta sonlarında da satranç, gitar, folklor, koro çalışmaları, buz pateni, yazın da yüzme, film izleme gibi aktiviteler oluyor.

Gönüllü öğretmenleri nasıl buluyorsunuz? Emekli öğretmenler mi çoğunlukta?

Gönüllü öğretmenlerimizi genelde üniversite öğrencileri oluşturuyor. Böylece o gençler de deneyim kazanıyorlar. Ayrıca emekli öğretmenlerimiz de yardımcı oluyorlar.

Evlerinizdeki çocukların yaşları hakkında kısıtlama var mı ve nasıl seçiliyorlar?

Öğrencilerimizi, çevredeki ilköğretim Okul müdürlüklerinden ve öğretmenlerden yardım alarak seçiyoruz. Tek şart ailenin de bu çalışmaya katılmayı kabul etmesi. Çünkü biliyoruz ki sadece çocuğun eğitimi yeterli olmuyor, aile de buna katılırsa başarı daha çabuk geliyor. Çocuklar, genelde 5. sınıf öğrencileri arasından seçiliyor ve bu öğrenciler üniversiteye kadar bizimle oluyorlar. Şu anda üniversiteyi bitirmiş, master yapan bir öğrencimiz, üniversitede okuyan dört öğrencimiz var. Yetişkin öğrencilerimiz, boş vakitlerinde evlerimizde, genç arkadaşlarına yardımcı oluyorlar.

Bu evlerde, çocuklarla beraber anneler de eğitiliyor olmalı...

Evet. Bu evler açılmadan önce, bizler, bir grup hanım, annelere kendimizi tanıtmak, yapmak istediklerimizi onlara anlatmak için, haftada bir gün evlerine gittik. Her seferinde değişik bir aileyi ziyaret ettik. O günü hep beraber geçirdik. Hazırladıkları yemekleri yedik, bazen satın alıp eve götürdük. Onlarla sohbet ettik. Tüm aile ziyaretleri bittiğinde, amaçlarımızı çok iyi anlamışlar ve her şeyden önemlisi bize güvenmişlerdi.

Annelerle ilgili neler yapıyor?

En başta okuma yazma kursu. Bunun dışında sağlık, gıda, beslenme ile ilgili konferanslar, dini konularda yetkili kişilerle söyleşiler ve ek olarak beceri kursları. İkinci el giysi dağıtımı, değişik kurumlardan gelen erzak ve okul malzemesi yardımları da vardır. Ayrıca anneler ve çocuklar için İzmir içinde ve dışında gezilerimiz de oldu ve oluyor.

Evlerinizdeki toplam çocuk sayısı kaç?

Şu anda 3 evde toplam 70 civarında öğrencimiz var.

70 çocuk! Bu epey para demek; gelir kaynaklarınızı açıklar mısın?

Gelirimiz tamamen bağışlara dayalı. Pek çok destekçimiz var. Arzumuz, yapılan bu işlerin, başka gruplar tarafından da uygulanması.

Örnek almamız gereken bir organizasyon oluşturmuşsunuz. Burada çalışmak hayatınızı nasıl etkiliyor, yaptıklarınızdan çok mutlu olmalısınız?

Mutlu olmanın bir şartı paylaşmakmış. Bizler burada çalışırken çok şey paylaşıyoruz. Zamanımızı, emeğimizi, gücümüzü, bildiklerimizi, becerilerimizi, yani maddi, manevi tüm değerlerimizi. Bu gençlerdeki, onların ailelerindeki değişimi görmek, onların hayatlarına dokunabilmek ve bunu onların kendilerinden duymak bizlere sonsuz bir haz veriyor. Bir annenin gönderdiği mektubu sizinle paylaşmak istiyorum.

"Biz 'Evimiz 1' in şanslı anneleriyiz. Çocuklarımız gururumuz. Onları en güzel şekilde hayata hazırlamak bizim görevimiz. Biz bu görevimizi yaparken yalnız değiliz.

Bize ışık tutan, bizi aydınlatan, bize umut veren siz değerli hocalarımıza teşekkürü bir borç biliriz. Sizler bizim yanımızda her türlü sıkıntılarımıza ortak oldunuz. Bizlerin derdimize dertlenen, eksiklerimizi tamamlayan, bizi en iyi şekilde öğreten, elinizden gelenin daha fazlası için çarpınan sizlere minnettarız. Sizler bu işleri yaparken bizden bir beklentiniz yoktu. Amacınız daha çok anne, daha çok çocuk yararlansın istediniz. Sizlerin savaşı CEHALETE, sizlerin savaşı başarısızlığa... Bizlerde sizlere layık olmaya çalışacağız. Ne kadar yetersiz kalsak da beraberce olmayı istiyoruz. Çünkü biz 'Evimiz 1' in anneleriyiz. SELMA YAĞCI"

Hepimizin bildiği gibi, bu işler ne kadar çok paylaşılsa, netice o kadar başarılı oluyor. O nedenle, çalışmalarımız, her türlü katkıya açıktır.

Bergün, ne iyi ettik de seninle söyleştik! İçim aydınlandı, gelecek için umutlandım. Hepimizin bu toplum için yaptığı ve yapacağı bir şeyler vardır. Biz ACI mezunları toplum için çalışmayı küçücük kızlarken öğrendik. Orphanage Club, Old Folks Home Club, Checkers Club, Bookmobile Club üyeleri değil miydik biz? Nerede o kızlar şimdi?

Bahar belki o kızlar projelerimize ilgi duyarlar ve daha fazla bilgi almak için dernek başkanımız Sn. Prof. Dr. Yılmaz Sekin'e, ysekin2001@yahoo.com adresinden ulaşmak isterler. Ayrıca, Facebook 'ta Gündoğdu Çağdaş Toplum Gönüllüleri adı ile bir sayfa var. Yapılan her aktivite orada görülebilir. Senin de dediğin gibi bizler bu işlere daha gencecikken, okul yıllarımızda başladık. Bizlere bu duyguları aşlayan ailelerimize ve öğretmenlerimize teşekkür ediyor ve onları sevgi, saygı ve rahmetle anıyorum. Bana bu fırsatı verdiği için tüm 'Beacon' ailesine teşekkür ederim.

Hepinizi beklerim...

Sevgiler...

Ülkü Baysal İskit ('67)

Ülkü Baysal İskit'i okuldan tanımayan, okul yaşamı boyunca onun ofisine ayak basmamış olan yoktur. O, rehberlik görevini benimseyen, mesleğindeki yenilikleri öğrenmek ve uygulamak için çaba gösteren kişiliğinin yanı sıra bir annenin güven verici ve destekleyici tutumuyla sınırsız bir insandır.

ACI'dan mezun olduktan sonra ODTÜ'de psikoloji eğitimi alan Ülkü İskit, daha sonra Hacettepe Mezu-niyet Fakültesi'nde Uygulamalı Psi-koloji dalında yüksek lisans yapar. O yıllarda ACI Psikolojik Danışmanı olan Necla Palamutçu Öner okulda bir rehberlik servisi kurulurken ona ihtiyaçları olacağını söyler. Ülkü Abla geçici bir dönem için bu teklifi kabul eder. Gelin görün ki hiç aklın-da yokken kabul ettiği bu geçici iş tam 40 yıl sürer!!!

İlk zamanlar öğretmenleriyle mes-lektaş olmak oldukça değişik, za-man zaman da ürkütücü gelir ona. Neyse ki kısa zamanda eşit ilişki yakalanır. Artık eski öğretmenlerinin yanında onların bir meslektaşı ola-rak düşüncelerini rahatlıkla günde-me getirmekte, gerektiğinde onlarla uzun tartışmalara girmektedir.

Sıra velilere gelir. Onlara okul rehberlik hizmetleri tanıtılır. Ülkü Abla İzmir'deki belli başlı okulları do-laşıp onların çalışmalarını izler. İstekli sınıf rehber öğretmenleriyle birlikte okul sonrası ve hafta son-ları bir dizi hizmet içi eğitim programı uygulamaya başlar. Bu aşamada ACI mezunlarımız da görev üstlenirler. Dünyanın çeşitli yerlerinden bu konuda uzman eğitimcilerin okula gelmeleri sağlanır.

Bu arada Ülkü İskit kendini daha çok geliştirmek amacıyla 1986'da Texas A&M Üniversitesi yaz oku-lunda üç doktora dersi alır. Bununla da yetinmez; yıllar içinde çeşitli sertifika programlarına katılır.

Ülkü İskit'e göre idarecilere, öğretmenlere, öğren-cilere ve anne-babalara rehberliği çok iyi anlatmak gerekir. "Bu oldukça sabır isteyen, çok zorlu bir iştir. Ancak bunda başarıya ulaşıldığında gerekl-i olan takım çalışması sürdürülebilir. İdarecilerin, öğretmenlerin, öğrencilerin, velilerin desteği ve katkısı olmadan rehberlik yapmak imkânsızdır!"

Ülkü Abla eğitim ortamının önemli bir birimini olu-şturan okul rehberlik servisini yürüttüğü dönemde kuşkusuz sorunlarla da karşılaşır. ACI'da çalıştığı 40 yıllık sürenin (1973-2013) kendisine başta so-run çözme olmak üzere pek çok şey öğrettiğini söylüyor. Birbirinden çok farklı idareci, öğretmen, öğrenci ve velilerle çalışıp, hepsinden çok şey öğ-renir.

Amerika'da uygulanan Mesleki Gölge (Job Shado-wing) programını ACI'a ilk uyarlayıp tanıtan yine Ülkü İskit. ACI'da şimdi rehberlikten ayrı bir Kari-yer Planlama Bölümü var. Ülkü İskit hedefe kilitle-

nen, olumsuz her türlü unsuru dikkate almadan yoluna devam eden kişiliğinin yanı sıra deneyimlerini başkalarıyla paylaşan ve bundan büyük keyif alan bir insan. Sohbetimizde kendini ve eğitimci kimliği-ni öne çıkartmadan, büyük bir duyarlılıkla mesleğinden söz ederken içindeki genci ve çocuğu koruyarak, öğrencileri de unutmadan onla-rın gözüyle dünyaya baktığını duyumsuyorsunuz. Hayata da mesle-ğine de yüreğiyle bakan bir insan o. Öğretmenlere, öğrencilere, sivil toplum kuruluşlarında çalışanlara, kısaca çalışma alanı çocuklar ve gençlerle iletişim olanlara kapısının her zaman açık olduğunu özel-likle vurguluyor.

İskit ailesi yaşamlarının son evresini Alaçatı'da sürdürmeye ka-rar vermiş. Şu sıralar Ülkü İskit emekliliğin keyfini Alaçatı'da Sakin Ev'de çıkartıyor desem de sakın inanmayın. Alaçatı serüvene gö-nülsüz, sanatsal iletişimden, kışkırtıcılıktan, baştan çıkarıcılıktan uzak mı görünüyor size? Orada zaman da bol, sessizlik de bol mu, diyorsunuz. Tam bir emekli yerleşim yeri gibi mi geliyor size? Hayır, bunlar Ülkü Abla için geçerli değil. Çünkü Ülkü Abla'nın ufkunda yeni bir meslek var. Bu yeni işi yine hiç planlamadığı bir iş. Çünkü İskit ailesi, oğulları Berke'nin ısrarıyla turizm işine girmişler ve Alaçatı'da kendileri için yaptırarak eve misafir kabul etmeye başlamışlar. Evin mimarı da yine bir ACI'lı: Hale Balcıoğlu '81. Bu yönlendirmesiyle (bir kez daha yeni neslin geçmiş nesilden çok ileride olduğunu hatırlattığı için) oğlu Berke'ye teşekkür ediyor Ülkü İskit.

Küçük yerleşim yerlerinde yaşamın sevinçleri de kavgaları da daha sıcak geçer. Fakat bireysel yaşam ancak iç dünyada yaşanabiliyor. Orası bir kapalı kutu olarak büyür, büyür. Cesaretiniz varsa bu kutu-yu açabilirsiniz. Bu kutunun içine binlerce insanı sığdırırsınız, yaşa-mı önemsersiniz, dünyaya oradan daha geniş açıyla bakarsınız. İşte İskit ailesi de tam bunu yapıyor. Ülkü Abla ayrılırken bana şunları söylüyor: "40 yıl boyunca her ders yılı yeni insanlarla tanışmaya o kadar alışmışım ki, bu tanışmaları 'Sakin Ev'imde de keyifle sürdürebileceğim için çok mutluyum! Hepinizi beklerim!"

ACI, sevgili Ülkü Abla'sını çok özleyecek...

ACI'lı İzmir Fahri Konsolosları

İzmir'de, yakın geçmişten günümüze Fahri Konsolosluk görevini üstlenmiş beş ACI mezunu bulunuyor. Nalan Yılmazkapıcı Rimer (73), Candan Egeman Çorbacıoğlu (70), Güliz Akdoğan Balsarı (90) Ceyla Fırat Borovalı (90) ve Feyhan Yaşar (74), Endonezya, Hırvatistan, Amerika Birleşik Devletleri, Polonya ve Lüksemburg İzmir Fahri Konsolosları olarak görev yapıyorlar. Mezunlarımız, ACI sonrası eğitim ve yaşantılarının yanı sıra bu göreve ne vesileyle başladıklarını, bu görevin sosyal hayatlarına ve işlerine etkilerini, ülkeler arası ilişkilerini ve bu göreve gelmelerinde ACI'nın rolünü anlattılar

İzmir'in ilk Bayan Fahri Başkonsolosu Nalan Rimer, ACI mezuniyeti sonrası Ege Üniversitesi Gazetecilik ve Halkla İlişkiler Bölümü'nü bitirip Tukaş Konserve A.Ş.'de iş hayatına atılmış. Kısa bir süre sonra eşiyle birlikte kendi şirketlerini kurmuşlar. Ege Konserve ve Öncü Gıda adı altında salça ve konserve fabrikalarıyla sanayiciliğe adım atmışlar.

Fahri Konsolosluk görevi üstlenmek düşüncesinin ilk kıvılcımları Tukaş Konserve A.Ş.'de çalışırken atılmış. Türkiye'den Malezya'ya ilk kez domates salçası ihraç eden şirket müdürü olarak Malezya Ankara Büyükelçiliği'nin dikkatini çekmiş ve Fahri Konsolosluk teklifi almış. Ancak şartları uygun olmadığı için bu teklifi geri çevirmiş.

Bundan sonraki gelişmeleri Nalan'dan dinliyoruz. "Yıl 1996, domates salçası alan müşterilerimi ziyaret etmek üzere Endonezya'ya gidiyorum. Benimle beraber, Rimerna Dış Ticaret A.Ş.'nin temsilciliğini yaptığı Cytozyme Laboratuvarları Şirketi'nin sahibi de aynı tarihlerde Endonezya'ya geliyor. Cytozyme firmasının o yıllarda Endonezya Cumhurbaşkanı Soeharto'nun çocuklarıyla ortak bir fabrikası var. Dolayısıyla, Endonezya'da ilk tanıştığım kişiler Cumhurbaşkanı'nın ailesi oluyor. Bir sohbetle Malezya'nın yıllar önce yaptığı teklifi anlatıyorum. Onlar da "Neden Endonezya Fahri Konsolosu olmayasın!" diye heyecanlanıyorlar. Artık benim koşullarım da Fahri Konsolos olma-ya elverişli... İşte yıllar önce çok istediğim ve hayal ettiğim bir şey böylece gerçek oluyor."

Nalan, 1996 Aralık ayında Türkiye Cumhuriyeti'nin İzmir'e atadığı ilk Bayan Fahri Konsolos oluyor. 1999 yılında Endonezya hükümeti pozisyonunu Fahri Başkonsolosluğa yükseltiyor. Fahri Başkonsolos olarak yaptığı çalışmaları şöyle aktarıyor: "Atandığım 1996 yılından bu yana oldukça aktif bir şekilde Konsolosluk görevimi sürdürüyorum. Atanmamın hemen akabinde İzmir Enternasyonal Fuarı'nın şeref konuğu oluyoruz. Fuar boyunca çeşitli etkinlikler düzenliyor ve yaklaşık 100 Endonezyalıyı İzmir'de ağırlıyorum. Hemen ardından Türkiye Resmi Ticaret Heyeti

Nalan Rimer

ile beraber Büyükelçiliği temsilen Endonezya'ya gidiyorum. 2002, 2003 ve 2004 yıllarında Büyükelçilik ve Konsolosluk olarak iş ve turistik geziler düzenliyorum. İlk atandığımda iki ülke arasındaki ticaret hacmi 250 milyon dolar civarındayken, bugün ticaret hacmi 2 milyar doları aşmış bulunuyor. Bu nedenle gelen resmi heyetlerin sayısı çok artmış durumda. Şu an İzmir'de çeşitli üniversitelerde okuyan yaklaşık 50 Endonezyalı talebe var. Kimi zaman resmi sorunlarını hallederek, kimi zaman problemlerini çözmede yardımcı olarak, kimi zaman da yol gösterici anneleri olarak onların yanında oluyorum. Konsolosluk, tüm ihracatçı ve ithalatçı firmaların taleplerine cevap veriyor. Bugün, Fahri Başkonsolosluk görevimin yanı sıra Türkiye Fahri Konsoloslar Derneği'nin Yönetim Kurulu Başkan Vekilliği'ni yapıyorum. İş yaşamım aktif bir şekilde devam ediyor."

Nalan'a başarı grafiğinde okulumuz ACI'nın rolünü soruyoruz; "ACI ACI! Tüm başarımın arkasındaki çok kuvvetli bir temel... İlk çocukluk yıllarımdan itibaren bana kendine güven duygusunu aşılayan dev çınar. Medeni cesareti olan bir Atatürk Kadını olmamı sağlayan kurum. İnsanın hayatta başarılı olması için çalışmak, sebat, sabır ne kadar önemliyse şans da bir o kadar önemli. İşte benim ilk ve belki de en büyük şansım Amerikan Kız Koleji öğrencisi olmam.

Bugün İzmir'de görev yapan sekiz Bayan Fahri Konsolos'tan beşinin Amerikan Kız Koleji mezunu olması da, sevgili okulumuzun bizleri yaşama hazırlamada ne kadar etkili bir rol oynadığının en büyük kanıtı."

Hırvatistan Cumhuriyeti İzmir Fahri Konsolosu Candan Çorbacıoğlu, ACI'dan mezun olduktan sonra Boğaziçi Üniversitesi İdari Bilimler Fakültesi'ni bitirip aynı üniversitenin Pazarlama Bölümü'nde Yüksek Lisans yapmış. Coca Cola Corporation'da başlayan aktif iş hayatına evlilik kararı vererek ve de hamilelik dönemlerinde yaşadığı sağlık sorunları nedeniyle ara vermek zorunda kalmış. Ancak bu süreç zarfında değişik sivil toplum kuruluşlarında görev almış. Bunlardan biri de 1990 yıllarında ACI Koruma Derneği temsilciliği olmuş.

14 yıllık aradan sonra 1994 yılında İzmir'i merkez üssü seçen Amway şirketinde Türkiye Pazarlama Koordinatörü olarak çalışma hayatına geri dönmüş. Aynı şirkette Avrupa'nın 11 ülkesinden sorumlu Bölge Müdürü olarak 20 yıldır sürdürdüğü kariyerine devam etmekte.

Candan'ın "Benim Yaşam Yolculuğum" diye tanımladığı öyküsünü kendisinden dinliyoruz: "Halen sürdürdüğüm görevim nedeniyle Avrupa'da sorumlu olduğum ülkelerde en üst düzeyde devlet yetkilileri ile yakın ilişkiler içerisinde bulunmaktayım. Hırvatistan Cumhuriyeti'nin Fahri Konsolosu olarak atanmam da bu temaslarımdan kaynaklandı. İlk önce iş ilişkileri ile başlayan tanışıklıklar daha sonra yakın dostluklara dönüştü. 2003 yılında, o günkü Hırvatistan Cumhuriyeti Türkiye Büyükelçisi tarafından Ege Bölgesi'nden sorumlu Hırvatistan Cumhuriyeti Fahri Konsolosu olma teklifi aldım. 2005 Mayıs ayında Hırvatistan Cumhuriyeti İzmir Fahri Konsolosu olarak atandım. Dönemin Hırvatistan Cumhurbaşkanı Sayın Stjepan Mesić'in şereflendirdiği bir törenle İzmir Hırvatistan Cumhuriyeti Fahri Konsolosluğu'nun açılışı gerçekleşti.

Fahri Konsolos olarak iki ülke arasındaki kültürel ve ekonomik işbirliğinin artması için sürekli olarak çalışmaktayım. Bu çalışmalar çerçevesinde, Hırvat sanatçıların eserlerinden oluşan sergiler düzenlemek, Hırvat kültürünü tanıtan müzik ve dans topluluklarının Ege Bölgesi'ndeki etkinliklerde yer almalarını sağlamak, Hırvatistan'ın değişik bölgelerinden İzmir ve Ege Bölgesi'ne gelen iş adamları ve resmi erkândan oluşan delegasyonları ağırlamak, yerel yetkililerle bağlantılarını kurmak ve iş çevrelerini yakınlaştırmak için faaliyetlerde bulunmak görevlerim arasındadır. Ayrıca, sorumluluk bölgemdeki Hırvat vatandaşlarının sorunlarına sürekli yardımcı olmaktadır.

2010 yılında, Hırvatistan Cumhurbaşkanı Sayın Stjepan Mesić tarafından Hırvatistan Cumhuriyeti İzmir Fahri Konsolosu olarak çalışmalarımındaki başarılarımdan dolayı tarafıma en yüksek devlet nişanı verildi. Bu takdir benim için olduğu kadar Türkiye ve İzmir için de büyük bir gurur kaynağı olmuştur.

Candan Çorbacıoğlu

Kariyerimin ilk günlerinde iş hayatında genç ve kadın olmanın sıkıntıları ile çok sık karşılaştım. Bu sıkıntıları Amerikan Koleji mezunu olmanın verdiği özgüven ile aştım. Okulumuzun, verdiği akademik eğitim kadar kişiliğimizin gelişimine de önemli katkısı olduğunu, bizi hayata ne kadar iyi hazırladığını gördüm. Bizler hayata çok daha donanımlı, çok yönlü kişiler olarak atıldık. Bunun değerini de seneler geçip, belli yerlere gelince çok daha iyi anlıyoruz.

Amerikan Koleji'nde eğitim almanın bir ayrıcalık olduğunu, gerek iş gerekse konsolosluk hayatının her evresinde yaşadım, bu ayrıcalığın bizlere kattığı değeri çok daha iyi anladım.

Ben her zaman İzmir Amerikan Koleji mezunu olmaktan gurur duymaktayım. Ablalarım, kızlarım, yeğenlerim ve görümcelerimin de arasında bulunduğu Amerikan Koleji ekolünden gelen bir aileye mensup olarak en büyük arzum, okulumuzun kalitesinden ödün vermeden Türk eğitim hayatında en üst sırada yerini almaya devam etmesi ve bir gün torunlarımızın da bu okulda eğitim görebilmesidir."

Polonya Cumhuriyeti İzmir Fahri Konsolosu Ceyla Borovali, ACI'dan mezun olduktan sonra üniversite eğitimini Viyana'da yapmış. Eğitiminin ardından evlenmiş, yaklaşık iki yıllık bir iş tecrübesinden sonra aile işi olan Söke Un'un yönetiminde sorumluluk almış. Bu görevi, Yönetim Kurulu üyesi olarak halen devam ettiriyor.

Sözü Ceyla'ya bırakıyoruz:“‘Enter to learn, Depart to serve’. Bu cümleyi hatırlıyorsunuz değil mi? Sizi duyabiliyorum. Evet, ben de hiç unutmam. Sadece kendimizi değil, çevremizi de kaldırmak, eğitmek ve geliştirmek üzere ACI'da adeta kodlanmışız! Öyle ki aldığımız bu eğitimlerin, kullandığımız bunca kaynağın artık geri ödemesini yapmamız gerekiyor. Tabii ki bunu hepimiz çok farklı şekillerde yapıyoruz. Aynı dikilen bir meyve ağacının yıllar sonra meyve vermeye başlaması gibi ACI bizi doğru yere, doğru şekilde diyor. Benim yerim de Fahri Konsolosluk oldu. 2011 yılında bir tesadüf eseri İzmir ve çevresini temsil etmek üzere Polonya Cumhuriyeti'nin İzmir Fahri Konsolosu olarak atandım. Almanca bilmemin ve Avrupa'yı tanıyor olmamın yanı sıra ACI, beni bu güzel ve onurlu göreve hazırlamış oldu. ACI'da aldığımız eğitimin, sağ duyunun, rasyonel mantık yürütmenin, gördüklerimiz ve duyduklarımızı mantık kullanarak sorgulamanın müthiş yararını gördüm. Çok erken yaşlarda edindiğimiz bu niteliklerin önemini anladım.

Fahri Konsolosluk görevim, hayatıma bir dizi yenilik ve renk getirdi. Zengin ve hareketli sosyal yönü, farklı eğitim ve formasyonlu sürekli değişen birçok yeni yüz, bu işi keyifli ve heyecanlı kılıyor. Fahri Konsolosluk temelde 'gönül işi' olmasına rağmen iyi değerlendirildiğinde çok faydalar sağlayan, insanın hayattan aldıklarını geri ödemesine imkan veren bir meslek. Polonya Fahri Konsolosluğu görevi de benim için hayatımdaki önemli köşe taşlarından biri oluverdi. Özellikle Polonya'yı, kültürünü ve insanlarını daha yakından tanımamı sağladı.

Konsolosluk etkinlikleri çerçevesinde 2011 yılından itibaren işbirliği yaptığım İKSEV ile daha sıkı bir çalışma temposuna başladım. Düzenli olarak İzmir Jazz Festivali ve Uluslararası İzmir Festivali'ne birbirinden değerli sanatçı ve topluluklarla Polonya'dan katılım sağladık. Ege Üniversitesi'nin düzenlediği Ege-Art Festivali'nde cam ve sinema sanatçıları ile

Ceyla Borovali

İzmir'de Polonya'yı temsil ettik. Ünlü fotoğraf sanatçısı Akgün Akova'nın açık hava fotoğraf sergisini İzmir Büyükşehir Belediye Bandosu'nun Polonez marşları eşliğinde sunduk.

Bu yıl, Osmanlı'ya uzanan Türkiye Polonya diplomatik ilişkilerinin 600.Yıl kutlamaları çerçevesinde her fırsatta İzmir'de bir sanat etkinliğine katılıyoruz. Her iki ülkenin cumhurbaşkanlarının himayesinde gerçekleştirilecek kutlamalar, siyasi, kültürel ve diplomatik kanallardan yapılmaktadır. İzmir'de İKSEV ve İzmir Devlet Senfoni Orkestrası işbirliğiyle konser ağırlıklı etkinliklerin yanı sıra üniversitelerde afiş sergisi ile açık hava fotoğraf sergileri düzenlenecektir.

Görevin geneline bakarsak, fahri konsolosluğu “ne kadar çekerseniz, o kadar uzayacak bir ip”e benzetiyorum. Neredeyse sonu olmayan bir hizmet ve faaliyet imkanı var. Bir ömür boyu öğrenilecek ve duyurulacak kültürel zenginlik, tanımakla, tanışmakla bitmeyecek sosyal çeşitlilik ve doğal olarak birçok iş fırsatı yaratıyor bu görev. Bence bu madeni işlemek bu görevi yapan kişinin beklentisine kalmıştır.

Bu açıdan bakıldığında İzmir'de yaşayan bir ACI mezunu olarak Fahri Konsolosluk dahil, ulusal ve uluslararası idari ve temsili tüm görevlerin ciddiyetle ele alınması ve zaman ayrılması gereken işler olduğuna inanıyorum. Lakin ACI'ın biz mezunlarına verdiği başarıya duygusu bize her türlü görevin altından kalkmayı göze alma cesaretini ve donanımını sağlamıştır.”

Lüksemburg İzmir Fahri Konsolosu Feyhan Yaşar, ACI'dan mezun olduktan sonra Boğaziçi Üniversitesi İdari Bilimler Fakültesi'ni bitirmiş, 9 Eylül Üniversitesi İktisat Anabilim dalında Yüksek Lisans yapmış. Çalışma hayatına Yaşar Topluluğu'nda İnsan Kaynakları Direktörü olarak başlamış. Topluluğa bağlı şirketlerde farklı yönetim kademelerinin ardından 2004-2009 tarihleri arasında Yaşar Holding Yönetim Kurulu Başkanı olarak görev yapmış. Halen topluluğun çeşitli eğitim kurumlarında başkan ve başkan yardımcılığı ile Türk-Danimarka İş Konseyi Başkanlığı (DEİK), Türkiye İçecek Sanayi Meclis Başkanlığı (TOBB) görevlerini yürütmekte olup, Sağlık Eğitim Vakfı (SEV) ve Boğaziçi Üniversitesi Vakfı (BÜVAK) Mütevelli Heyeti üyesi, TÜSİAD ve Amerikan -Türk İş Konseyi (ATC)Yönetim Kurulu üyesidir.

Çok kısa bir süre önce, 5 Mart 2014 tarihinde Lüksemburg İzmir Fahri Konsolosu olarak atanan Feyhan, konsolosluğuyla ilgili çalışmalarına henüz başlamamış. Yapacağı çalışmalar kapsamında yetki alanındaki Ege Bölgesi ve Eskişehir'de Lüksemburg vatandaşlarına belirli konsolosluk hizmetleri sunmak, bunun yanı sıra Lüksemburg ile Türkiye arasında ekonomik ve kültürel ilişkilerin gelişimini teşvik etmek, desteklemek ve iş fırsatlarının geliştirilmesine katkı sağlamak yer almakta.

Feyhan, kültürlerarası ilişkilere öğrencilik yıllarından beri ilgi duyduğunu, ACI'da aldığı vizyon ve eğitimle gönüllülük esasına dayalı pek çok sivil toplum kuruluşunda görevler aldığını ve bu çalışmalarının ülkenin gelişiminde çok önemli rol oynadığını dile getirerek yeni görevine atanmaktan büyük gurur duyduğunu, Lüksemburg ve Türkiye arasındaki ilişkileri güçlendirmek için elinden geleni yapacağını belirtmiştir.

Feyhan Yaşar

Güliz Balsarı

ABD İzmir Fahri Konsolosu Güliz Balsarı, bahçesine hayran kalıp annesi Esin Karan Akdoğan'ın (ACI '63) da teşvikiyle ACI'lı olmuş. Lise 2'de değişim programıyla gittiği Amerika dönüşü, 'Türkiye'yi daha iyi tanıtmalıyız' düşüncesi aklına yerleşmiş. Hatta okul yıllığında onun için 'geleceğin ABD -Türkiye dostluk elçisi' diye bile yazılmış.

Boğaziçi Üniversitesi Ekonomi Bölümü'nü bitirip İzmir'de uluslararası bir şirkette çalışmış. Bu arada evlenip eşinin işi nedeniyle New York'a yerleşmişler ve kendisi bir danışmanlık şirketinde üç yıl süreyle finansal projelerde çalışmış. Oğlu doğunca Türkiye'ye dönüp İzmir'de General Motors Şirketi'nde bir süre görev almış.

Güliz, Konsolosluğuyla ilgili gelişmeleri şöyle aktarıyor: “Şimdiki işime başlayalı 9 yıl olmuş. İzmir Konsolosluğu, Amerika Birleşik Devletleri'nin yurtdışında açtığı ilk konsolosluklardan biri olmasına rağmen, 1993 yılında ABD'nin aldığı tasarruf kararı doğrultusunda kapanarak, Ege Bölgesi için özellikle Amerikan vatandaşlarına hizmet vermek üzere Konsolos Temsilciliği şeklinde açıldı. Bu göreve Türkiye Dışişleri Bakanlığı tarafından Fahri Konsolos, ABD Dışişleri Bakanlığı tarafından da 'Consular Agent' olarak atanmış bulunuyorum.

Ege Bölgesi'nde 6 ilden sorumluyum, bu bölgelerde bir Amerikan vatandaşının başına gelebilecek herhangi bir olayda yardımcı oluyorum. Bu görevler hapishane ve hastane ziyaretleri, vefatlar, uluslararası çocuk kaçırma olayları gibi çok çeşitli olabiliyor. Tüm bunlar iş hayatında karşılaştığım olaylardan çok farklı. En büyük ödül de kişilere zor anlarında yardım ettiğinizde alınan teşekkürler...

Haftada 2 gün ofiste noterlik yapıyorum. Doğum ve ölümleri kaydediyor, pasaport başvurularını alıyorum. Emeklilerin sosyal sigorta işlerini yapıyorum. Aynı zamanda ABD'den veya Büyükelçilik'ten gelen heyetlere, diplomatlara destek veriyorum. Mümkün olduğunca çok kişiyle tanışmaya vakit ayırıyor ve bölgemizi en iyi şekilde tanıtmaya çalışıyorum. Yaptığım iş çok zevkli, bir o kadar da onur verici. Sosyal yaşantımı zenginleştiren, çeşitli kesimlerden insanları tanımama fırsat veren, onlara yardımcı olmama olanak tanıyan bir görev.

Bu görevi bu kadar rahat yapmamda hiç kuşkusuz Amerikan kültürünü iyi tanımamın etkisi büyük. Her fırsatta büyük bir gururla andığım, şarkılarıyla, kitaplarıyla, yemekleriyle bu kültürü bizlere tanıttıran, sosyal kulüp çalışmaları ve özgür tartışma ortamıyla kendi ayaklarımız üzerinde durmayı öğreten okulumuz ACI'a sonsuz teşekkürler...”

Eski bir zaman düşünün Peşindeki Yazar: Raşel Rakella Asal '69

Raşel Rakella Asal aramızdan biri. Her yaşta yeni bir şey öğrenip yeni bir şeye başlama felsefemizi hayata geçiren en güzel örneklerden biri. 2003'te yayımladığı üç kitabından sonra yeni kitapları birbirini izledi, edebiyat dünyamızın ilgisini çekti. Rakella ile yazarlık serüvenini konuştuk

Sevgili Rakella, yazmaya nasıl başladın?

1989'da Ülkesel Turist Rehberlik Kokart'ımı da almış, yaz ayları boyunca rehberlik yapmaya başlamıştım. Kışın ölü turist mevsiminde Fransa'ya gidip dil eğitim programlarına devam etmek, yaz sezonu da rehberlik yapmak hayatımı zenginleştirmişti. Fransa'da eğitim aldığım sürede dil eğitiminin yanında sanat tarihi seminerlerine de katılıyordum. Bu seminerlerde özellikle turistlere yönelik kendi mesleki uygulamalarımda kullanabileceğim konulara yöneliyordum. Bu çalışmalarım öyle bir yoğunluk kazandı ki, 1997 yılında turistlere yönelik Osmanlı-Türk sanatına dair bir kitap yazmaya karar verdim. O yıl Ankara'da Uğur Mumcu Araştırmacı Gazetecilik Vakfı'nın açtığı yaratıcı yazarlık kurslarının yapılacağını gazeteden okumak hayatımın yönünü tamamen değiştiren önemli bir faktör oldu. Bu kurslara dört yıl devam ettim. Mehmet Eroğlu'nun yönlendirmesiyle yazın serüvenim de başlamış oldu. Ama kolejde Creative Writing dersleri almamış olsaydım, yazarlığı hiç düşünemezdim. Benim yazarlık yeteneğimi ilk keşfeden edebiyat öğretmeni Mr. Whitener oldu. Annemi okula çağırarak yeteneğim doğrultusunda eğitim almam için onu teşvik etti. O görüşmenin, bugününün hazırlayıcısı olduğunu, söyleyebilirim.

2003'te üç kitabın birden çıktı. Her Şey Bir Eski Zaman Düşünde Şimdi, geçmiş anılarının ışığında yazılan otobiyografik bir çalışma mı?

Çocukluğumun anıları ile yola çıkıp okura bir eski zaman düşü yaşatmaya çalıştım. 1950-1960'larda, İzmir'i, çok sevdiğim an-

neannemin kişiliğini ve gönüllü olarak topluma verdiği hizmetleri, Yahudi toplumunun o günlerdeki yaşamını onun kişisel anılarıyla harmanlayarak aktarmaya çalıştım. Son derece iyi kalpli, yardımsever, yetenekli ve sosyal bir kişilik. Çevresine ve ailesine ışık saçan bir insan. Yol alan, el veren bir kadın. Benim dünyamı şekillendiren ender karakterlerden ilki. Benim için bir ana tanıca. Kısaca anılarımı anlatırken kendimi büyüyen, yararlanan, öğrenen bir insan olmanın yanında tüm zaaflarım, kırılganlığım da yansıtmaya çalıştım. Hayatımızda olanlar ve olmayanlar var. Sadece isimler ve mekânlar ve zaman farklı, hepsi bu! Yaşananlarsa hep insana dair ve insana ait olan şeyler.

Duyuyor musun Kalbim kitabını İspanya yolculuğundan sonra, Picasso'nun Guernica tablosuna ve Guernica'da bombardıman sonucu ölen binlerce kadın, erkek ve çocuğun anısını tazelemek ve unutturmamak için mi yazdın?

İspanya'da dil eğitimine gittiğimde İspanya İç Savaşı'nı yakından inceleme şansını yakalamış oldum. Ancak belirtmek isterim ki, bu bir gezi kitabından çok, oranın tarihine damgasını vurmuş iç savaşın etkilerini araştırmaya yöneldiğim bir çalışma. Picasso'nun 'Guernica' adlı başyapıtında iç savaşın duygusal yoğunlukla yansıttığını fark ediyorsunuz. Ben İç Savaş anlatma kaygısına düşünce İspanya'da bulunduğum zamana bir yolculuk yapmış oldum. Bir bakıma anılarıma geri gittim ve yaşadıklarım, okuduklarım, o dönemde yaşananlar yolculuk 'an'larına dönüştü. 'Guernica' aracılığıyla geçmişe yaptığım içsel yolculuklarla sürekli kesişti. Bu kitabı seyahat gibi başlayan bir serüvenin nasıl bir yüzleşmeye dönüşebileceğini göstermesi açısından önemsiyorum.

Volga Hüznü adlı kitabında St. Petersburg'dan Moskova'ya uzanan bir nehir yolculuğunda Puşkin'den Tolstoy'a, Gogol'den Dostoyevski'ye Rus edebiyatının başyapıtlarıyla sarmalanan hüznü bir Rusya panoraması çiziyorsun. Ülkeler, yolculuklar edebiyatla anlam kazanıyor değil mi?

Her anlatı bir yolculuktur aslında. Tüm yolculuklar insanın kendi içine yaptığı yolculuğa dönüştüğünde anlamlı, bir o kadar da zenginleştirici olmuyor mu? Dolayısıyla bu kitapta St. Petersburg'dan baş-

layan, zengin çağrışımlarla ve ünlü Slav hüznüyle biçimlenerek Volga üzerinden Moskova'ya kadar uzanan bir yolculuk yer alıyor. Kitapta Rus edebiyatına yapılan bir yolculuk da var. Bu kitabı yazarken 'anlatı ormanları'na dalmamak ve okuru bu ormanlarda dolaştırmamak düşünülemezdi. Tolstoy'dan, Anna Karenina'dan, Puşkin'den, Gogol'den Dostoyevski'den söz etmemek düşünülemezdi.

Heyamola'nın İzmir kitapları dizisinde İşte Bizim Gül Sokağı'nı yazdın. Gül Sokağı'nın, Alsancak'ın o eski günlerine özlem duyuyor musun?

Bu kitabı oluştururken bir edebiyatçı gözüyle kendi kentime, yaşadığım coğrafyaya, kendimden duyarlılıklar katarak yaklaştım. Kentime ve semtime gönül gözüyle baktım. Kendimi değişik insanların yerine koydum, kimi kez sokağımdan geçen seyyar satıcı, manav, gel git işlerinde çalışan çırak, kapıcı, apartman komşusu, sokak çocuğu oldum; onların yüreğiyle semtimi, kentimi, hissetmeye çalıştım, böylece kitabı oluşturdum. Kimi zaman da değişik zaman dilimlerine sıçrayarak nostaljik bir bakış açısıyla eskilerin meşhur Gül Sokağı'nda bir flânör oldum, gezindim.

Tıpkı Hayat Gibi (Şenocak, 2012) kitabındaki denemelerinde çok iyi ve birikimli bir okur olduğunu görüyoruz. Sadece okumakla kalmayıp özümstediklerini başkalarıyla paylaşmak için Balzac'tan Hermann Hesse'ye, Virginia Woolf'tan Proust'a, Cortazar'dan Marquez'e pek çok yazarın kitapları üzerine bir okuma haritası çıkarıyorsun. Seni en çok etkileyen tek bir yazar söylemeni istesem hangisini seçerdin?

Kimi, yazı tarzıyla; kimi, kurgusuyla; kimi, konusuyla... her bir yazardan ayrı ayrı etkileniyorum. Örneğin Proust zor okunan bir yazardır. Onun ağıdalı, ayrıntılarla dolu, ilk bakışta karmaşık gibi görünen metinleri bir yerden sonra okura farklı bir tat vermeye başlar. Proust bizi öyle bir dünyaya davet eder ki, orada asla göremeyeceğimiz ayrıntılarla, yaşayamayacağımız duygularla yüz yüze geliriz. Proust'u okumak benim doğaya, insanlara ve nesnelere dair düşüncelerimi değiştirdi; Proust'un zengin imge dünyasında yol aldıkça kendimi zenginleşmiş hissettim ve "Ne kadar körmüşüm!" diye hayıflandım.

Romanın Cecile (Kafekültür Kitap, 2012) Holokost'a bir ağıt olarak yazılmış. Nazilerin korkunç soykırımında hayatta kalmayı başarmış bir Yahudi kadının ağzından yazmış, araya haftalık sığınak gazetesi raporlarını koymuş, o dönemin ruhunu yakalamışsın. O acı dönemle ilgili epey araştırma yaptığını görüyorum. Bütün insanlık için bir utanç kaynağı olan o dönemi yazmak senin için acılı bir deneyim oldu mu?

Bir yazar olarak geriye dönüp Holocaust'a baktığım zaman her şey çılgınca geliyor. Soykırım hakkında çok kitap okudum ve notlar aldım. İnsanların lağımlarda, tuvaletlerde, ahırlarda, açık alanlarda nasıl yaşadıklarını, nasıl partizanlara katıldıklarını, nasıl hayatta kaldıklarını Varşova'daki yaşamlarının nasıl yavaş yavaş değiştiğini, Varşova gettosunun nasıl oluştuğunu hep bu okumalarımın öğrendim. İnsanların o getto duvarları arasında neleri yaşadıklarını okudukça o günler hakkındaki bilgilerim derinleşti. O dönem içinde yaşama nasıl tutunduklarını, sanatla nasıl bir ilişki içinde olduklarını, nasıl eğitimlerine devam ettiklerini ve nasıl amatör tiyatro faaliyetlerini sürdürdüklerini zihnimde canlandırdım. Holocaust okumalarım giderek, yaşama nasıl tutunulacağını anlatan belgelere dönüştü. Bu bilgileri bir roman kurgusunda yazmaya karar verdim. *Cecile* böyle oluştu. Bu açıdan bakıldığında *Cecile* Varşova gettosundaki Yahudi yaşamının romanıdır.

Yazmak isteyenlere ne önerirsin?

Yazı kendimizi ifade etme aracımız; bu dünyada yapayalnızlığımızın ve kırılganlığımızın, kaygan zeminimizin bize tanıdığı olanakları kendimize bir yazı alanı açarak hayata tutunma yolumuz, her sanat dalı gibi. Bu aracı kullanarak kendimiz hakkında bir şeye ulaşabileceğimizin peşinen kabulü... ancak her yapıt kusurlu olmaya mahkumdur, bunu çok iyi biliyoruz. Bunu en az kendi yazdıklarım için gönül rahatlığıyla söyleyebilirim. Sanatı kusur içinde kusursuzluğu aramanın bir yolu olarak değerlendiriyorum. Dolayısıyla yazıyı daha dinginlikle seyretmeli, geçen günlerin tadını çıkarmalı.

Rakella'ya teşekkür ediyor, yazın yolculuğunda başarılar diliyoruz.

Raşel Rakella Asal

Doll House - Büyük Ödül

Reminiscence - Mansiyon

lerini dillendiriyor, bilinçli bir şekilde yeniden kurguladığı mekânlar aracılığıyla düş ile gerçeğin aslında ne kadar yakın olduğunu göstermek istiyordu bize.

İsmet, Bebek evi kompozisyonuna “Doll House”, bir bebeğin bakışlarında yakaladığı düşü dillendirdiği kolajına “Dream of the Doll” adını verdi. “Doll House”, Nisan 2013’te ABD’de Professional Women Photographers tarafından düzenlenen uluslararası fotoğraf yarışmasında büyük ödülü aldı. Aynı yarışmada “Dream of the Doll” mansiyon kazandı.

Kırk yıl önce evlerinde kurdukları karanlık odada kardeşiyle birlikte siyah beyaz fotoğraf basarak başlayan bir tutkunun son basamaklarıydı bunlar. İlk sergisini lise yıllarında ACI’nın şimdi Blake Hall olarak anılan Beacon Hall’unda açmıştı. İkinci sergisine kadar geçen yıllara ACI mezuniyetini, üniversite öğrenimini, bir aile büyütme, yoğun iş hayatını, uzaklara yapılan yolculukları, güzel dostlukları, kederiyle sevinciyle pırl pırl bir yaşamı sığdırmıştı. “Şeker Satıcıları” (2005) Beacon Hall’dan sonra açtığı ikinci sergiydi. Daha sonra İzmir, Ankara ve Bursa’daki “Kadınlar İçin Kadınlar Tarafından” sergilerine, İzmir’deki “O KİM? Kimlik ve İktidar” sergisine ve ZEYFOD’un (Zeytin Fotoğraf Amatörleri Derneği) muhtelif kentlerdeki karma sergilerine katılacak; fotoğrafları İstanbul’da “Kadın” konulu bir karma sergide, Fotohane karma sergisinde ve İZDOF’un (İzmir Doğa Fotoğrafçıları) İzmir Alsancak Garı’nda açtığı “Doğa Fotoğrafları” sergisinde yer alacaktı. Zaman içinde kurgu-kreatif fotoğrafçılığa yönelerek çalışmalarını bu dalda yoğunlaştırdı. Bir fotoğraf sanatçısı olan eşiyle birlikte uzun ve uzak yolculuklara çıktı. Sanatçı çift, fotoğraf karelerinde ölümsüzleştirdikleri Rusya, Küba, Fas, Hindistan, Nepal, Tibet, İran, Vietnam, Laos, Kamboçya seyahatlerini düzenledikleri gösteriler aracılığıyla fotoğrafseverlerle paylaştı.

“Doll House” başarısının ardından üç fotoğrafı New York’taki “The Story of the Creative” adlı dijital sergiye seçildi. Bu arada Adana Fotoğraf Amatörleri Derneği’nin 1. Uluslararası Fotoğraf Yarışması ile Orhan Holding’in “Derinlik” konulu yarışmasında birer, İngiltere’de kadın fotoğrafçıları arasında düzenlenen 6. Julia M. Cameron yarışmasında “Reminiscence” ve “Affection” adlı fotoğraflarıyla iki mansiyon aldı. İngiltere’deki yarışmada mansiyon alan bu iki kompozisyonu Eylül 2014’te İspanya’nın Malaga kentinde sergilenecek. Şubat 2014’e gelindiğinde, beş tanesi Türkiye’de olmak üzere, Almanya, İngiltere, Fransa, Belçika, İspanya, Hindistan, Makedonya, Bosna Hersek, Sırbistan, Montenegro ve Slovenya’da düzenlenen yarışmalarda toplam 24 sergileme kazanmıştı.

İsmet, o hüznü bebeğe tanışmasının ardından yarattığı kolaj dizisine “Düş Bebekleri” adını verdi ve bu fotoğrafları Kasım 2013’te İzmir Fotoğraf Derneği Galerisi’nde eşiyle birlikte açtığı bir sergide toplu olarak sergiledi.

Düş Bebekleri İsmet’in düşlerini gerçekleştirmişti. **Doll House** ise düşle gerçeğin birlikteliği.

Grand Prize winner, **İsmet Arkanterk**, was born and still lives in İzmir, a city by the Aegean Sea in western Turkey. A retired bank manager, İsmet has been taking photographs since her high school days, and she and her husband Özkan have exhibited their travel images in several cities in Turkey. İsmet is a member of ZEYFOD (Association of Zeytin Photograph Amateurs) and IZDOF (Association of Nature Photographers) in İzmir. Her images have received recognition in five international competitions, in addition to the PWP Spring call for entry. İsmet has studied photo collage with İke Veral Coşkun since 2005. Here’s what she has to say about the Grand Prize image Doll House: “The original photo of the Doll House was taken in a small museum in Polch, Germany. The world of dolls has always attracted me. I especially liked the warm atmosphere of this doll house with a stove, old accessories and clothes. As a contribution to the coziness, I added a sleeping girl maybe sick, with her loving mom caring for her, and a girl reading a book, an activity I’ve been enjoying since my childhood.”

Imprints sanat dergisinden

Hüznü Bebek ve Şatosu

sürprizlerle dolu bir bebek eviydi bu. Üzerinde kırmızı keleklerin uçuğu, kırmızı çiçeklerin açtığı gece mavisinden duvarları, içinden sakın bulutların geçtiği gök mavisinden bir tavanı vardı. Büyüldü. Başka bir zamanda kalmış anıları tek tek gözünün önüne geldi. Kağşamış ahşap ile eskimiş kitap kokusu duydu. Bebeğin hüznü yüreğine dokundu. Sonunda dayanamadı, o oyuncak bebeği satın aldı. Böylelikle düşsel bir serüvenin eşiğinden içeri adımını atmış, bebekle arasında yıllar boyu sürecekt sessiz bir sohbeti başlatmış oldu. Sonraki günlerde sık sık düş bulutları içinde bebeğin hüznü dünyasına uçacak, anı ve beklen-tilerini onunkilerle değiş tokuş edecekti. İşte bu yolculuklardı İsmet’in fotoğraflarında giderek şekillenecek, dillenecek, masallaşacak olan...

Döndükten sonra bir fotoğraf karesinde yanında taşıdığı bebek evinin içine girip oyunlar oynamaya başladı. O mutlak sessizliğin bir köşesinden usulca giriyor, yüzyıl önceki bir zamanda kalmış bebeklerin arasında merakla dolaşıyor, oyununun parçalarını heyecan içinde sağa sola taşıyıp yerleştiriyordu. Bir gün, şimdiye ait gerçek bir kızı salondaki kanepeye yatırıp mışıl mışıl bir uykuya daldırarak, bir başka gün, bir başka genç kızı bir sandalyeye oturtup kitap okutarak, duvarda asılı eski pirinç saatin akrebiyle yelkovanı arasına sıkışıp kalmış o durağan âna gerçeklik kattı. Kim bilir böylelikle belki de, başka bir zamanda bıraktığı soluk anılarını şekillendiriyor, unutulmaya yüz tutmuş özlem-

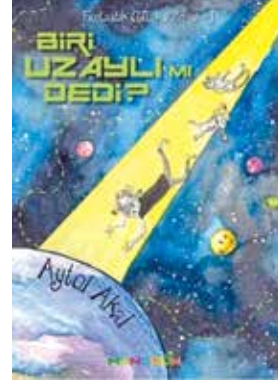
İsmet Tansuğ Arkanterk (74) yıllar önce bir yolculuğunda uzaklara uçarken, bir rastlantının kendisini bambaşka yerlere götüreceğinden habersizdi. O seyahatte ortaçağdan kalma pitoresk kentleri, romantik şatoları, uçsuz bucaksız üzüm bağları, yüksek dağları, sık ormanlarıyla güzelliği dillere destan Ren bölgesinde, adı Polch olan gizemli bir kasabaya düştü yolu. Polch’un dört tane şatosu, bir tane de oyuncak müzesi vardı. Çocukluk yıllarını çok geride bırakmış olmasına karşın, bebeklerin tılsımlı dünyasına duyduğu ilgi hiç azalmamıştı. İlk işi buradaki oyuncak müzesini ziyaret etmek oldu. Müzede mavi gözlü, sarı saçlı, üzgün bakışlı bir oyuncak bebekle karşılaştı. Bir de farklı bir zamana ait bir evle. Cilası aşınmış mobilyaları, çiçekli porselen tabakları, çini karoları, madeni şamdanları, cam şekerlikleri, dantel örtüleri, tonet sandalyeleri ve bir de kömür sobası olan, eşyanın doğasına ters düşmekle birlikte buram buram yaşanmışlık kokan, her köşesi

Şükran Yücel ('71)
Hüda Öklem Süloş ('74)

kitap

Zeynep Oral,
Direnış ve Umut: Reha İsvan
Zeynep Oral'ın ('63), 1986'da "Bir Ses" adıyla çıkan Reha İsvan'ın hayatını anlatan kitabı, Metis yayınları tarafından "Direnış ve Umut: Reha İsvan" adıyla yeniden yayımlandı. Kitabının yeniden basımıyla ilgili, "Biraz direnç, biraz özlem, biraz umut, başta Reha İsvan olmak üzere zulme direnenlere bolca sevgi ve saygı dili, dayanışma dili"ni hatırlatmak istediğini söyleyen Zeynep Oral'ın yeni kitaplarını bekliyoruz.

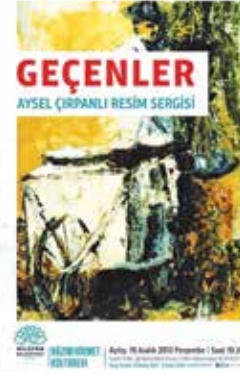

Aytül Uncu Akal'ın ('71) yeni kitabı *Biri Uzaylı mı Dedi?* Mandolin Yayınları tarafından Ekim 2013 tarihinde yayımlandı.

film / sergi

The Housewife
Dünyanın en prestijli film festivallerinden Festival de Cannes'da gösterilecek kısa filmler arasında bu yıl **Pınar Ersoy Bulut**'un ('02) prodüktörlüğünü yaptığı "Ev Hanımı" da var. Gökhan Bulut'un yönettiği film, festivalin yarışma dışı bölümü olan Short Film Corner'a kabul edildi. "Ev Hanımı" festival boyunca dünyanın dört bir yanından seçilen kısa filmlerle birlikte Cannes'da gösterimde olacak. "Ev Hanımı" orta yaşlı bir kadının yalnızlığını ve aniden ortaya çıkan gizemli hastalığını konu alıyor.

Aysel Bizsel Çırpanlı'nın ('58) "Geçenler" isimli resim sergisi Bursa/Nazım Hikmet Kültürevi'nde 19 Aralık 2013 – 8 Ocak 2014 tarihleri arasında sanatseverlerle buluştu. Geçmiş yıllarda ACI'da resim öğretmenliği yapan mezunumuzu kutluyoruz.

It's Enough / İnsaf
K2 Güncel Sanat Merkezi'nin düzenlediği PORT İZMİR 3 - Uluslararası Güncel Sanat Trienali 21 Mart 2014'te eski Austro-TürkTütün Deposu'nun tarihi binasında açıldı. Küra-törlüğünü Saja Nabergoj'un üstlendiği trienal, 21 Haziran 2014'e kadar sürecek. K2'nin kurucu yöneticisi **Ayşegül Minareci Kurtel**'i ('73) ve PORTİZMİR 3'ün koordinatörlüğünü üstlenen fotoğraf sanatçısı **İlknur Baltacı**'yı ('63) kutluyoruz.

HAYAT KISA, SANAT UZUNDUR. VITA BREVIS, ARS LONGA...
Güniz Gürsoy Can'ın ('74) kurduğu Kedi Kültür Sanat Merkezi'ndeki sergiler, kültürel etkinlikler tüm hızıyla sürüyor. Karma ve kişisel sergilere katılan tüm sanatçı mezunlarımızı kutluyor, sanat çalışmalarının devamını diliyoruz.

Eserleri ABD-Everson Sanat Müzesi, Çek Cumhuriyeti Bechyně-Prag Dekoratif Sanatlar Müzesi, Japonya-Tajimi Sanat Merkezi, Makedonya-Resen Müzesi, Kore-Ichon WCEF Müzesi gibi müzelerin koleksiyonlarına alınan, özel ve kamu kurumlarında sanatsal uygulamaları bulunan, "Daha Çok Ateş" adlı bir kitabı ve pek çok sayıda ödülü olan uluslararası üne sahip seramik sanatçısı **Beril Gümüşayak Anılanmert** ('63), son kişisel sergisini 13-25 Mart 2014 tarihleri arasında İzmir/Kedi Kültür Sanat Merkezi'nde gerçekleştirdi.

6-12 Mart 2014 tarihleri arasında İzmir/ Kedi Kültür Sanat Merkezi'nde açılan *Kadın Sanatçılar Karma Sergisi*'nde eserleriyle ACI mezunları da yer aldı. Mezunlarımız **Aysel Bizsel Çırpanlı** ('58), **Mine Aydın Özbaşlı** ('62), **İlknur Baltacı** ('63), **Lemis Elagöz Okandan** ('63) ve **İsmet Tansuğ Arıcantürk** ('74) katılımcılar arasındaydılar.

albüm

Modern müziğin yeni sesi olarak anılan **Öykü Doğan** ('09) ilk Türkçe single'ı "Bu Yüzden"i 2014 Ocak ayında çıkardı. Bu yıl Bologna Music Academy Europe'tan birincilikle mezun olan ve halen İtalya'da Piacenza Konservatuvarı'nda (Conservatorio di Giuseppe Nicolini) kompozisyon ve caz piyano eğitimini sürdüren Öykü'nün ilk albümü Nisan 2013'te çıkan ve besteleri, şarkı sözleri, vokalleri ve altyapıları tümüyle kendisine ait olan "Through The Dark We See The Light" idi.

Emre Çakar'ın ('01) klavye çalıp beste yaparak dahil olduğu Neva adlı grup -2012 Rock'n Dark Yarışması İstanbul bölge birincisi ve Türkiye üçüncüsü- Park ismindeki ilk single'ını ve klibini Mart 2014'te yayımladı.

Banu Kanıbelli, "Bu Rüzgâr" Adlı Albümüyle Yetişkinlere Sesleniyor

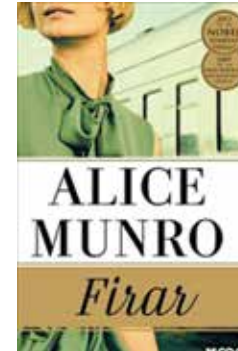
Müzik dünyasında adını "Kar'a" (1998), "Başka Dünya Yok" adlı çocuk albümleriyle duyuran **Banu Şınık Kanıbelli** ('84), yeni çıkan albümü "Bu Rüzgâr"ı büyükler için hazırladı. Bülent Ortaçgil'in gitarla Banu'ya eşlik ettiği "Bu Rüzgâr" müzik eleştirmenlerinden tam not aldı. "Kendimi bildim bileli müzik hep var hayatımda" diyen Banu Kanıbelli, yeni albümünün yankılarından memnun. Banu Kanıbelli, kendi bestelediği şarkılarını dinleyicileriyle paylaşmaya devam edecek. Sen Şarkılarını söyle sevgili Banu, biz de dinleyelim. <http://www.banukanibelli.com/>

çeviriler

Roza Hakmen'in çevirisiyle Alice Munro, John Cheever ve Eduardo Berti Türkçe'de

Türkiye'nin kuşkusuz en iyi ve en üretken çevirmenlerinden biri olan **Roza Hakmen**'in ('74) bu yılki çevirileri: Alice Munro, *Nefret, Arkadaşlık, Flört, Aşk, Evlilik* (Can); Alice Munro, *Fırar* (Can); John Cheever, *Boşanma Mevsimi* (Everest); John Cheever, *Elmalar Diyarı* (Everest); Eduardo Berti, *Düşlenen Ülke* (Metis). 2013 Nobel Edebiyat Ödülü'nü alan Kanadalı Alice Munro dünyanın en güçlü öykücülerinden biri. Pulitzer ödüllü yazar John Cheever ise Amerika'nın Çehov'u olarak anılıyor. Arjantinli yazar Eduardo Berti'nin 100 yıl önce Çin'de geçen romanına gelince: Yitirilen fırsatlar, elden kayıveren duygular, toplumun köşeye sıkıştığı hayatlar, her şeye rağmen açılan yeni yollar üzerine aynı anda sade, narin ve sarsıcı olmayı becerebilen, zaman ve mekânı aşan unutulmaz bir metin.

Aşk Mektuplarında Einstein'ı unutun, başka biriyle karşılaşacaksınız, Nursel Yıldız çevirisiyle Albert Einstein & Mileva Maric Aşk Mektupları

Nursel Yıldız'ın ('74) çevirisi *Albert Einstein & Mileva Maric - Aşk Mektupları* (Alfa), Albert Einstein ile önce okul arkadaşı sonra eşi olan Mileva Maric arasındaki 54 aşk mektubundan oluşuyor. Kitap bilim adamının bilinmeyen yönlerini açığa çıkarırken bir taraftan da okuru, Einstein'ın duygu dünyasının içinde bir yolculuğa çıkarıyor.

İKSEV Başkanı Filiz Eczacıbaşı Sarper ('73), EFA Yönetimi'nde

Sarper, 60 yıllık Avrupa Festivaller Birliği'nin (EFA), ilk Türk Yönetim Kurulu Üyesi oldu.

İzmir'in kültür ve sanat hayatını zenginleştiren mezunumuz İzmir Kültür Sanat ve Eğitim Vakfı Yönetim Kurulu Başkanı Filiz Eczacıbaşı Sarper, uluslararası başarılarına bir yenisini ekledi. Sarper, Avrupa Festivaller Birliği (EFA) Yönetim Kurulu'na seçildi. EFA'nın 28 Şubat 2014'te Saraybosna'da yapılan genel kurul toplantısında en çok oyu alan üçüncü aday olarak yönetim kuruluna seçilen Sarper, 60 yıllık organizasyonun yönetimine giren ilk Türk olmayı da başardı.

Sarper, 28 yıldır aralıksız sürdürülen Uluslararası İzmir Festivali'nde pek çok ilke imza attı. Bu işler arasında Efes Antik Tiyatro'nun ve pek çok tarihi mekânın ilk kez sanat etkinliklerine açılması, dünyanın en önemli sanatçı, orkestra, şef ve dans topluluklarının ilk kez İzmir'e getirilmeleri gibi önemli sanat olayları yer aldı.

Avrupa Birliği Kültür politikalarının belirlenmesinde etkin rol oynayan, 42 ülkeden 100 önemli festivali temsil eden Avrupa Festivaller Birliği'nin yönetim kurulu üyeliğine seçilmesinin Uluslararası İzmir Festivali'nin geldiği noktayı göstermesi açısından da değer taşıdığını söyleyen Sarper, "Pek çok ülke festivallerinin büyük desteğini alarak getirildiğim bu görevin, uluslararası arenada İzmir'in bir marka kent olarak tanıtılmasında önemli bir kazanç olduğuna inanıyorum," dedi.

İKSEV Yönetim Kurulu Başkanı Filiz Eczacıbaşı Sarper EFA Yönetim Kurulu'nda üç yıl görev yapacak ve bu süre içinde Avrupa Birliği Kültür Politikaları Komisyonlarında da yer alacak.

Sarper, Londra'da Royal Academy'ye bağlı olan College of Choreology'yi bitirdikten sonra İstanbul Devlet Opera ve Balesi'ne koreolojist olarak katıldı. Dünya Koreoloji Kongresi'nde Türkiye'yi temsil etti. Londra'daki Uluslararası Koreoloji Kütüphanesi'ndeki ilk Türk eserinin sahibi olan ve dokuz eser yazan Filiz Eczacıbaşı Sarper'e İzmir'in kültür ve sanat hayatına yaptığı katkılardan dolayı teşekkür ediyor, kendisini kutluyoruz.

Mehpare Öktem Evrenol'un ('71) yürütücülüğündeki Mimarlar Workshop, 2013 European Property Awards'da iki ödül birden aldı. Mimarlar Workshop bu ödülleri 'Best Office Architecture' dalında 'Sinpaş Headquarters' ile, 'Architecture Single Residence' dalında ise 'Bodrum Mediterranean Villas' projesi ile kazandı.

Tenor Levent Gündüz ('93), Mozart, Bellini, Verdi ve Puccini'nin en ünlü opera ve müzikal klasiklerini kendilerine has yorumlarıyla seslendiren dünyaca ünlü 4 İtalyan soprano, Denise, Isabella, Vittoria ve Sofia'dan oluşan Le Div4's grubunun Hürriyet gazetesinin 'Aile İçi Şiddete Son Kampanyası'nın 10. yıl etkinlikleri kapsamında 7 Mart 2014 tarihinde Zorlu Center PSM'de verdiği muhteşem konsere eşlik etti. Konser büyük beğeniyle karşılandı.

Hürriyet

Melis Çelebi Alphan

Pinar Ersoy

Milliyet

Türkiye Gazeteciler Cemiyeti'nin (TGC) 2013 Yılı Geleneksel Türkiye Gazetecilik Başarı Ödülleri haber/röportaj dalında, Hürriyet gazetesi Pazar ekinde 19 Mayıs 2013'te yayımlanan "Annem Beni Akıl Hastanesine Kapattı" başlıklı röportajıyla Melis Çelebi Alphan'a ('96) verildi. Milliyet gazetesinde 10 Şubat 2013'te yayımlanan "Obama: Barışçı Çözümü Alkışlıyorum" başlıklı röportajıyla Pinar Ersoy ('02) ise övgüye değer görüldü. Melis Çelebi Alphan ayrıca, İletişim Araştırmaları Derneği (İLAD) Müşerref Hekimoğlu Gazetecilik Başarı Ödülü'nü de bu yıl aldı. Mezunlarımızı kutluyor, başarılarının devamını diliyoruz.

Gravity'de Bir ACI'lı: Aziz Koçanaoğulları '02

Alfonso Cuarón'un yönetmenliğini yaptığı Gravity, biri görsel efekt dalında olmak üzere yedi ayrı dalda Oscar alarak bu yılki Akademi Ödülleri'nin dağıtıldığı geceye damgasını vurdu. Filmin görsel efektlerini yapan Framestore ekibinde bir de ACI'lı vardı

Aziz Koçanaoğulları ('02) bir mimar. Fakat asıl ilgi alanı animasyon. O nedenle İTÜ'yü bitirdikten sonra San Francisco'daki Academy of Art'ta karakter animasyonu alanında master yapmış. Gravity ilk sinema deneyimi. Teklif önce pek ilgisini çekmiyor, çünkü Gravity'de uzayda yavaşça süzülen karakterlerin sıkıcı animasyonuyla uğraşacağını düşünüyor. Oysa asıl keyif aldığı konu oyunculuk ve karakter animasyonu. Ancak proje tahmininden çok farklı çıkıyor. Sonuçta ekibe dahil oluyor. İyi ki de çok irdelemeden projeye katıldığını; çok etkileyici, çok öğretici bir süreç geçirdiğini; hem çok yetenekli insanlarla çalışma fırsatı hem de Alfonso Cuarón gibi bir dâhinin düşünme sürecini inceleme olanağı bulduğunu söyledikten sonra, Aziz sorularımızı yanıtlıyor.

Framestore kimdir? Bu ekibe nasıl katıldın, kaç kişiydiniz?

Framestore, görsel efekt alanında Avrupa'nın en büyük şirketlerinden biri. Bu proje tamamen Londra'da Framestore'da yapıldı. İş arama sürecinde başvurduğum yerlerden biriydi. 2010 yılında tam çalışmaya gideceğim sırada İngiltere vize kotası getirdi, gidemedim. 2011'de tekrar kongağa gectim, bu kez sorunum çözüldü. Gittiğimde 25 kişilik bir animasyon ekibinin içine dahil oldum, sonuna kadar 30 kişi olduk. Tüm ekip bir hayli kalabalıktı, farklı dallarda birçok çalışan vardı projede. Tam sayıyı bilmiyorum ama yaklaşık 300-400 civarındaydı. Animasyon ekibinde fazla kişi olmadığı için çok yoğun bir dönem geçirdik. Öğle yemeklerimizi yiyemediğimiz günler, evlerimize dönemediğimiz geceler oldu. Ama hepsine değdi.

Alfonso Cuarón, Sandra Bullock ve George Clooney ile iletişiminiz nasıldı?

Oyuncularla hiçbir iletişimimiz olmadı çünkü çekimler 2 ay gibi bir sürede yapıp bitmişti. Ama Yönetmen Alfonso Cuarón, hemen hemen her gün ofisimizdeydi. Çalıştığımız sahnelerin yönetmenle birlikte incelendiği "Dailies" adı verilen seanslarda bizimle hep birebir iletişim içindeydi, tıpkı oyuncu yönetir gibi. Alfonso Cuarón kendisini asla üstün görmeyen, kolayca iletişim kurulabilen biri. Bir insanın hayatı nasıl bu kadar sinema olabilir, diye düşündürtüyör insana.

Nasıl bir çalışmaydı Gravity?

Gravity çok komplike bir post prodüksiyona sahipti. Animasyon departmanında sekanslara ayrıldı film. Biz kahramanların ISS'e (International Space Station) dönmeye çalıştıkları sekans ile uğraştık. Filmdeki en aksiyonlu sekanslardan biriydi ve çok zorlayıcıydı ama çok keyifli ve öğretici bir deneyim oldu. Filmin belki yüzde doksani bilgisayardı. Örneğin benim çalıştığım sahnelerde Sandra Bullock ve George Clooney'nin sadece kafalarının çekimi vardı. Onun dışındaki her şey, mekân, ISS, vücut animasyonları, bilgisayarda yapıldı. Alfonso Cuarón asla ip kulanımı vb gibi film hilelerine girmek istememiş, o nedenle gerçekten uzaydaymış deneyimini yaşatabilmek için filmin çoğunluğunu bilgisayarda yapmaya karar vermişler. Biz animatörler filmin yapım sürecinde bol bol NASA videoları izledik ve fizik kitapları karıştırdık. Hatta birkaç ay masamın üzerinde sürekli bir lise fizik kitabı durdu, yerçekimi üzerine. Hani lisede öğrendiklerimiz hayatta ne işe yarar diyenler için...

Bundan sonrası için planların nedir?

Şu anda Londra'da contractor/freelance olarak çalışıyorum. Prime Focus adlı bir firmadan bir kontrat işi aldım. Dwayne Johnson'un oynadığı Hercules adlı bir film gelecek Haziran gibi vizyona girecek. Kuşkusuz Gravity kadar ağırlığı olmasa da Hollywood prodüksiyonlarında çalışıyor olmak çok hoş...

Yazışmamız sonlanırken Franco Ferrucci'nin henüz bitirdiğim Evrenin Hikâyesi adlı kitabından birkaç satır düşünüyor aklıma nedense. "Her yaprak bir yıldız, her çiçek bir güneşti. Dallarda, ağaç gövdelerinde, köklerin karmaşasında yerçekimi gözle görülebiliyordu. Her ağaç bir galaksiydi, her ayçiçeği bütün ayçiçeklerinin sözcüsüydü."

Aziz'e yolun açık olsun diyor, kendisini birgün Akademi ödülleri ve rildiği Hollywood'daki Dolby Tiyatrosu'nun sahnesinde elinde Oscarı konuşma yaparken görmeyi diliyoruz.

Framestore

Yetişenlerden haberler

Atatürk Gecesi

İstanbul Gezisi

Yetişenler Derneği'nin, 21-24 Kasım 2013 tarihleri arasında düzenlediği İstanbul gezisinde, ılımlı hava koşullarının da yardımıyla, İstanbul'un tarihi ve doğal güzelliklerini zevkle gezebilme imkanı bulduk. Yenilenen Taksim Divan Otel'i'nde konakladık. Sultanahmet Meydanı, Hipodrom, Dikilitaş, Alman Çeşmesi, Yerebatan Sarnıcı, Aya Sofya, Topkapı Sarayı, Panorama 1453, Kariye Müzesi, Koç Müzesi, Sabancı Müzesi, Eyüp Sultan ve Pier Loti'yi ziyaret ettik. Tekne turu yaptık. SEV 45. Yıl Balosu'na katıldık. Dönüş yolunda son durağımız Aqua Florya Akvaryum oldu. Uçağa bindiğimizde yorgun ama mutluyduk.

Sınıf Temsilcileri Toplantısı

"2014 Yılı Sınıf Temsilcileri Toplantısı", 15 Şubat Cumartesi günü yapıldı. Toplantıya 1935-2013 yılları arasında mezun olan yaklaşık 65 temsilci katıldı. Derneğin geçen yılki faaliyetleri ve projeleri hakkında katılımcılara bilgi verildi. Toplantının amacı, kendilerinden beklenen görevleri hatırlatarak, sınıf temsilcilerinin bu konudaki görüşlerini almak. Katılımcılar kendilerini tanıtır ve önerilerini iletiler. Son derece neşeli, renkli ve verimli bir toplantıydı.

Afyon Gezisi

Yetişenler Derneği'nin 26-28 Şubat 2014 tarihleri arasında düzenlediği Afyon gezisinde SPA merkezinde meşhur NG Güral Harlek Otel'de konaklandı. Ziyile meşhur NG Güral Harlek Otel'i ve Afyon Mevlevihanesi Afyon Arkeoloji Müzesi ve Afyon evleri ve sokakları ziyaret edildi. Afyon Kalesi, Afyon evleri ve sokakları gezildi. Afyon'un en eski ticaret merkezi olan Uzun Çarşı'dan Afyon kaymağı ve sucuğu alınarak İzmir'e dönüldü.

Doğum Günü
29 Ekim

Cumhuriyetle yaşıt bir mezunumuz var. Doğum günü 29 Ekim 1923. Sabiha Altinkalem, 1942 mezunu.

Cumhuriyetin kuruluşuyla doğumunun aynı güne rastlaması ve Cumhuriyetin 90. yılı nedeniyle ta eskilere giderek kendisinden, Cumhuriyet Bayramı etkinliklerini bizlere anlatmasını rica ettim. Sabiha Teyzem büyük bir heyecanla bu ricayı kabul etti. Bakın neler söyledi:

Ülkemizin karşılaştığı büyük sıkıntılar nedeniyle yaşamları etkilenmiş, zor günler geçirmiş, şahit oldukları olayları bizzat aktaran, Cumhuriyetin kıymetini çok iyi bilen büyüklerimiz tarafından "Cumhuriyet Kuşağı" olarak büyütüldük biz. Onlar bize hep Cumhuriyetimizin ne gibi büyük fedakârlıklarla elde edildiğini anlattılar. Milli mücadelemizi yansıtan, Cumhuriyetimizi anlatan nice şarkı ve şiir vardı. Cumhuriyet bizlere şarkılarla, şiirlerle öğretilirdi. Biz bu şiirleri, bu şarkıları ezberlerdik. Büyük coşkuyla bunları okurduk. Milli hislerimiz böylece çok kuvvetlendi. Daha 9-10 yaşlarındaydım Atatürk'ün İzmir'e gelişini büyük bir heyecanla beklediğimde... Herkes ellerinde çiçekler, yol boyunca kaldırımlara sıralanmıştı. Şimdiki Fahrettin Altay Meydanı'nda deniz uçaklarının bulunduğu hangarlar vardı. Atatürk, konduğu İran Şahı'na burayı gösterecekti. Üstü açık bir otomobille Güzelialı Tramvay Caddesi'ndeki evimizin önünden geçti. Otomobil yol aldıkça Atatürk şapkasıyla halkı selamlıyor, biz de ona el sallıyorduk.

Çocukluğumuzun, gençliğimizin Cumhuriyet Bayramları çok coşkulu, çok dolu geçerdi. Her yerde kutlama hazırlıkları yapılırdı. İlko-

kul, ortaokul ve liselerde müsamereler hazırlanırdı. Radyolarda temsiller dinlenirdi. Okulları ve evleri süsleme yarışları düzenlenirdi. Kapı önleri ve balkonlar bayraklarla, kırmızı beyaz örgülü krepon kâğıtları ve geceleri içlerinde mum yanan fenerlerle donatılır, her tarafta meşaleler yanardı.

Önceleri at arabaları, sonraları motorlu taşıtlar yine aynı şekilde süslenerek resmigeçit yaparlardı. Kortej, Kemeraltı Başdurak'tan başlar, Konak üzerinden heykele yönelirdi. Askerlerin ve okulların yer aldığı korteje, şirketler ve işçiler büyük bir coşkuyla katılırlardı. Törende okullar çeşitli temaları vurgulayan gösteriler sergilerlerdi. Bir bayram, biz Amerikan Kız Koleji öğrencileri kol kola girip her bir öğrencinin bluzunun üzerine işlenmiş bir harf ile CUMHURİYET kelimesini oluşturarak kortejde yer almıştık.

Askerler, gece fener alayı yaparlardı. Hiçbir bayram fener alaysız olmazdı. Halk fener alayının geçişini heyecanla beklerdi. Yaya fener alayları 1990'lı yıllardan itibaren motorizeye dönüştü, meşaleli askerler cemselerin kasalarında geçite katılmaya başladılar.

Milli hisler bizim gençliğimizdeki kadar kuvvetli yansımaya da Cumhuriyet Bayramları son yıllara kadar görkemli törenlerle kutlanıyordu. Artık törenler yapılmıyor ama halkın bayram günlerindeki coşkusu, Atatürk ilkelerine ve Cumhuriyete bağlılığın sonsuza kadar sürdüreceğinin göstergesi. Kolej yıllarında ezberlediğimiz okul şarkılarımızdan "Biz Türk kızımız, yiğit kızımız/ Cumhuriyetin asil kızımız/ İstikbâl için ümit kızımız" dizelerini içeren şarkıda da vurgulandığı gibi özellikle gençlerimizin Cumhuriyet konusundaki duyarlılığını medyadan takip ettikçe içim daha bir ferahlıyor.

Cumhuriyetimizin 90. yılı kutlu olsun. YAŞASIN CUMHURİYET!

Helva Tadında Bir Piknik: *Helva Piknik*

Helva: Bir bardak süt, bir bardak irmik, bir bardak şeker... Tarifini isterseniz, böyle verirler. Türkçe sözlükte "Piknik" sözcüğüne baktığınızda "Katılanların ortaklaşa hazırladıkları kır yemeği" karşılığını bulursunuz. İki bir araya gelince "Helva Piknik" olur ki bu da bizim 135 yıllık okulumuzun çok anlamlı bir geleneğidir, okulca baharı karşılama etkinliğimizdir.

Bana anlatılanlar, benden önce helva pikniklerde yaşananlar, gördüğüm eski resimler tıpkı bir masal gibi. Rahmetli İbrahim Bey, yanında öğretmenler, aşçılar, iki kenarında kocaman kazanlar taşıyan bir de eşek... Ve arkalarında beyaz formalarıyla ACI öğrencileri. Bir başka resim beni Karantina Adası'na, şimdiki Urla Kemik Hastanesi'nin bulunduğu adaya götürüyor. Öğrenciler ve öğretmenler helva kazanının etrafında daire olmuş, toplanmışlar. Benim Helva Pikniklerim ise kolejin arkasındaki tepelerde yenilen güzel bir kır yemeğinin ardından ikram edilen o lezzetli mi lezzetli helvayla dolu... Tabii o zamanlar şeker korkumuz olmadığından iki tabağı afiyetle midemize indiriverirdik. Bir dönem geldi, bu güzel geleneğimiz unutulmaya yüz tuttu. Ta ki geçen seneye kadar. Ve "Helva Piknik" nihayet aşağıda okuyacağınız bu güzel kutlamayla yeniden can buldu. Lütfen bu güzel geleneğimizi unutmayalım! Onu yaşatalım... Küçük büyük, tüm ACI ailesi olarak hep beraber çoğalarak, geleneklerimizi yaşatarak ilerlemeye devam edelim... Hepinizi bekliyoruz!

Aliye Moral ('66)

Bir Gelenegin Küllerinden Doğuşu...

Okulumuzdan mezun olduğumuz gün bizim için bambaşka bir hayat başlar. Dışarı bir "başka dünya"dır yeni mezun için. Tek teselli, geride kalanlara söylediklerimiz "mutlaka geleceğim" sözleridir... Beş senede bir Yetişenler Derneği'nin ev sahipliğinde yapılan Reunion'lar da olmasa, sınıf arkadaşlarımızın çoğunun ismini zor hatırlar hale geliriz. Oysa bizim çok eskilerden gelen bir geleneğimiz, her sene baharda tüm mezunların bir araya geldiği bir "özel günümüz" vardır. Tarihi çok eskilere dayanan "Helva Piknik"...

Helva Piknik, bizim gibi son senelerde mezun olanlar arasında pek bilinen bir gün değildir aslında. Neden isminin "Helva Piknik" olduğunu, nereden geldiğini, nasıl başladığını sevgili Bahar Vardarlı tarihsel bir kanıt olarak her zaman başvurulması gereken, okul anılarını paylaştığı "Biz Kolejliz!" adlı kitabında şöyle anlatmış:

"İbrahim Taner Bey'in zamanında başlayan Helva Piknikler, Mayıs ayında kutladığımız önemli günlerden biridir. İbrahim Taner Bey'in ölümünden sonra da Mrs.Blake bu geleneği onun adına devam ettirmiştir. İbrahim Taner Bey'in ruhuna dağıtılan helvalar, Mrs.Blake'in okulumuzun öz değerlerine ne kadar saygı gösterdiğinin kanıtıdır. Hatay Caddesi'nin üstündeki tepelerin tamamen bakir olduğu dönemlerde, okulun aşçı ve aşçı yamaklarının bir eşiğin üzerine, pırl pırl kalaylanmış kocaman bakır kazanı, irmik çuvallarını, yağı, şekerini yükleyip tepelere tırmanışları hiç gözümün önünden gitmez. Biz öğrenciler de ikiye bölünmüş düzgün sıralar oluşturup, eşiği ve aşçıları takip ederdik..."

Ne büyük gurur! Atatürk'ün gösterdiği yolda çağdaş medeniyetler seviyesinde eğitim veren bir okulun toplumsal değerlere bu kadar sahip çıkması! İşte İzmir Amerikan Koleji mezunu olarak gurur duymamız için yine muhteşem bir sebep değil mi!

Yıllar içinde Helva Piknik mecburiyetlerden dolayı yer değiştirmiş, okulun amfityatrosunda, hafta içinde, gençlik hatıralarını anmak için buluşan kısıtlı bir grubun kutladığı bir gün halini almış.

Yetişenler Derneği başkanımız Sevin Oran'ın hedeflerinin başında geliyordu Helva Piknikleri canlandırmak... 2013 yılı başında sevgili Sevin Oran'ın isteği üzerine Gençlik Kurulu olarak, Yetişenler Derneği Yö-

İsmet Noonan, Evin McCain, Sevin Oran, Ayşe Mayda, Güngör Pura, Veysi Okumuş

netim Kurulu'nda çalışan ablalarımız ile çok sıkı bir hazırlığa giriştik. Önce, mezunlarımızın nasıl bir özel günde bir araya gelmek istediklerini araştırdık... Planlar yaptık... Sponsorlar bulduk... Her birimiz için bir ucundan tuttuk... Yönetim Kurulu üyeleri ve Gençlik Kurulu üyeleri bir araya gelerek defalarca toplandık... Sonunda hayal ettiğimiz gibi, okulumuza yakışan bir "Helva Piknik" ev sahipliği yapacaktık...

Gelenek Geleceğe Başarılı Bir Şekilde Aktarıldı... 5 Mayıs 2013 günü mezunlarımız için bir Gelenegin geri kazanılma günüdür...

5 Mayıs 2013 günü Helva Piknik gerçekleşti. Veysi Bey ve ekibinin hazırladığı nefis ikramlar, 4 Team Organizasyon ekibinin hazırladığı animasyon, oyun ve etkinlikler, okul, mezunlar, Blue Note Orkestrası... Her şey hazır!... Herkes ılık bir bahar günü okuldaydı...

Helva Piknik tüm ACI mezunlarına, eşlerine, dostlarına, çocuklarına, kısaca ailemiz içindeki herkese açıktı. Eşiyle, dostuyla, çocuğuyla okulumuza gelen onlarca mezunumuz güzel bir gün geçirmenin keyfini yaşadı.

Öğle saatlerinde ortalık kalabalıklaşmaya başlarken Yetişenler Derneği olarak büyük bir heyecan kapladı içimizi. Konuklarımızı eğlenceli bir orkestra karşılamaktaydı. Sevgili Ayşe Mayda'nın orkestraya katıldığı an görülmeye değerdi. Bir kısım mezunumuz sohbet dalmış konuşurken bir kısım mezunumuz da Veysi Bey ekibinin leziz ikramları için çoktan sıraya girmişti bile! Yemeğini alan amfiye çıkıyor, yüzyıllık ağaçların gölgesinde bir yer buluyordu kendisine... Birden kavrulmuş fıstık kokusu yayıldı etrafa. Tüm gözler büyük helva kazanına çevrildi. Bir Helva bu kadar lezzetli olabilir miydi? Ancak ACI'da bu mümkündü! Helva dağıtıldıktan sonra amfiden müzik sesleri yükselmeye başladı. Blue Note Orkestrası herkesi havaya sokmayı başarmış, ayakta dans edenlerin sayısı iyice artmıştı. Çocuklarını tenis sahasında kurulan özel oyun alanındaki animatörlere teslim eden anne babalar, yıllar sonra eski dostlarına kavuşan, "Helva Piknik"i Mrs.Blake ile yaşayan

ve hatıraları canlanan mezunlar... Herkes gülümsüyordu!

İşte bu gülümsemeler ve gün sonunda kabul edilen tebrikler biz Yetişenler Derneği Yönetim Kurulu ve Gençlik Kurulu üyelerini değeri ölçülemez bir mutluluk içinde eve döndürmüştü...

Bu sene Helva Piknik 20 Nisan 2014'te daha büyük bir ekiple, daha büyük bir heyecanla, daha büyük bir organizasyonla gerçekleşecek. Biz çoktan hazırlanmaya başladık bile... Siz de takviminize bu günü işaretleyin lütfen... Görüşmek üzere!

Blue Note Orkestrası

Homecoming

Bir eve dönüş hikâyesidir her Homecoming... Yıllarını geçirdiğin yuvaya dönüştür... Sanki bütün haftayı geçirmiş olduğun okulunda Cuma gecesi ni partiyle kapatmaktır, Pazartesi sabahı geri döneceğini sanarak... Ama bir taraftan da özgür olmanın getirdiği bir mutluluktur... Yıllardır Homecoming'i senenin son Çarşamba akşamı kutlarken, son iki senedir bunu yılın son Cuma gecesine aldık. Bu sayede Noel tatili nedeniyle evlerine dönen yurt dışındaki mezunlarımızla şehir dışında yaşayan arkadaşlarımız rahatlıkla aramıza katılabiliyorlar. Bir başka değişiklik de, bu partiyi açık alanda gerçekleştirmeye başlamamız. Blake Kültür Merkezi'nin önündeki alan bir sokak partisine ev sahipliği yapıyor adeta. Gecenin başında ısınmak için kullandığımız mantar sobalara gecenin sonunda sohbetlerin sıcaklığından ihtiyaç kalmıyor... Bu seneki Homecoming, 27 Aralık 2013 akşamı öncekilere oranla rekor bir katılımı gerçekleştirdi. Gecenin teması, sene boyunca çoğu etkinlikte olduğu ve olacağı gibi ACI'nın 135. Kuruluş Yılı idi...

Bu gecede yine bizi yalnız bırakmayan Sevgili Nitsa Çukurel Kapancıoğulları ('99) ve grubu Mavi Maymun geceyi müzikleriyle canlandırdı... Veysi Bey ve ekibinin hazırladığı sucuk ekmekler ve "Leyla"lar uzun

kuyrukların sonunda tamamen tükendi... Yemek sonrası ikramımız olan Türk kahvesi eşliğindeki sohbetler ise hiç bitmedi... Tüm gece boyunca 4 Team Organizasyon ekibinin hazırladığı eğlencelerden olan Noel Baba ve kardan adam maskotuyla Mavi Maymun eşliğinde dans ettik, ritim tuttuk, dev kar küresinin içinde fotoğraflar çekti, piyangoda güzel hediyeler kazandık ve sohbetler ettik! Gecenin teması ile ilgili bir de köşemiz vardı: ACI'da çekilmiş eski fotoğrafları ve bunların günümüze eş görüntülerini astığımız ayaklı panolar. Örneğin eski bir senede çekilmiş daktilo dersinden bir fotoğraf ile günümüze ait bir bilgisayar dersinden fotoğrafı yan yana yerleştirdik, bu sayede geçmişten günümüze yolculuk ettik. "Yağmur yağar mı, ikramlar yeter mi, katılım nasıl olur?" gibi kaygılar keyfimizi bozmadı ve dopdolu bir gecenin daha sonuna gelindi. Başkanımız sevgili Sevin Oran liderliğinde başta Gençlik Kurulu üyeleri ol-

Yönetim Kurulu Başkanı Sevin Oran üyelerle etkinlikte

mak üzere tüm Yönetim Kurulu üyeleri ve geri planda çalışan herkes gecenin sonunda yorgun ama mutlu bir halde evine döndü... Katılım rekor sayıya ulaşmıştı!

Biz, mezunlara yönelik bu tür etkinlikleri hazırlarken her zaman büyük bir katılım hayali ile çıkıyoruz yola. Yağmur ve soğuk gibi istenmeyen hava şartları nedeniyle katılım azalınca da emeklerimizin boşa gittiğini düşünüyoruz. Bir mezun olarak her ne olursa olsun böyle etkinliklere katılmak, ACI'ı ve Yetişenler Derneği'ni desteklemek, bir öncelik olmalı. Unutmayalım ki, böyle gecelerden elde edilen gelir doğrudan, maddi imkânı olmayan başarılı öğrencilerimiz için yaratılmış burs fonuna aktarılmaktadır.

Sizi şimdiden bu senenin Homecoming'ine davet ediyoruz! Yeni bir tema ile Aralık 2014'de bir Cuma akşamı okulumuzda buluşmak üzere!!! Lütfen başkasına söz vermeyin...

Mavi Maymun

Homecoming katılımcıları

Reunion'a Mektup

Sevgili Arkadaşlar,

Yıl 2011. Önümde bana hiç de yabancı gelmeyen amblemlili bir zarf ve de çok tanıdık bir adres duruyor: İzmir Amerikan Koleji! Ve devam ediyor: Yetişenler Derneği, Göztepe, İzmir. Heyecanla içini açtığımda kısacık bir mektup: "Sevgili Aliye Moral, 22 Nisan 2011 saat 10:00 da mezuniyetinizin 45. Yılı kutlamak üzere sizi Blake House'a bekliyoruz."

Evet, dosdoğru bu yazıyor! Bir 45 yıl geçmiş biz kolejden mezun olalı. Bir an, "Hayır, olamaz, bu kocaman bir yalan!" diyorum aynı Türk filmlerindeki gibi. Ve anında koşarak aynanın önüne gidiyorum. Keşke butiklerdeki veya pastanelerdeki aynalardan koydursaydım evime! Şimdi böyle karşımda "biraz" kilolanmış durmaz, daha ince, daha narin, kırılacakmış gibi görünen zarif bir hanımefendi oluverirdim. Baş bölgesine hiç geçmesem daha iyi, saçlar 45 yılı kapatsın diye bir sarılaşmış ki, hiç sormayın. Sarışın oluvermişim! Gece gündüz demeden her gün kullandığım, paralar döktüğüm o kremler, ne işe yaramış acaba? Hayretler içinde bakıyorum yüzüme. Ben 45 yıl önce böyle değildim ki! Hele gözler, dudaklar bölgesine ne diyelim! Fiziki 45 yıl travmasını atlattıktan dakikalar sonra ancak, önümdeki olaya odaklanabildim.

12 yaşında küçücük bir kızdım Kolej'e ilk ayak bastığımda. Kimlerle tanıştım, kimler bana ters geldi, kimlere âşık oldum! Çünkü o zamanlarda biz, öğretmenlere "aşk" denilebilecek kadar büyük

50 Plus'lar

50. YIL

ACI '63

45. YIL

ACI '68

40. YIL

ACI '73

bir sevgi besler, onlarla baş başa resimler çektiler bunu ölümsüzleştirirdik. Daha dündü; cetvel-leri kırmızı, yeşil, sarıya boyayıp, "mouse"lar, "cheese"lerle İngilizceyi sökmeye çalışırdık. Derken şimdi ilköğretimdeki 6-7-8'inci sınıfların yerine geçen "Orta" yılları başladı. Yerimiz değişmişti. Taner binasındaydık artık. Öğretmenler biraz daha insafsız, dersler biraz daha kazıktı. Üç seneyi kâh sevinip, kâh üzüler geçirdikten sonra Orta 3 bitirme sınavlarında bulduk kendimizi. Nasıl çalışmıştık o imtihanlar için, bir de üstelik hem sözlü hem yazılıydılar! Tam bir ay sonra biz de artık liseli olmuştuk.

Yine başka bir bina ve başka öğretmenler. Bu sefer her şey daha da zor olmakla beraber daha renkli idi. Club'lar, Activity'ler derken eğlence ve eğitimle dolu koskoca bir dört yıl. Ve hiç unutamayacağım bir Lise 4 sınıfı. Biz Lise 4'lere topuklu giyme izni var. Ama topuklu deyince aklınıza "topuklu" gelmesin! Düz ayakkabıdan ancak 5cm. yükseklikteydi bu topuklunun topuğu! Eğer ki 6cm. olursa yanınızda Mrs. Blake bitiverirdi: "Are you going to a party?" Ve etekler! Yine Lise 4'lere verilen bir imtiyaz. Ama cesaretin varsa kısaltıp, giymeye çalış: "Skirts should be short enough to be interesting and long enough to cover the subject!" (Sevgili Miss Killcoyne, şimdi neredesin acaba?) Koşuşturmalar, bir binadan öbürüne, sınıflardan lab'lere. Electives, ilk o yıl başladığı için

bizi eleğe döndürmüştü. Fakat hemen sonra bunu lehimize çeviriverdik. Derken kaybolmalar, yok olmalar başladı. Ama bu da Mrs. Blake'in gözünden kaçmadı tabii, kaçamazdı da! Ve elective'ler tam bir hırsız-polis oyununa döndü. "Kazanan kimdi?" diye sormaya hiç gerek yok!

Uff! Nerelere gittim ben! Okul yılları, iş hayatı, evlilik, çocuk sahibi olmak, emeklilik, torun derken bu günlere kadar geldim. Evet, '58'de on iki yaşında korka korka başladığım kolej hayatımın üzerinden tam 45 yıl geçmiş. 22 Nisan günü az bir kısmını anlatmaya çalıştığım o günleri tekrar yaşadım. Tabii ki yer çekimi kanununa uygun olarak. Ama hiç şüphem yoktu hepimizin yine aynı tazelikte, anılarla dopdolu geleceğinden. Eski arkadaşlıklar bambaşka bir şey. Hele böyle sekiz yıl aynı havayı soluyup, aynı duygu ve fikirlerle beslenenler için. Biliyorum, 65 yıl sonra da bu böyle olacak! Sesimiz biraz kısalsa bile yine aynı şarkıları söyleyeceğiz. Reunion'lar konu olunca, fiziksel değişim hiçbir şekilde önemli olmuyor. Önemli olan o günleri bir 45 yıl sonra tekrar yaşayabilmek...

Tabii ki! Tabii ki geleceğim. Sevgiler,

Aliye Moral ('66)

35. YIL ACI '78

30. YIL ACI '83

25. YIL ACI '88

20. YIL ACI '93

ACI 2013 Üniversite Yerleştirme Sonuçları

Adı Soyadı	Kazandığı Üniversite	Bölüm
MERT KARAKAYA	ORTA DOĞU TEKNİK ÜNİVERSİTESİ	KİMYA MÜHENDİSLİĞİ
CEMRENAZ KUYUMCU	ORTA DOĞU TEKNİK ÜNİVERSİTESİ	İŞLETME
ADİL RENGİM ÇETİNGÖZ	BOĞAZİÇİ ÜNİVERSİTESİ	KİMYA MÜHENDİSLİĞİ
ELİF NAZ ULUDAĞ	BOĞAZİÇİ ÜNİVERSİTESİ	KİMYA MÜHENDİSLİĞİ
ERHAN EFE ARICAN	BOĞAZİÇİ ÜNİVERSİTESİ	FELSEFE
ECE EYLÜL ERON	EGE ÜNİVERSİTESİ	TIP
ŞEBNEM YEŞİLNACAR	EGE ÜNİVERSİTESİ	TIP
BİLGE AKBIYIK	EGE ÜNİVERSİTESİ	DIŞ HEKİMLİĞİ
BİLGEHAN SAĞLIK	EGE ÜNİVERSİTESİ	BİLGİSAYAR MÜHENDİSLİĞİ
VOLKAN TÜRKÖĞLÜ	EGE ÜNİVERSİTESİ	RADYO, TELEVİZYON VE SINEMA
BARTU BAŞAR	HACETTEPE ÜNİVERSİTESİ	(İNGİLİZCE) İKTİSAT
BERKE SARP YAVUZ	İSTANBUL TEKNİK ÜNİVERSİTESİ	EKONOMİ (UOLP-SUNY NEW PALTZ)
TUNAHAN OLCAY	DOKUZ EYLÜL ÜNİVERSİTESİ	İŞLETME (İÖ)
CANSU ULCAI	İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ	İŞLETME
CEM KARAHAN	MARMARA ÜNİVERSİTESİ	MAKİNE MÜHENDİSLİĞİ
ZEYNEP KAŞERCİ	MİMAR SİNAN GÜZEL SANATLAR ÜNİVERSİTESİ	FELSEFE
GÜNCE BEREN AĞIRBAŞ	AFYON KOCATEPE ÜNİVERSİTESİ	VETERİNERLİK
İPEK ERTAN	TRAKYA ÜNİVERSİTESİ	MÜTERCİM-TERCÜMANLIK
SENA ÖRÜCÜ	BİLKENT ÜNİVERSİTESİ	İLETİŞİM VE TASARIM (%50 BURSLU)
MELTEM EZGİ ŞENBÖK	BİLKENT ÜNİVERSİTESİ	MÜTERCİM-TERCÜMANLIK (%50 BURSULU)
MERT ÇALLIOĞLU	BİLKENT ÜNİVERSİTESİ	MİMARLIK
ERALP EROL	BİLKENT ÜNİVERSİTESİ	HUKUK
KAAN BAYAT	BİLKENT ÜNİVERSİTESİ	HUKUK
SEVGİ MUTAFOĞLU	BİLKENT ÜNİVERSİTESİ	HUKUK
DİLARA TIĞLI	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ	TELEVİZYON HABERCİLİĞİ VE PROGRAMCILIĞI (TAM BURSULU)
SEREN TOPALOĞLU	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ	ULUSLARARASI İLİŞKİLER (%50 BURSULU)
TULEZ AYDEMİR	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ	İÇ MİMARLIK (%50 BURSULU)
KEREM BAYRAMER	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ	İŞLETME-EKONOMİ (%50 BURSULU)
CAN CANERLER	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ	İŞLETME (%50 BURSULU)
GÜLCE TULÇALI	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ	İŞLETME (%50 BURSULU)
ÖMER AKDENİZ	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ	EKONOMİ (%50 BURSULU)
BİRGÜL SALAKOSLU	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ	MEDYA VE İLETİŞİM SİSTEMLERİ (%50 BURSULU)
ADA ZEHRİ	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ	REKLAMCILIK (%50 BURSULU)
DORUK TORT	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ	ULUSLARARASI TİCARET VE İŞLETMECİLİK (%25 BURSULU)
KAAN SEVİ	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ	TELEVİZYON HABERCİLİĞİ VE PROGRAMCILIĞI (%25 BURSULU)
DEREN ACAY	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ	ENDÜSTRİ MÜHENDİSLİĞİ
ONUR BİLGEN	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ	MİMARLIK
ABDULLAH KUTAY YAVUZ	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ	MİMARLIK
İLAYDA YÖRÜK	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ	MİMARLIK
BEGÜM KIRKBAŞ	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ	MİMARLIK
AZİZ ÜSTÜNKARLI	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ	HUKUK
ECE ERSAN	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ	HUKUK
ÇAĞRI TUĞRA KAPLAN	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ	HUKUK
ÖMER GÜLER	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ	İŞLETME-EKONOMİ (UOLP-LIVERPOOL ÜNİVERSİTESİ)
ZEYNEP ÇETİNDAG	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ	REKLAMCILIK
OĞULCAN BALOĞLU	BAHÇEŞEHİR ÜNİVERSİTESİ	HUKUK
LARA LEMAN TÜRKAY	KOÇ ÜNİVERSİTESİ	ULUSLARARASI İLİŞKİLER (%25 BURSULU)
BEGÜM CÖMERT	KOÇ ÜNİVERSİTESİ	ULUSLARARASI İLİŞKİLER (%25 BURSULU)
YAĞMUR GÖKÇE	KOÇ ÜNİVERSİTESİ	İŞLETME (%25 BURSULU)
MARK SİNAN BLANCHET	KOÇ ÜNİVERSİTESİ	İŞLETME (%25 BURSULU)
BEGÜM ÖNÇAĞ	KOÇ ÜNİVERSİTESİ	İŞLETME (%25 BURSULU)
EMİR ERHAN	KOÇ ÜNİVERSİTESİ	İŞLETME (%25 BURSULU)
DENİZ KARACE	KOÇ ÜNİVERSİTESİ	İŞLETME
ERDEM BİLGİNOĞULLARI	KOÇ ÜNİVERSİTESİ	İŞLETME
ORCAN ÇETİNKAYA	KOÇ ÜNİVERSİTESİ	HUKUK
ZEYNEP ŞENOLSUN	KOÇ ÜNİVERSİTESİ	MEDYA VE GÖRSEL SANATLAR
MELİS YETKİN	SABANCI ÜNİVERSİTESİ	MÜHENDİSLİK VE DOĞA BİLİMLERİ PROGRAMLARI (%25 BURSULU)
CEM ÖZERİNÇ	SABANCI ÜNİVERSİTESİ	MÜHENDİSLİK VE DOĞA BİLİMLERİ PROGRAMLARI
ELİF EZGİ SERT	SABANCI ÜNİVERSİTESİ	MÜHENDİSLİK VE DOĞA BİLİMLERİ PROGRAMLARI
DİDEM DİNÇ	SABANCI ÜNİVERSİTESİ	MÜHENDİSLİK VE DOĞA BİLİMLERİ PROGRAMLARI
ÇAĞAN GÜLER	SABANCI ÜNİVERSİTESİ	MÜHENDİSLİK VE DOĞA BİLİMLERİ PROGRAMLARI
TUTKU NUR ÖZENER	SABANCI ÜNİVERSİTESİ	MÜHENDİSLİK VE DOĞA BİLİMLERİ PROGRAMLARI
BATUHAN TURAN	YEDİTEPE ÜNİVERSİTESİ	İNŞAAT MÜHENDİSLİĞİ (TAM BURSULU)
ASENA DİKBAŞ	YEDİTEPE ÜNİVERSİTESİ	HUKUK
SELİN MERDİN	YAKIN DOĞU ÜNİVERSİTESİ (KKTC-LEFKOŞA)	ECZACILIK
MERVE KARABAY	İZMİR EKONOMİ ÜNİVERSİTESİ	İÇ MİMARLIK VE ÇEVRE TASARIMI (%25 BURSULU)
YILDIRIM SİNAN ERSİN	ÖZYEGİN ÜNİVERSİTESİ	ENDÜSTRİ MÜHENDİSLİĞİ (TAM BURSULU)
BARİŞ ÖZYURT	ÖZYEGİN ÜNİVERSİTESİ	ULUSLARARASI İŞLETMECİLİK VE TİCARET (%50 BURSULU)
ALP BARAN ŞAHİN	ÖZYEGİN ÜNİVERSİTESİ	İŞLETME (%50 BURSULU)
NACİ OYTUN OZAN	ÖZYEGİN ÜNİVERSİTESİ	ELEKTRİK-ELEKTRONİK MÜHENDİSLİĞİ (%25 BURSULU)
YÜMNÜ KOLBAŞI	ÖZYEGİN ÜNİVERSİTESİ	İNŞAAT MÜHENDİSLİĞİ (%25 BURSULU)
PETEK VAROL	ÖZYEGİN ÜNİVERSİTESİ	HUKUK (%25 BURSULU)
EGE CEYHAN	ÖZYEGİN ÜNİVERSİTESİ	ENDÜSTRİ MÜHENDİSLİĞİ
NAZ EGEL	ÖZYEGİN ÜNİVERSİTESİ	MİMARLIK
ZEYNEP ÖZBARAN	ÖZYEGİN ÜNİVERSİTESİ	HUKUK
ELİF ARSLAN	YAŞAR ÜNİVERSİTESİ	HALKLA İLİŞKİLER VE REKLAMCILIK (TAM BURSULU)
HANDE ÖZÇELİK	YAŞAR ÜNİVERSİTESİ	HUKUK
TUTKU TOPALOĞLU	YAŞAR ÜNİVERSİTESİ	HUKUK
ERÇİN HEVAL TOPRAK	İSTANBUL KEMERBURGAZ ÜNİVERSİTESİ	HUKUK

Not: Bilgi Üniversitesi'ne yerleşen tüm mezunlarımız, ACI mezunu oldukları için %20 burs almışlardır.

15. YIL ACI '98

10. YIL ACI '03

We grieve for:

- » Melek Meto Erim ('37)
- » Zerrin Fetvacı Eczacıbaşı ('46), Filiz Eczacıbaşı Sarper's ('73) **mother**
- » Dora Kohen Sadis ('47)
- » Altın Çançar Oktay ('51)
- » Meral Parker Ukuş ('56)
- » Ayla Gökkçek Bindebir ('57)
- » Burçin Kurtulal Özışıkçılar ('59)
- » Esin Karan Akdoğan ('63), Güliz Akdoğan Balsan's ('90) **mother**
- » Esra Ekmekçi ('85)
- » Nükhet Olcay Ocakoğlu's ('49) **husband**, Lal Ocakoğlu's ('73) **father**
- » Yüksel Öztayşı Özcanlı's ('54) **husband**
- » Işık EvinTuran's ('56) **husband**, Yeşim Turan Özdoğuran's ('82) **father**
- » Ayfer Hünler Çarkoğlu's ('57) **husband**
- » Ayla Palamutçu Sözügür's ('57) **husband**
- » Figen Aktunal İyriboz's ('61) **husband**
- » Rezzan Büke Özçelik's ('65) **husband**, Pürlen Özçelik's ('90) **father**
- » Şefika Pekin's ('66) **mother**
- » Ayşe Alam's ('66) **mother**
- » Ülkü Baysal İskit's ('67) and Ülker Baysal Dumlupınar's ('71) **mother**
- » Gül Akdoğan Güner's ('69) and Nur Akdoğan Akgerman's ('74) **mother**
- » Nilgün Güvezne Baykara's ('69) **father**
- » Nilgün Dökünkaya Sakıpağa's ('70) **father**
- » Sevinç Zeytin's ('70) **mother**
- » Yonca Yumlu Ander ('71), Konca Yumlu ('73) and Yosun Yumlu Tükel's ('75) **mother**
- » Ülker Baykan's ('71) **mother**
- » Nur İzmir Dede's ('72) **mother**
- » Nilgün Yüce Özsaruhan's ('72) **mother**
- » Fatma Orhon Kayabaşı's ('74) **mother**
- » Semra San Erdoğan's ('74) **mother**
- » Simon Aji Bilman's ('74) **father**

We celebrate the marriages of:

- » Bahar Dayı Vardarlı's ('68) **son**
- » Sıdika Mersin Gökalp's ('70) **daughter**
- » Asuman Tabak Yılmaz's ('71) **son and daughter**
- » Rengin Özaydın Can's ('76) **daughter**
- » Şebnem Leventler Yurtseven ('82)
- » Asuman Eroğlu Kentli ('88)
- » Tijen Doğan Seratlı ('91)
- » Gökhan Özden ('95), Lale Bilgehan's ('74) **son**
- » Zeynep Solak Tansuğ ('98)
- » Selin Karaosmanoğlu Şapçı ('98)
- » Engin Giray ('98)
- » Zafer Yorgancioğlu ('98)

We celebrate the births of:

- » Bahar Dayı Vardarlı's ('68) **grandson**, Mehmet
- » Nilgün Trak Yıldırım's ('70) **grandson**, Efe
- » Tanju Akyurttaş Gövsa's ('70) **granddaughter**, İris
- » Ayla Akiş's ('70), **grandson**, Ali
- » Can Civan Akçora's ('71) **grandson**, Rüzgâr Gale
- » Duygu Çelebioğlu King's ('71) **grandson**, Coleman James
- » Ülker Teker Güzererler's ('71) **granddaughter**, Oya
- » Nalan Yılmazkapıcı Rimer's ('73) **granson**, Luca and **granddaughter**, Nicole (twins)
- » Mine Akşit's ('73) **grandson**, Emre
- » Nar Ruç Edgü's ('74) **grandson**, Arsen
- » Emine Ülgen Bayraktutan's ('74) **granddaughter**, Lina
- » Tülay Sayiner Güngen's ('74) **granddaughter**, Ada
- » İclal Onural Karıçalı's ('76) **grandson**, Efe Esat
- » Rozet Şen Dalva's ('76) **granddaughter**, Lyan
- » Vera Alaluf Alpugan's ('88) **son**, Bora
- » Serra Moral Özkavruk's ('88) **daughter**, Deniz Sema, Sema Göktemen Moral's ('67) **granddaughter**
- » Ebru Carfi Ayral's ('90) **daughter**, Naima; Ayfer Türksel Carfi's ('71) **granddaughter**
- » Seher Doğanca Peterson's ('93) **son**, Altan, Aliye Moral's ('66) **grandson**
- » Ali Cebeci's ('95) **son**, Mert
- » Levent Alam's ('95) **daughter**, Ela; Canan Karaferyalı Alam's ('73) **granddaughter**

- » İpek Çetiner Kahyaoğlu's ('75) **father**
- » Semra Çakar Ergezen's ('75) **father**
- » Fezal Becerik Özdemir's ('75) **mother**
- » Nükhet Akkaya's ('75) and Serra Akkaya's ('78) **mother**
- » Beynun Erener Özkan's ('76) **husband**
- » Nilgün Durmaz Carlson's ('76) **father**
- » Nevcihan Keresteci Oktar's ('76) **mother**
- » Melek Akbaş Karagözlü's ('77) **father**
- » Aliye Afşaroğlu Bakioğlu's ('78) **mother**
- » Gülsün Fenari Beşer's ('78) **mother**
- » Nur Bayar Gidergi's ('78), Canan Bayar Edis' ('83) and Heyecan Bayar Çam's ('86) **father**
- » Ketİ Malki Asal's ('79), Raşel Malki Mutluoğlu's ('80) and Ester Malki Antebi's ('85) **father**
- » Karin Dutilh Arman's ('80) and Anneke Dutilh Sudan's ('84) **father**
- » Hale Özberk Ören's ('80) **father**
- » Ceyda Özkavalcıoğlu's ('82) **father**
- » Canan Akıntürk Şahin's ('83) **mother**
- » Selmin Köroğlu Tekeli's ('83) **mother**
- » Serra Ulusoy's ('84) **father**
- » Özlem İyigün Akdurak's ('84) **father**
- » Betül Kulaklı's ('86) **mother**
- » Ayşe Emek's ('88) **father**
- » İpek Sokman's ('88) **father**
- » Karin Dalva's ('88) **father**
- » Müjde Ker Dinçer's ('88) **father**
- » Yonca Baykal Yülemen's ('90) **father**
- » Harika Yılmaz's ('90) **mother**
- » Gamze Heper's ('95) **father**
- » Sedef Özer's ('96) **father**
- » Begüm Tatari's ('98) **father**

- » Banu Dağıstan Kiriş ('98)
- » Zeliha Eskişar ('00), Binnur Yazla Eskişar's ('74) **daughter**
- » Yeliz Başoğlu ('00)
- » Didem Demirkol Coşkun ('01)
- » Sait İzmit ('01)
- » Pınar Ersoy ('02)
- » Kutay Karatepe ('03)
- » Oğuz Tuna ('03) to Merve Akgün ('03), Destina Özhan Akgün's ('76) **daughter**, Kesibe Tabak Özhan's ('57) **granddaughter**.
- » Yılmaz Yıldız ('03), Nursel İçre Yıldız's ('74) **son**
- » Barış Akçora ('05), Can Civan Akçora's ('71) **son**
- » Begüm Özbaş ('06)

- » Emre Başer ('97) and Selin Ünal Başer's ('98) **son**, Ali, Gülgün İzmiroğlu Ünal's ('71) **grandson**
- » Kerem Arıkantürk's ('97) **daughter**, Leyla, İsmet Tansuğ Arıkantürk's ('74) **granddaughter**
- » Özlem Balay Tait's ('97) **son**, Myles Alp
- » Başak Akiş Başer's ('98) **daughter**, Defne, Nihal Yöney Akiş' ('74) **granddaughter**
- » Ferit Sarper's ('98) **daughter**, Yaz, Filiz Eczacıbaşı Sarper's ('73) **granddaughter**
- » Ayşe Önen Karadeniz's ('98) **daughter**, Ela
- » Gül Aslan Damcı's ('98) **daughter**, Elif Ela
- » Merve Özsöz Şeker's ('98) **daughter**, Bade
- » Başak Demir Saraf's ('98) **daughter**, Zeynep
- » Selİ Kaya's ('98) **son**, Jessi Gomel Kaya's ('73) **grandson**, Jimmy Alber
- » Ayşegül Kuyumcu Türker's ('99) **son**, Can Kemal; Tülin Altunhan Kuyumcu's ('76) **grandson**
- » Begüm Egeli Bursalıgil's ('00) **daughter**, Nil; Belgin İzmiroğlu Egeli's ('75) **granddaughter**
- » Burçak Çilingiroğlu Küçükusta's ('00) **daughter**, Defne; Candan Ateşoğlu Çilingiroğlu's ('74) **granddaughter**
- » Sili Kut Hacıhanıoğlu's ('01) **son**, Can
- » Pınar Ersoy Bulut's ('02) **son**, Deniz Cengiz
- » Mert Arslan's ('03) **son**, Ayhan

Efser Kayral ('40)

How many friendships endure through fifty years and more?
How many friends are irreplaceable and always with us even at times when their health doesn't allow any social life?
Efser Kayral is such a friend to me and countless others. We speak of her often, laughing and crying at memories, but even though she cannot join us, she is always with us and dearly loved.
A beloved English teacher at the Kız Lisesi in Karataş, she took pride in witnessing the success of her students and enjoyed her role as a teacher for many long years.
Following her retirement, she returned to ACI from which she graduated, devoting her experience and energy to the Alumni Association; she worked for the benefit of the school, the students mostly. Efser pioneered the alumni as a truly dedicated president, and spent nearly an hour on phone each night with İsmet, discussing over scholarships upcoming fund-raising events and even the sharing occasional bits of harmless gossip. She took great pride in these endeavours, and it showed; when İsmet resigned in 1995 the Alumni Association had established its place in the school as a strong and solid branch of the ACI family. Efser was not just a dedicated leader but a loving wife and a special mother as well. Her husband Hakkı Kayral was a true gentleman who smilingly supported his wife. Her daughter Canan Kayral is also a graduate of the school. Canan we see as a daughter and watch her with respect as she deals so gracefully with the difficulties of caring for an unhealthy loved one.
Efser may be bed-ridden but her childish joy when friends visit is visible. Canan once mentioned that sometimes she sings school songs to her mother in the morning and that her mother's face lights up with recognition. Sevgili kardeşimiz Efser, can kızımız Canan yüreğimiz sizinle, özlüyoruz sizi, dualarımız sizinle...

İsmet Noonan ('54)

70's

Mehpare Öktem Evrenol'un ('71) oğlu Can Evrenol (ÜAL 2000), bugüne kadar korku türünde çektiği kısa filmlerle uluslararası birçok festivalden ödüllerle döndü. En son filmi “Baskın”, Barcelona Horrorvision’da “Gloriest Short Film” (2013) seçildi. Şimdiden 33. Uluslararası İstanbul Film Festivali’nin yeni filmlere, yetenekli gençlere uluslararası destek sağlamak amacıyla düzenlediği “Köprüde Buluşmalar” atölyesine seçildi.

Şahika İncesulu Yıldırım'ın ('71) kızı Emine Yıldırım'ın senaryosunu yazdığı, Mayda Tolgay'ın ('61) oğlu Ramin Matin'in yönetmenliğini yaptığı Kusursuzlar filmi Antalya Film Festivali'nde Altın Portakal En İyi Film ve En İyi Yönetmen ödüllerini aldı.

Beynun Erener Özkan ('76) ACI'da SAT'ye hazırlık kursu veriyor.

80's

Sevgin İşlekel ('85) Unilever firmasında ağız bakım kategorisinde profesyonel pazarlama dünya başkan yardımcısı oldu.

Şebnem Şen ('85) Dubai hükümetinde operasyon ve denetim müdürü olarak çalışıyor.

Nazlan Ertan Erbezci ('85) Tesco Kipa Kurumsal İlişkiler Direktörü oldu.

Elvan Yukaruç Kasap ('88) Alsancak Gül Sokak'ta kendi markaları olan ‘Andre Garen’ isimli bir giyim mağazası açtı.

Dilek Temelli Nisa ('88) ve Esra Çinsar Aslan ('88) 0-3 yaş grubuna yönelik ‘Club Edi’ adlı bir tekstil ürünleri markası çıkardılar.

Erem Memişoğlu Bilensoy ('88) Hacettepe Üniversitesi Eczacılık Fakültesi Farmasötik Teknoloji Anabilim Dalı'nda profesör oldu.

Gülây Bulut ('88) 2006-2013 yıllarında Washington D.C. Georgetown Üniversitesi'nde Kanser Biyolojisi Dalı'nda doktora çalışmalarından sonra doçent olarak Bahçeşehir Üniversitesi'nde Genetik ve Biyoenformatik bölüm başkanlığı görevini sürdürüyor.

Gülce Hakgüder ('88) Dokuz Eylül Üniversitesi Tıp Fakültesi Çocuk Cerrahisi Anabilim Dalı'nda profesör oldu.

İşıl Özyeşil Ergin ('88) Ege Üniversitesi Tıp Fakültesi Halk Sağlığı Anabilim Dalı'nda doçent oldu.

Sema Şeker ('88) Ünilever Kuzey Amerika Bölgesi İçecek Grubu Stratejik Tedarik Zinciri Direktörü olarak atandı.

Şebnem Gökçen DüNDAR ('88) Dokuz Eylül Üniversite-si Mimarlık Fakültesi Şehir Planlama Araştırma Dalı'nda doçent oldu.

Müjde Ker Dinçer ('88) Ege Üniversitesi İletişim Fakültesi Halkla İlişkiler ve Tanıtım Bölümü Kurumsal İletişim Ana Bilim Dalı'nda Profesör oldu.

Ceyda Gültter Kabaroğlu ('89) Ege Üniversitesi Tıp Fakültesi Biokimya Anabilim Dalı'nda profesör oldu.

90's

Uğur Günaydın ('94), Bristol-Myer-Squibb İlaçları/ New Jersey-ABD'ye Finans Direktörü olarak atandı.

Dünya çapında iş dünyasının başarılı projelerinin değerlendirildiği Stevie Ödülleri'nde Bike İskit Howard ('94) liderliğindeki grubun iki projesi gümüş ödül kazandı.

Oyun ve Oyuncak uzmanı, fütürist Yeşim Kunter ('95) 2013 yılında Cannes şehrinde yapılan World Innovation Convention'ın ardından İzmir'de de başarılı bir atölye çalışması yaptı.

Vodafone Türkiye Pazarlama Direktörü Lütfullah Kitapçı ('97), Vodafone Grubu içinde ciro büyüklüğü bakımından en büyük faaliyet ülkesi olan Vodafone Almanya'ya Bireysel Pazarlama Direktörü olarak atandı.

Seyahat Notları... PERU’ya doğru

Yükseklere çıkmak olağüstüydü, gerçek ve mecazi anlamda nefesimizi kesiyordu. Machu Picchu’ya tırmanmak, esrarengiz Nazca çizgilerini havadan görmek, çocukluğumuzun masallarını süsleyen Titicaca Gölü’nde tekneyle dolaşmak... Birbirinden ayrı bu duyguları aynı seyahatte birleştirmek farklı bir deneyimdi. Özellikle benim için, bunların yanı sıra, hatta belki de en önemlisi, 45+ yıllık arkadaşlarımla bu heyecanı paylaşmaktı. Yıllarca yurt dışında yaşayıp, sadece yıllık izinlerimde, fırsat bulabildikçe bir-iki saatlik toplantılarda görüş ‘koklayabildiğim’ yeniden tanıma fırsatı bulduğum sevgili arkadaşlarımla bu gezi çok daha anlamlıydı. Çok şanslıydık. Yanımızda bilgili, deneyimli, birikimli, sanatkar ruhlu ve mesleğiyle Dünya’da kendini ispatlamış, bir o kadar da neşeli, sevecen ve mütevazı Mehpuş’umuz vardı. İnka medeniyetini onun gözüyle görüp, anlamaya ve tanımaya çalışmak bir ayrıcalıktı. Gezileri o eski okul arkadaşlarıyla yapmanın ayrı bir lezzeti var! Dileğim daha başka gezileri de birçok okul arkadaşlarımızla yapabilmek, deneyimlerimize yenilerini eklemek, yeniden öğrenmek ve de arkadaşlarımızı tekrar tanımak, keşfetmek... Çok ama çok güzel...

Semin Pazaroglu Dahlheim (’71)

İnka Altınları

Kimimiz kocasını evde bırakıp, kimimiz çok yoğun işlerini Allah’a havale edip, kimimiz de ev taşımak gibi hayati programını ertelleyip bir hayalin peşinde yollara düştük. Neredeyse yarım asırlık dört sınıf arkadaşı... Dünyanın öbür ucundaki bu ülkede, geçmişteki düşler, günü yakalamak heyecanı ve bilinmeze yolculuk için 40 senedir içimize hapsolmuş, Göztepe sırtlarındaki okulumuzun güzel bahçelerinde koştururan çocukları, öğretilmesine serbest bıraktık. Aradan onlarca yıl geçmemiş gibi heyecan ve samimiyetle Peru’da birbirimizin boynuna atlayarak buluştuk.

Başkent Lima’dan başlayan yolculuğumuzun ilk heyecanlı serüveni, dünyanın en gizemli kalıntısı Nazca çizgilerini pır pır bir uçakla keşfe çıkmaktı.

Ancak yukarıdan bakıldığı zaman anlam kazanan, yüzlerce metrelik kuş, maymun, örümcek şekilleri bu Nazca taşlık çölüne derin ve geniş oluklar kazılarak oluşturulmuş. Bu şekilleri kimlerin, neden yapmış olduğu bilinen dünya medeniyetinin cevapsız sorularından. Bu şekilleri inanılmaz intizamla yapanların, birilerine mesajlar göndermek istedikleri belli. Belki de göksel tanrılarına olabilir. Ancak bilinmezlikler bu boyutta olunca o zaman da, bütün o eserleri “uzaylılar geldi, yaptı, yaptırdı” diye inançlar ve laflar uçuşuyor ortalıkta. Gökten incek astro-notlara işaret vermek için oraya maymun çizimleri mi gerekiyordu diye akla geliyor doğrusu. Özellikle de dünya dışı varlıklar gelip oraya bir işaret koyacaklarsa bunun yüzlerce metre boyunda maymun rölyefi olacağını ben düşünmüyorum. Yine de olanca ihtişamıyla Nazca gizemini koruyor.

Yolculuğumuz And Dağları’na, 3500 metre yükseklikteki Cuzco’ya ve kutsal kalıntılara doğru devam etti.

Peru’nun eski kentlerinde, İspanyol etkisi çok baskın. İspanyollar tam da bu coğrafyaya geldikleri zaman, hala 1000 yıllık Arap etkisindeymişler ve Arap etkisini bu bölgeye fazlasıyla taşımışlar. ‘Mudecar’ denen Arap-Fas üslubuyla işlenmiş İspanyol mimarisinin her türlü örneğinin çok özgün tiplerini Peru’da görmek mümkün.

İnkalar ve yerli ahali giyimlerinde, resimlerinde ve dekorasyonlarında çok canlı renkler kullanıyorlar. Bu cıvılcık renkler, abartılı dekorasyonlar ve süslemeler İspanyolların neoklasik kiliselerinin içindeki resim ve objelere oturmuş. Farbalı turunculu-kırmızılı eteği ve kafasında renkli keçe kukuletası ile kucağında İsa taşıyan Meryem Ana figürünü ancak Peru’da görebilirsiniz.

And Dağları, Cuzco bölgesinde ikiye ayrılıyor. Aralarında da, 2400 ila 3500 metre yükseklikte ‘Kutsal Vadi’ yer alıyor; bir ucunda Bolivya, Titicaca Gölü, diğer ucunda da Peru’daki Cuzco bölgesi var. Bu yüksekliklere dayanmak için oksijen tüpleri ve coca çayı ile tanıştık. Yine de seyahatin sonlarına doğru hepimiz bir şekilde fire verdik. Zor çok zor bir coğrafya, bir o kadar da cazip.

Cuzco’dan romantik bir tren yolculuğu ve devamında dağlara tırmanan İnka patikalarının izinde hepimizin hayallerini süsleyen Machu Picchu’ya ulaştık.

İspanyollar, korkunç bir şekilde İnkaların şehirlerini ve bütün varlıklarını, altınlarını yağmalamışlar. Bu arada Machu Picchu’yu es geçmişler. Çünkü Machu Picchu, 2400 metre yükseklikte, Amazon Ormanları’nın sınırlarında çok dağlık bir bölgede yer alıyor. 1430’larda kuruluyor. 95 yıl kadar var oluyor. Ondan sonra da nede-ni bilinmez şekilde terk ediliyor. Ormanlar burayı kaplıyor ve gizliyor. İspanyollar burayı göremedikleri için yağmalayamıyorlar. Machu Picchu orman tarafından çok güzel korunduğu için Batı tarafından ancak 1911’lerde varlığı fark ediliyor.

İnkaların yazısı ve rakamları yok. Onlardan bu güne kulaktan kulağa gelen çok az adette söylene kalmış. İnkalar hakkındaki en çok bilgiyi İspanyol keşiflerden alıyoruz. Aslında M.S. 1500’lerde bir nevi çok gelişmiş taş devri yaşıyorlar. Tekerleği de bilmiyorlar. Metal biliyorlar ama teknik ve alet olarak kullanmıyorlar. Taşı bile sert taşla yontuyorlar. Duvarlarını yaparken harç ve metal saplama kullanmıyorlar. Taşları kusursuz yontup birbirinin üstüne geçiriyorlar. Taş ve yapı hususunda çok müthiş teknikleri var. Görenlerde derin bir hayranlık ve şaşkınlık uyandırıyor.

Yazısı ve rakamları olmayan bu kültürün müthiş bir takvim anlayışı var. Dağlık ülkelerinin yamaçlarını teraslayarak tarım yapmışlar, hem de ne tarım, patatesin çeşitlerini geliştiriyor ve buluyorlar. Bugün de oraya gittiğimizde patatesin en az 10 çeşidini yedik, yüzlerce hatta bine yakın çeşidi olduğu biliniyor, mısırın da onlarca çeşidi var. 1500’lerden itibaren Avrupa buradan öğreniyor patatesi ve böylece aklıktan kurtuluyor. İşgal, yağma ve kültürün yok edilmesi gibi olumsuzluklara rağmen İnkaların verdiği karşılığın altınları ve patatesleri ile Avrupa’yı aklıktan kurtarıyor olması da ayrı bir ironi.

Peru’nun bölgeye mahsus bir takım adetleri, yöresel şartları kısmen korunmuş. Küçük şehirlerinde bizim bildiğimiz o dünya markaları yok mesela, ben buna çok sevindim. Ama büyük şehirlerinde durum değişiyor. Büyük markaların olduğu büyük alışveriş merkez-

Machu Picchu

'71 menzunları; Figen Uğurbil, Mehpere Evrenol, Mebrure Uçkun, Semin Dahlheim

Titicaca'da sazdan adada yaşam

leri var. Bilinen dünya markaları henüz köylerini ve kasabalarını işgal etmemiş. Oralar, hala kurtulmuş bölgeler gibi global kültür baskısından uzak kalmışlar. Buraların talihsiz halklarının dinleri değiştirilmiş, iliklerine kadar başka kültürler enjekte edilmiş. Zorluklarla kimliklerini bir miktar koruyabilmişler. Quechua adındaki lisanlarını çok az kişi konuşabiliyor. Taş devri şartlarında yaşamış bu insanlar nasıl müthiş bir sosyal düzen kurmuşlar! Ve ondan sonra gökten gelen, tanrı zannederek ülkelerinden içeri buyur ettikleri beyaz adamlar, bunları nasıl da yok edip gitmiş, bu toprakları gezip görüp hüzne kapılmamak mümkün değil. Burada düş kurmakta serbestsiniz, yazı ya da yazılı anlatım olmayıp hayallere çok yer kaldığından dönüş yolunda hepimiz hayallerimize bir şeyler ekledik. Ve farklıydı bunlar birbirinden.

Dört kafadara gelince... Masaların arasına fırlayıp danslar, oynamalar mı istersiniz, Peru pazarlarında itiş kakış alışverişler mi? Seyahat boyu koşuşturup, itişmeler, gülüşüp, bağışmalar gırla gitti. Geceleri tatından yenmeyecek yastık sohbetleri gezinin tuzu biberi oldu. Paylaşılan sırlar, ortalığa dökülen dertler, ardından gülüşmeler, kahkahalar... 14 günlük seyahat tam bir terapi seansına dönüştü. Sevgili Meb, engin rehberlik deneyimiyle ve konuya hâkimiyetiyle biz dördümüzü bırakın tüm grubu topluca hizaya getirdi çoğu zaman. Sevimli esprileri, kıkırdamaları ise eski performansından hiç kaybetmemişti. Figen'imizin sürekli gülen, güzelim yeşil gözleri yeni bir yaramazlığın peşine düşmek için minicik bir kıvılcıma bakarak parlıyordu. Maceracı, sportmen, neşeli yapısıyla bizi ateşledi durdu. Kadim dostum Semoş, 40 yıl önceki basketbol takımımızın ele avuca sığmaz kaptanı, her zamanki ışıklı, güleç, dengeli varlığıyla enerji saçtı. Seyahatten dördümüz de yorgun ve keyifli döndük. Ama en önemlisi dostluklarımızı perçinlemiş, altmışından sonra çocukluğa dönüşün büyüsünü deneyimlemiştik.

Peru'da pazar yeri

Bir ülkeyi ilk görüşümden sonra detaylar silinir, o ülke için duygularım geriye kalır. Güzel manzaralar, güzel oteller, müzeler, en önemlisi kültürlerdir bizi çeken. Bazı ülkelere defalarca gitmek isteriz, bazıları ise tek seferliktir. Ben Peru ve Bolivya'yı görmeyi çocukluğumdan beri hayal ederdim. Ne güzel bir tesadüf ki, bir sınıf yemeğinde görmek istediğimiz yerlerden geriye kalanları konuşurken küçük grubumuz oluşuverdi ve bu büyük maceraya birlikte çıktık. İyi ki de öyle yapmışız çünkü çok yorucu ve iyi bir kondisyon istiyor bu tur. Birlikte gülüp eğlenerek yorgunluğumuzu gidermeye çalıştık. Anlayacağınız benim için Peru ve 3600 metrelik Bolivya bir seferlik oldu.

Beni Peru'nun insanları etkiledi. Saygılı, onurlu ama bakışları hüzünlü. Hiç mutlu ve neşeli durmuyorlar. Oldukça modern olan Lima'nın dışındaki yerleşim yerleri fakir. O tarihin ilk sosyalist toplumundan hiçbir iz kalmamış. Bir de folklorlarında İspanyollara nasıl baktıklarını, onlar tarafından nasıl aldatıldıklarını anlatış biçimleri ilginç geldi. Diyetleri kök sebze, meyve ve alpaka eti ağırlıklı ama Lima'nın en meşhur yemeği yürek! Bildiğimiz lokma da tatlıları. Machu Picchu özellikle konumu itibarıyla etkileyici ama bir tarih karşılaştırması yaptığım an Peru'daki başka hiçbir kalıntının Anadolu Medeniyetleri ile boy ölçüşemeyeceğini düşünmeden edemiyorum. Yine de İspanyollardan geriye kalanların teşhir edildiği birkaç özel müzeyi çok beğendiğimi söylemeliyim.

Mebrure Uçkun ('71)

veysi's döner

Mithatpaşa Caddesi No: 933 Göztepe / İZMİR

0 232
285 46 00
254 57 57

*Sevgiyle büyüttüklerimizin
sevgisiyle büyüyoruz.*

